Gondolatok a világ dolgairól egy nyugdíjas proletár szemével 4

Tartalom:

2019

A kapitalizmus útja a fasizmusba vezet
Tudomány, hit, isten
A kapitalizmus rothadása és erkölcstelensége
A „civilizált” nyugat
A megosztott világ
Miért embertelen a jobboldali világnézet
Népköztársaságunk Alkotmánya (1949. augusztus 20)
A kapitalizmus útja a totális diktatúrába
A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 1. rész
A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 2. rész
A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 3. rész
A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 4. rész
Miért győzték le ideiglenesen a szocialista világrendszert - 1. rész
Miért győzték le ideiglenesen a szocialista világrendszert – 2. rész
Miért győzték le ideiglenesen a szocialista világrendszert – 3. rész
A jobboldali embertípus
A baloldali embertípus
Osztálybéke vagy osztályharc a kapitalizmusban
A szociáldemokrácia a „mosolygó fasizmus” egyik változata lett
Demokrácia és diktatúra az osztálytársadalmakban
A „mosolygó fasizmus” harca a földön
A totális kapitalista diktatúra az emberiség végét jelentheti

A kapitalizmus útja a fasizmusba vezet

A **kapitalista társadalmi gazdasági rendszer**ben a termelőeszközök, a munkaerő és a termelés minden tényezőjét (termelési tényezők) a tőkés pénzért megvásárolhatja és saját hasznáért, profitjáért működteti. A proletár a termelőeszközzel nem rendelkező dolgozó, aki ha élni akar, kénytelen áruba bocsátani a munkaerejét és bérrabszolga lesz – a „rabszolgaszíj" a bére, mert enélkül elpusztul. A tőkés termelés célja a minél nagyobb profit, amihez a proletárok kizsákmányolásával jut. Az így kialakult kétfajta embertípus, a tőkés és a proletár, ahol a proletár csak kizsákmányolt bérrabszolga, aki a tőkés hasznáért dolgozik, és ezért élhet csupán. Ilyen kapcsolatban a dolgozó proletár alacsonyabb rendű ember, mint a tőkés, csupán a termeléshez, a tőkés profitjához szükséges árucikk, mint a szerszám vagy az alapanyagok. A dolgozó proletárok az általuk termelt dolgokat, értékeket megvásárolják és csak így jut a tőkés a profithoz. A termelési folyamatban a tőkés szerepe a kizsákmányolás, így káros és nincs rá szüksége az emberiségnek. A termelés minden lényeges részéhez csak dolgozóra van szükség. A proletárra az emberi jogok nagyon korlátozottan érvényesek, ha nincs szükség rá, nyomoroghat és akár el is pusztulhat vagy a tőkés érdekében, a nagyobb profitjáért gyilkolnia kell más proletárokat, és ez az egész föld viszonyában igaz. A kapitalisták a gazdasági modell alapján egymás ellen is a végletekig harcolnak háborúkkal, a proletár milliók életének feláldozásával, akár az emberiség kipusztulása árán is. A kapitalizmusban alapvetően a tőkés nem gonoszságból zsákmányolja ki és teszi szolgává a proletárokat, ezt a kapitalista társadalmi-gazdasági modell teszi szükségessé. A kapitalista gazdasági modellt csak a fejlettebb, emberibb szocializmus gazdasági modellje tudja megtörni! A szocializmus a fasizmus egyetlen hatékony ellenszere.

A **kapitalista állam** a tőkések érdekében működik, a fő célja olyan társadalmi-gazdasági környezet kialakítása, ami a legnagyobb profitot biztosítja a tőkéseknek, így bármi áron a proletárokat engedelmessé neveli vagy kényszeríti, öntudatukat, érdekeiket megtöri. Az öntudatlanságra nevelt agymosott proletárok elfogadják alacsonyabb rendű létüket és szinte örömmel hagyják kifosztani magukat a tőkések által, saját gerinctelenségüket legtöbbször nem is értik, nem fogják fel vagy beletörődnek. Kapitalizmus polgári „demokráciája" gyakorlatilag a tőkések álcázott diktatúrája a „mosolygó fasizmus**"**.

A XX. században kialakult fasiszta államok névadója Mussolini volt, a németek (Hitler), és a Japánok a **klasszikus fasiszták** valamint csatlósaik gazdasági alapja a kapitalizmus volt, de később indultak el fejlődés útján és terjeszkedniük kellett vetélytársaik rovására. Külön jellegzetességük ehhez az embertelen fajgyűlölet, a nacionalizmus, ami más népek kiirtásában is megnyilvánult valamint a polgári „demokrácia" helyett a korlátlan totális kapitalista diktatúra. A nacionalizmus és a fajgyűlölet a polgári „demokráciában" is mindennapi jelenség. A kapitalizmus minden formája csak kevesek, a tőkések demokráciája, még akkor is, ha nem áll minden utcasarkon rendőr, és a proletár választhat, hogy ki zsákmányolja ki, a diktatúrája így is remekül működik, a gazdasági, politikai és az agyak feletti korlátlan uralom által. Ez a XXI. század fasizmusa, a gondolkodás feletti korlátlan uralom, a „**mosolygó fasizmus**".

Mi a hasonlóság a klasszikus fasizmus és a polgári „demokrácia" a „mosolygó fasizmus" között?

A kapitalizmus gazdasági célja és hajtóereje a tőkések minél nagyobb profitja a proletárok kizsákmányolása alapján. A proletár bármilyen formájú kapitalizmusban alacsonyabb rendű, öntudatlanná nevelt bérrabszolga. A kapitalista állam, akár totális vagy csak polgári „demokrácia" keretében működik, gátolja vagy lehetetlenné teszi a proletárok érdekeinek megfelelő összefogást, érdekérvényesítést. A polgári „demokrácia" és a klasszikus fasizmus tőkései is a nép érdeke nevében fosztja ki a proletárokat. Így gazdagodnak a tőkések a proletárok kifosztásával. Minden kapitalizmusban a tőkés magasabb rendű emberként él, ő a gazda, a proletár gazdája, ez ugyanúgy érvényes a polgári „demokráciában" a „mosolygó fasizmusban" is. Mindegyik kapitalizmus megosztja az embereket urakra és szolgákra, gazdagokra és szegényekre, elenyészően kevés tőkés érdekében. A kapitalizmus eredendő jobboldalisága alapvetően a gazdasági társadalmi modelljéből fakad. A kapitalista társadalom megoszlik felsőbbrendű és alacsonyabb rendű emberekre. Ez nemzeti vonalon a tőkés és proletár, nemzetközi alapon pedig még nemzeti, nacionalista és faji vonatkozásban is. Ez mindenféle kapitalizmusra igaz, legyen az akár a klasszikus fasizmus vagy a „mosolygó fasizmus**"**.

Mi a különbség a klasszikus fasizmus és a polgári „demokrácia" a „mosolygó fasizmus" között?

A klasszikus fasizmus állama totális tőkés diktatúra, a demokrácia látszata nélkül. A polgári „demokrácia" csak a gazdasági és politikai hatalomtól tartja távol a proletárokat, így látszólag demokrácia, pedig a hatalomból a többséget a proletárokat kizárja, ami diktatúra. A polgári parlament képviselőinek „demokratikus" választásán a proletárok saját kizsákmányolásukra osztályellenségeiknek a tőkéseknek adnak jogot. A választásokon az öntudatlanná nevelt proletárok bamba birkákként választják meg a kifosztóikat, pedig a többség tudja, hogy a tőkés urak rajtuk élősködnek. Ez a kapitalizmus bűne az emberiséggel szemben.

A polgári „demokrácia", átalakul a fasizmus modern formájává.

Mivel a klasszikus fasizmus és a polgári „demokrácia” fő gazdasági és politikai céljai azonosak – minél nagyobb profit a tőkéseknek és a proletárok kizárása a hatalomból – így a polgári „demokrácia” a „mosolygó fasizmus” is diktatúra nép felett. A polgári „demokrácia” okosabb, fejeltebb: ha a faji vagy a nacionalista gyűlölet nem hoz profitot, akkor a világméretű kapitalista multinacionális gazdaság nem él vele. De gyakran használja a klasszikus fasiszta módszereket, ha terjeszkedni akar és ez elkerülhetetlen a kapitalizmusban. A második világháború óta több tízmillió embert gyilkolt a polgári „demokrácia” a „mosolygó fasizmus” a szabadság és a demokrácia nevében, de nem hozott demokráciát a föld dolgozó népeinek. A proletárok bérrabszolgák maradtak, és a tőkések mérhetetlenül meggazdagodtak kifosztásuk által, a proletár és az érdeke pedig nincs képviselve a hatalomban. A polgári „demokrácia” parlamentjében a tőkések diktatúrájának megfelelő törvényeket hoznak, amit a kapitalista állam végrehajt. A végrehajtókat a proletárok közül választják, saját dolgozó osztályuk ellen, de a tőkések érdekeit szolgálják, mint bérrabszolgák, akik egy részét jól megfizetnek, a többség azonban a „bérrabszolga láncon” él – rendőrség, bíróság, katonaság, közhivatalokban túlnyomóan bérrabszolgák dolgoznak. A mosolygó fasizmus legyőzte a klasszikus fasizmust, aminek az USA a „a világ csendőre” a vezetője, de legyőzte az emberiség reményét a szocializmust is. Így az USA az elsődleges képviselője, vezetője a modern fasizmusnak. A csatlós államok feletti uralmával nagyon hasonlít a klasszikus hitleri fasizmushoz, célja a világuralom, a világ dolgozó népeinek kizsákmányolása. A mosolygó fasizmus világméretű háborúra készül, ez az emberiség végét jelentheti.

A „mosolygó fasizmus” módszere:

A klasszikus és a mosolygó fasizmusnak ugyan az a célja, a proletárokon való élősködés, de a módszereik némileg különböznek, még akkor is, ha időnként egymás ellen harcol a két fajta fasizmus. A mosolygó fasizmus a médiákon keresztül, Tv, Internet, újságok, művészet, a hírközlés, az oktatás, és a teljes korlátlan gazdasági hatalom birtokában, a mosolygó bemondók és politikusok megtévesztő mosolyával uralkodnak a nép tudatán, de a cél ugyanaz, mint a klasszikus fasizmusé – lopni, uralkodni, élősködni, felsőbbrendűvé válni a dolgozó népek felett.

A Kapitalisták felsőbbrendűként, fasisztákként élősködőnek a dolgozó nép felett!
A kapitalizmus minden formája diktatúra a dolgozó emberiség felett!
A kapitalizmus minden formája csak a tőkéseknek demokrácia!
Az emberiséget a fasizmus minden formája a pusztulásba vezeti!
De ragyog még a vörös csillag, hirdeti az öntudatos, demokratikus, szabad emberiség jövőjét!
Volt már ilyen!!

Szovjetunió

Lesz még ilyen??!!

A **kapitalizmus** vagy **piacgazdaság** olyan, gazdasági rendszer, amelyben a termelési tényezők többségében magántulajdonban vannak, miket haszon elérésének céljából működtetnek, és ahol a termelt javak és szolgáltatások elosztását túlnyomórészt a szabad piac határozza meg. … A piac a résztvevők közti versenyen alapszik. A résztvevők célja a gazdasági kapcsolatok előnyeinek a megszerzése. … a kapitalista jelzőt Karl Marx arra a termelési módra alkalmazta, amelyben „termelőeszközök” magánkézben vannak – Wikipédia

A kapitalizmus fogalma: A *kapitalista rendszer* az a gazdasági, társadalmi rendszer, amelyben a gazdasági életet a piac irányítja, és amelyben a termelőeszközök nagy többsége magántulajdonban van.

A *kapitalizmus* (Marx szerint) a termelési eszközök magántulajdonán és a bérmunkások kizsákmányolásán alapuló társadalmi-gazdasági formáció. Fő jellemzője a tőkés árutermelés, amelyben az emberi munkaerő is áruvá válik, s a termelőeszközök a kizsákmányoló tőke formáját öltik. Két alapvető osztálya a burzsoázia és a munkásosztály. - Hírbarát

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata: …

1. cikk Minden emberi lény szabadon születik és egyenlőméltósága és joga van. Az emberek, ésszel és lelkiismerettel bírván, egymással szemben testvéri szellemben kell, hogy viseltessenek.

2. cikk Mindenki, bármely megkülönböztetésre, nevezetesen fajra, színre, nemre, nyelvre, vallásra, politikai vagy bármely más véleményre, nemzeti vagy társadalmi eredetre, vagyonra, születésre, vagy bármely más körülményre valótekintet nélkül hivatkozhat a jelen Nyilatkozatban kinyilvánított összes jogokra és szabadságokra. Ezenfelül nem lehet semmiféle megkülönböztetést tenni annak az országnak, vagy területnek politikai, jogi vagy nemzetközi helyzete alapján sem, amelynek a személy állampolgára, aszerint, hogy az illető ország vagy terület független, gyámság alatt áll, nem autonóm vagy szuverenitása bármely vonatkozásban korlátozott.

3. cikk Minden személynek joga van az élethez, a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

4. cikk Senkit sem lehet rabszolgaságban, vagy szolgaságban tartani, a rabszolgaság és a rabszolga-kereskedés minden alakja tilos. …

Maglód, 2019.06.14. Salánki László

Tudomány, hit, isten

Az emberiség számára nem az a fontos, hogy teremtett-e a világ vagy mindig is létezett. Ha az isten valami a semmiből valamikor megteremtette a világ anyagát és a működéséhez szükséges törvényeket, akkor ez pont úgy működik, mintha a természet mindig is létezett volna és ehhez nem is kell az isten. A világ anyaga és a működéséhez szükséges törvényei valamikor a végtelen időben és térben egyszer csak lettek és vannak, vagy mindig is voltak. Az isten sehol nem fordul elő semmilyen felfedezett természeti törvényekben, istenről semmilyen ismeret nincs, sehol nincs nyoma, semmilyen tulajdonsága nem ismert, nem bizonyított istenről semmi. Az isten csak spekuláció, a természet, pedig amiben élünk az a valóság, amit felismerünk és alkalmazzuk törvényszerűségeit. Ockham borotvája alapján, minek bonyolítani istennel világnézetünket, működik az isten nélkül is. Az istent is teremteni kell a teremtés elmélet szerint, ez így ellentmondás és bonyolultabb is, mert egy nem bizonyítható plusz kerül a képbe.

Ockham borotvája filozófiai elv, amely szerint két, az adott jelenséget egyformán jól leíró magyarázat közül azt érdemes választani, amelyik az egyszerűbb. - Wikipédia

A kitalált virtuális istent, ha valóságosnak tartják és hisznek benne, pont úgy működik, mintha tényleg létezne, de mivel csak kitalált valami, az erkölcseit a múltban is a primitív, a természet törvényeit nem ismerő emberek alkották. A képzelt isten világa a hívők agyában valóságosnak tűnik, a valóságos világ mellé helyezik. Az istenben hívők ezzel a képzelt valamivel beszélgetnek, mintha előttük állna az isten, teljesen valóságosként kezelik, akár le is írhatják ezt a képzelt világot és így mások agyába is beköltözhet ez az agyszülemény. Gyakorlati tapasztalat, bizonyíték nem szükséges, elég a képzelt világban való hit, ami akár az elmebaj betölti a hívő lelkét. Így a hívők agyában kétféle világ létezik, egy valóságos tapasztalt és egy kitalált virtuális világ. Ez a virtuális világ nagyon is a valóságból meríti összetevőit, mert más nem is lehetséges csak a valóságról szerzett tapasztalat és az istenhívők által az ismeretlen jelenségek spekulatív magyarázata.

A világ teremtésében hívők lelkivilága az embertelenséget hordozza magában, mert bizonyíték nélkül hisznek és elfogadják a felsőbbrendűt, amit az isten testesít meg. Az isten, mint a leg felsőbbrendű lény a jobboldaliság mintája, uralkodj embertársadon, ha tudsz. Így az istenhit a legembertelenebb megkülönböztetésre, urakra és szolgákra, felsőbb és alacsonyabb rendűekre, élősködőkre és kifosztottakra osztja az emberiséget, ami elvezet a fasizmushoz. A társadalmilag ösztönös gazdasági-társadalmi politikai forma megosztott emberiséget alakít ki, ami a vallásokra támaszkodik és fordítva, a vallások is támogatják elveikkel ellentétben az egyenlőtlenséget. Az egyenlőséget is hirdető vallások ezen nem változtathatnak, mert alapvetően az emberek léte határozza meg a tudatukat és ezáltal cselekedeteiket is vezérli, így az egyenlőség hirdetése megtévesztő illúzió lehet csupán az egyenlőtlenségre alapuló világban.

A világmindenségnek és a társadalom törvényeinek megállapítása csak a tudományos módszerrel lehetséges, vagyis megállapítani a természet és a társadalom törvényszerűségeit, nem a hit dolga. Ha a kiindulópontja a megismerésnek az istenben való hit, akkor ez nem a valóságos alapja a világ megismerésének. A vallások a primitív fejlettségű emberiség idején keletkeztek, ez nagyon rányomja bélyegét a minőségére, tele van ellentmondásokkal, butaságokkal, ami persze még nem bizonyíték isten létére vagy nemlétére. A vallások alapelveinek gondolatvilágát a távoli kor társadalmi formája hatja át, nem tud igazán változni, a kor emberségesebb nézeteihez alakulni, mert az alapja a spekuláció, tudományos vizsgálat nélkül. Ha mostani korok okos és művelt elméjében az isten virtuális világa is megtalálható, akkor ez vezérli a valóságos világ megismerését is. Mivel istenről valódi tudományos vagy tapasztati ténnyel nem rendelkezik senki és nem is rendelkezhet, nagyon valódinak tűnő isten képet is kitalálhatnak, megtévesztve embertársaikat a világról a tudomány eddig még hiányos ismereteire támaszkodva. A tudományra alapuló megismerés egyre távolabbra tolja istent, de a hívők isten bizonyítékainak keresése közben előbbre is mozdítja a kihívásaival az ismeretek megszerzését, de ez csak tudományos alapon a valóság megismerésével lehetséges.

Azonban a kitalált, így virtuális, csak az emberi agyakban létező istenre egy világnézetet alkotni és hozzá szervezetett felépíteni, nagyon furcsa **kettős tudatú embertípus**okat teremt. Mivel a mai korlátlan hatalommal rendelkező kapitalista világgazdaság és az istenhit egymást erősíti, így a világ népei nem tudnak megszabadulni a kettős tudatuktól, ami torz világnézet az agyakban, a valóságtól eltérő irányban való haladást okoz, aminek a vége a szakadék. A részeg is azt hiszi, hogy tud megbízhatóan vezetni, de ez időnként nem jön be, baj lesz belőle. Meg kell szabadulni a kitalált világ beteges képzetétől és csak a valóságot elfogadni.

Mert a hívő akár tudós vagy tudatlan mindenütt isten nyomát keresi, és sok még az ismeretlen, ami mögött elbújhat az isten, a kis rejtőzködő, talán szégyelli, hogy ilyen embertelen világot alkotott. A világ természetének megismerése, az ismeretlen homályt egyre távolabb viszi, de mögötte megint ott keresik a hívők az istent. Az ember nehezen tudja elfogadni a helyét ebben a számára kilátástalan világban és a hívő menekül a kitalált virtuálisba, jó neki.

A régi korokban és manapság is a vallás érdekes módon, buzgón támogatta a gazdagodó kizsákmányoló embereket, akár a szegény papjai és hívei segítségével is. Nem ítélik el a hívők az emberiség mérhetetlen megosztottságát és nem tesznek ellene igazából semmit, csak imádkoznak a semmibe. Maradnak az általuk is támogatott megosztott emberiséget megvalósító gazdasági-politika formák. Sajnos a vallások a szélsőséges fasiszta gazdasági-politikai formákat is támogatják vagy elnézik.

A legnagyobb bűne az istenben hívőnek a felsőbbrendűségben való hite, azaz hogy alapvetően jobboldali beállítottságú lelkületű emberek. Az isten előtti egyenlőséget, hipp-hopp felülírja jobboldaliságuk, bár valóban vannak olyanok akik istenhittel nézik a világot és nem látják, hogy a hitük törvényszerűen egyenlőtlenségre, így embertelenségre vezet.

Miért van szüksége a hívő embernek arra, hogy istent a természet fölé helyezze?

A felsőbbrendűség alapvetően az ember állati ragadozó természetére jellemző. Amelyik állat megeszi a másikat az uralkodik azok felett akiket megesz. Az ember a tudományos ismereteink szerint az állatvilágból származik, és teljesen mindegy ki mit hisz ez ügyben, a tények a fontosak, mert a valóságra alapoznak nem a hitre. Az olyan társadalmakban ahol az egyik embernek gazdaságilag uralkodnia kell a másik felett, a felsőbbrendűség alapvetően megjelenik, ami nem érdeke a többségnek, az emberiségnek. A felsőbbrendűvé vált embercsoport érdekeit a többiek, az emberiség rovására érvényesíti. Az istennek az ember világától külön helyezése az igazi minta felsőbbrendűség. Ezt nagyon is kihasználják az uralkodni vágyok az emberiség ellen, a minta szerint különválnak, más világban élnek, uralkodnak. A mai világ ilyen formában nem is működhetne stabilan, ha nem használná fel az uralkodó osztály a felsőbbrendűben való hitet, ez szükséges a nép szolgaságban tartására és kizsákmányolására.

Miért van szüksége a hívő embernek istenre?

Mert az ember gyáva szembenézni a valósággal és szükségét látja egy nálánál bölcsebb virtuális jóságos lényt kitalálni, aki nem hagyja elveszni, akiben bízhat, aki megmondja milyen erkölcsök a helyesek. Az ember keresi az okokat a világ keletkezéséről, de ismeretei hiányosak. A mintát a magyarázatokra a saját körülményeiből, valóságos tapasztalataiból veszi, de a világ keletkezéséről nem lehet semmilyen tapasztalat, így az ember formájú istent képzel el szuper tulajdonságokkal. A hit szerint az isten saját formájára teremtette az embert, de a valóságban ez fordítva van, az ember magáról formálta meg az agyában az istent. Istenről csak spekulatív alapon és nem közvetlenül van elképzelése a hívőnek, de neki ez éppen elegendő, fertőzött kettőstudatú agyának erre van szüksége, menekülni a valóságtól egy másik, akár egy kitalált világba.

Miért érdeke a hívő embernek, hogy az istent maga érdekei fölé helyezze?

A felsőbbrendűséghez szükséges remek minta az isten, ezért az emberiségnek tudomány segítségével harcolnia kell a valóságos világnézetért, a kitalálttal szembe. Az emberiség története erre sok példát mutat. A haladás hívei mindenkor előbbre vitték az emberiséget a valóság megismerésében és ez támadás volt az istenhit ellen. A felsőbbrendűvé vált emberek érdeke, hogy az alacsonyabb rendűek ezt elfogadják, de az alacsonyabb rendű hívők fertőzött agya nélkül ez nem megvalósítható. A hívők agyában a kitalált világot is a valóságos fölé kell rendelni. Így uralkodik a valóságos világ felett a kitalált világ a felsőbbrendűek érdekében, az alsóbbrendűek lelki elsorvasztásával.

Vajon a természet törvényei bizonyíték isten létére.

A természet törvényei nagyon jól megvannak istenhit nélkül is. De ha az isten teremtette volna a világot, akkor sem az ő imádata lenne a legfontosabb az emberiségnek, hanem az ember, amit az istenhívők alárendelnek az istennek. Ez embertelen. Tehát az istenhit is embertelen, még akkor is, ha a bölcs hívők istenre utaló nyomokat látnak némelyik felfedezett természeti törvényben. Lehet, hogy ha létezik az isten, akkor ő is embertelen? Ezt nagyon jól mutatja az „isten által teremtett” embertelen világ. Lehet hogy összetévesztik a hívők istent az ördöggel, a gonosszal? Az istenben hívők elfogadják vagy beletörődnek az embertelen szolgákra és urakra megosztott élősködők világát, de embert barátjáról ismerni meg, istent, pedig híveiről. Lehet, hogy az isten is kizsákmányoló élősködő, mint a kapitalisták? Mert az isten a kapitalistákat, a dolgozókon élősködőket támogatja és fordítva, a kapitalisták felhasználják istent az élősködésre.

Az istenhívők istenkereső tudományos magyarázatai a hitből erednek?

Igen! Az istenhívőnek a hit vezeti gondolataikat, a kitalált virtuális isten törvényei szerint. De ez a hit is a valóságból indul ki, ezért az istenhit nagyon is valóságos világ tükröződése az agyban. Ezért nehéz ellene harcolni, de mégis csak eltávolodik a valóságtól egy kitalált világba. A mai felsőbbrendűségen alapuló világ rányomja bélyegét az emberiség hitvilágára és ezért a túlnyomó többség a virtuális istenhit valamelyik változatát tartja valóságosnak.

Tudományos hit

A természet törvényeinek általános érvénye az ismert világra csak hit, de a gyakorlatban jól bevált. Ez óriási különbség a tudományos és a spekulatívan kitalált hit között. Ha a kitalált valóságot a gyakorlatban nem lehet semmire használni és semmi sem bizonyítja, akkor az csak szélhámosság, a becsapást elősegítő szemfényvesztés. Ez igazából csak a szemfényvesztőknek kedvez, de az emberiségnek nem.

Alternatív teremtés hit

A természet törvényei az időtlen idők óta működnek, nincs kezdete sem vége. Alapvetően materialista módon, vagyis csak az anyag létezik és minden formája, megjelenése állandóan változik, de csak az a forma válik tartóssá, amelyik az adott körülményekben erre alkalmas. Ez az élővilágban felfedezett evolúciós elmélethez hasonlóan a természet egészére érvényes. Az adott körülményekben felfedezett természeti törvények a világ bármely részében ugyanúgy érvényesek, de ez csak hit. Nem lehet minden atomot megvizsgálni, de adott körülményekben a világ bármely részén ugyanazok a törvények szerint létezik, változik.

Az idők végtelenében kifejlődhetett egy nagyon magas intelligenciájú valami istenszerű, ami akár galaxisokat vagy akár a mi világegyetemünket a többiek között manipulálhatja. De az alapvető természeti törvények rá is érvényesek, ezt ő sem lépheti át. Az általa felismert természeti törvények használatával képes akár a Nagy-bumm előidézésére, vagy a DNS megalkotására is. Ez a valami persze nem természetfeletti, csak a mi világegyetemünkön kívülálló szuper képességekkel rendelkező valami.

A teremtés isteni eredetét valók hitének is változnia kell

Az evolúció és a fejlődés nem mond ellent a tudományos ismeretekkel szerzett tudásnak, akár a teremtő valami teremtése alapján, akár mindig is volt és lesz természetnek a híve az ember. A tévúton járás elvezethet a szakadék szélére és könnyen baj lehet. A gyakorlat és az elmélet egymást kiegészítve, állandóan vizsgálva, ellenőrizve, dialektikusan a jelenségeket összegségében és összefüggéseiben, történetében vizsgálva, a tényekre alapozva ez a legjobb út a bajok a szakadék elkerülésére. Az emberiségnek az isteni hit alapján történő alacsonyabb és felsőbbrendűre való megosztottsága nagy veszély a fennmaradására, ezen változtatni kell, mert ha van „jóisten” ezt biztosan nem akarhatja. Vagy mégis? Lehet, hogy a felsőbbrendűvé vált istenhívőket az ördög szállta meg? Egy felsőbbrendű teremtő isten a megalázó alacsonyabb rendűséget nem tűrheti el, mert az embertelen. A „jóisten” nem lehet embertelen, mert ez pusztítja az emberiséget. Az embernek istenhit nélkül is boldogulnia kell. Az emberiség történelemének kezdetén az istenhit, a kitalált erkölcseivel nagy szolgálatot tett az emberiségnek, akik kitalálták jót tettek az emberiségnek. De manapság erre már nincs szükség. El vele, az istenhittel, nőjön fel az emberiség és irányítsa okosan saját sorsát az emberé válás útján.

Isten fogalma azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. Az, akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége. Arra nincs lehetőség, hogy megfogalmazzuk a különböző vallások további közös istenfogalmát. Isten egy olyan emberi tapasztalat tartalma – amelyet Karl Rahner teológus javaslatára – a transzcendencia tapasztalatának nevezünk. - Wikipédia

Valójában Isten létezését nem lehet bebizonyítani vagy megcáfolni. A Biblia egyenesen azt mondja, hogy hittel kell elfogadnunk a tényt, hogy Isten létezik – “Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” (Zsidók 11:6) Ha Isten szeretné, akkor egyszerűen megjelenhetne és ezzel bebizonyíthatná az egész világnak, hogy létezik. De ha ezt tenné, akkor nem lenne szükség a hitre. “Jézus így szólt hozzá: ‘Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.’ ” (János 20:29) - https://www.gotquestions.org/Magyar/Letezik-Isten.html

Ha Isten teremtette a világot, ki teremtette az Istent?

A kérdés önellentmondást tartalmaz, ugyanis a Teremtő nem teremthető. A teremtés egy időben és térben megvalósuló esemény. A Teremtő viszont egy időn és téren túli létező. Más szóval, Ő a természeten túli, vagyis “természetfeletti”.

Ki teremtette Istent?
1. Isten nincs az általa teremtett világába zárva.
2. Isten a teremtett világból megismerhető!

Maglód, 2019.06.26. Salánki László

A kapitalizmus rothadása és erkölcstelensége

Mi az emberben az emberi tulajdonság?

Az ember az állatvilágból származik és alapvetően most is hordozza ezt az örökségét, az ösztönösségét, érdekeinek, létfeltételeinek elsődlegességét, az önzését. Az ember a gondolkodás képességével nemcsak az életszükségleteinek egyre magasabb minőségű kielégítését teszi lehetővé, hanem embertársaival való kapcsolatai is változnak, így megteremtődik az emberségesebb létének a lehetősége. A történelem folyamán fokozatosan fejlődik az emberiség gazdasági és tudati képessége és így a lehetősége az emberségesebbé válásra, amit az adott gazdasági-politikai viszonyok erősen behatárolnak. *Az emberré válás haladás az emberségesebb világ felé.* Az emberiség létszükségleteinek minél magasabb színvonalú kielégítése a társadalom gazdasági fejletségének a függvénye. Az ember emberi tulajdonságát erősen befolyásolja a tudata fejlettsége, tudása, tanultsága, műveltsége, civilizáltsága, világnézete, a társadalmi forma, születési körülményei, de alapvetően mégis a léte határoz meg, létkörülményeinek változása megváltoztatja emberi tulajdonságait. Az embert az önérdeke az önzése, létezésének biztosítása vezeti, de alapvetően társadalmi-gazdasági-politikai környezetének javulása változtathatja emberibbé, vagyis embertársai érdekeink egyre magasabb fokon való figyelembevétele, az összefogással és együttműködéssel a jobb életért. A fejlődéssel a buta önzésről egyre inkább lehetősége van áttérni az okos önzésre, ami emberségesebben képviseli az ember érdekeit. A társadalmi haladás, az emberségesebbé válás, az embertársaink tudatos segítése, a gyengeségük, elmaradottságuk, hibáik társadalmi összefogással való kijavítása a fejlettebb társadalmi forma megteremtése az emberré válás útja.

A kapitalista társadalomban meghatározó a versengés a hatalomért a profitért, a megélhetésért, az ezzel járó konkurenciaharc a mozgatóerő, de ettől szélsőségesen megoszlik a társadalom győztesekre és vesztesekre, élősködőkre és dolgozókra. A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével, a világgazdaság anarchiájával, egyenlőtlen fejlődésével, a tőkések profitjáért és nem a nép érdekében működő gazdasága, valamint a termelés társadalmi és a kisajátítás magánjellegének ellentmondása elvezet a társadalmi katasztrófákhoz, ami gazdasági-társadalmi forma változási kényszerhez vezet, de a változás erőszak nélkül nem lehetséges, mert antagonisztikus - kibékíthetetlen - ellentétek osztják meg a társadalmi osztályokat.

Az emberségesebb világban a boldogulásért, a létfeltételekért nem az emberek egymás közötti ellentéte a mérvadó, hanem az összefogás erősödése a valós közös érdekek megtalálása alapján, de ez csak a szocializmusban, a tudatosan szervezett társadalomban lehetséges, ahol a termelő és a kisajátító ugyanaz.

Az emberré válás az emberiségnek az állatvilágból hozott kegyetlen ösztönös tulajdonságainak a meghaladása, ne uralkodjunk, ne élősködjünk, ne alázzuk meg, ne pusztítsuk embertársunkat, helyette okosan segítsük, érezzük át problémáit, örömeit, de ez a kapitalizmusban nem valósítható meg, küzdeni, harcolni kell az embernek az ember ellen az elsőségért, az uralkodásért és a létért.

Az állati eredetű önzést az ember és az emberiség méretekben, a humánus emberiség világának megteremtése érdekében az okos önzés váltsa fel. Az önzés, az önérdek elkerülhetetlen, az élttel velejár. Embertársaink segítése fontos cél legyen, ami nem önzetlenség, ezért ne a másik ember eltaposása, hanem az érdekazonosságon alapuló együttműködés az összefogás legyen a meghatározó, az okos önzéssel. A kapitalizmus társadalmában a buta önzés erkölcse a mérvadó, ahol „csak az én érdekem számít”, de ezen az alapon a tőkések érdeke valósul meg, a proletárok kizsákmányolása, szolgasága, alacsonyabb rendűsége. Ez embertelen buta önzés, embertelenség.

A kapitalizmusban az ellenérdekelt és kibékíthetetlen társadalmi osztályok között a valódi érdekeken alapuló összefogás nem valósulhat meg, az erőszak, az embertelenség valamilyen formája szükséges a dolgozók kizsákmányoláshoz. A tőkéseknek érdekeik elérésére kénytelenek a kényszert és az öntudatlanságra, társadalmi butaságra, tudatlanságra nevelés embertelen erkölcsét alkalmazni.

A **jó ember** az emberséges okos önző, saját érdekeit okosan úgy képviseli, hogy embertársai érdekeit tiszteli, figyelembe veszi, segíti a rászorulókat; nem élősködik, nem uralkodik, nem alázza meg embertársait és olyan világ érdekében tesz, amely ezt legmagasabb fokon megvalósíthatja az összefogással, valós világnézettel; ne a félelem, a gyűlölet, a megalázottság uralkodjon az emberiség felett. Ez a szocialista, kommunista embertípus az osztálynélküli társadalom megvalósítására törekvő, a kizsákmányolás és az élősködés nélküli, az egyenrangú, a szolgaság nélküli társadalom a célja, az érdeke.

Milyen erkölcse lehet a polgári, kapitalista világnak?

A polgári „demokrácia”, mivel kapitalista környezetben működik, alapvetően a megosztott emberiségre alapuló „szabadság”, gazdasági-politikai egyenlőtlenség „szabadsága” erkölcsét valósíthatja csak meg. A gazdasági és politikai egyenlőtlenség alapján létrejött felsőbbrendű és alacsonyabb rendű emberek erkölcsét az embertelenség, az állati ösztönöknek az emberben meglévő hajtóereje embertelenné teszi. Az ember vagy győz embertársai felett és uralkodhat, vagy el kell szenvednie az alacsonyabb rendű emberek sorsát. A kapitalista

gazdasági rendszerben ez az erkölcs: uralkodj vagy szolgálj. A polgári „demokrácia” a kapitalista viszonyok között nem valósíthatja meg az egyenlőségre alapuló szabadságot, így a többség számára ez se nem demokrácia, se nem szabadság, szolgaság csupán. Az emberé válást akadályozza az urak és szolgák világának erkölcse.

Az egyenlőtlenségre, megosztottságra kényszerülő társadalomban, a kapitalizmusban az emberi erkölcsösség az embertelenség, így egy fejre állított embertelen erkölcse az elfogadott. A kapitalizmusban a társadalom megoszlik élősködőkre és dolgozókra; a kizsákmányolás, az élősködés és a szolgaság erkölcsét a törvény garantálja. Tehát a kapitalizmus embertelen világ és a szocializmus állítja talpra az emberséges erkölcsével, megvalósítja: a ne lopj!, szeresd felebarátodat!, aki nem dolgozik, az ne is egyék! Humánus, emberséges erkölcsét.

Miért rothad a kapitalista világ?

A kapitalista világ erkölcse az élősködést, a felsőbbrendűséget, ezáltal az embertelenséget hordozza magával. Nem a segítés, hanem az embertelen élősködés vezérli az erkölcsét. A kapitalizmusban a segítés csak a lelkiismeret lázadása, mert a segítés nem tartozik a működési modelljébe, de az emberiség ezt mégis igényli.

A kapitalista gazdaság világméretű szervezetlensége és a tőkések egymás elleni versengése az emberiséget állandóan válságba sodorja, amit csak nehezen tud kordában tartani és a proletárok kárára oldja meg. Ez megjelenik a munkanélküliség, a nyomor, a háborúk pusztításában, ami szörnyű terheket ró a világ proletárjaira, rohasztja az emberiséget.

Az élősködés a kapitalizmus fejlődésével egyre fokozódik, a kapitalista urak egyre többet vesznek el a szolga proletár emberiségtől, amit az élősködés fokozódására használják fel, a felesleg nagy részét nem az emberiség javára, hanem uralmuk fokozására fordítják. A kapitalista urak egymás közötti harcát is a szolga emberiség szenvedi meg. Az emberiség létét a kapitalista urak kénye kedve és egymás legyőzése határozza meg. Ez embertelen élősködő erkölcs, ettől rothad az egész emberiség, embertelenné válik, erősen hat az alacsonyabb rendű állati ösztön. Az emberiség lehetőségeit értelmetlen gazdasági háborúkra és felesleges fegyverkezésre pazarolják, mert erkölcse az uralkodás, élősködés, szolgaság. A kapitalizmus embertelensége milliárdnyi ember életét teszi tönkre, rothasztja az emberiséget, pusztítja kevesek hasznáért. A szolga emberiség tudatát megfertőzi a kapitalista erkölcs, elfogadja alacsonyabb rendűségét, valójában életét a felsőbbrendűek érdekeinek rendeli alá, ezzel beszűkíti az emberségét, gátolja az emberré válását.

A társadalom rothadása, a kapitalizmus pusztulása mindenképpen bekövetkezik, akár az erőszak, akár a közömbösség, az érdektelenség, elbutítás, az öntudatlanság, a robotizálás útját követi az emberiség a kapitalizmus rothadó embertelen erkölcse alapján. A változáshoz az emberré váláshoz az embereségesebb világhoz az emberiségnek a közös érdekeken való összefogása, az élősködés és a felsőbbrendűség visszaszorítása vezeti.

Az érdekellentétek bármilyen módon történő elfojtása csak ideiglenesen hozhat egyensúlyt, stabilitás, de állandóan újult erővel tör fel a harc, mert az érdekellentét még jobban polarizálja az emberiséget. Az emberiségnek az elért gazdasági fejlettsége miatt a nyugati „civilizáció” népeit látszólag nem fenyegeti súlyos katasztrófa, de ettől még a kapitalizmus rothadása, erkölcstelensége, a megosztottsága miatt nem kerülheti el a társadalmi katasztrófát. Az embertelenség, a diktatúra, és eltusolása, nem szünteti meg a katasztrófát, csak mélyíti és nagyobb áldozatokat fog követelni az emberiségtől. A felsőbbrendűek hihetetlenül elpofátlanodnak, azt hiszik, hogy mindent megtehetnek, de ez lesz a végük. Azt hiszik, hogy milliárdos emberirtó háborút is megnyerhetnek, mert ez az erkölcs elvezethet ide is. A „mosolygó fasizmus” ugyanolyan veszélyes, mint a klasszikus fasizmus, ahol a népirtás mindennapos jelenség. A „mosolygó fasizmus” legyőzte a klasszikus fasizmust és a szocializmust, nagyon veszélyes az emberiségre, a végletekig megosztja kevés felsőbbrendűre és a többséget alacsonyabb rendűre, ami nagy szétrobbantó erő és a kapitalizmus modellje ezt nem tudja feloldani. A kapitalizmus nem emberséges, hanem állandóan harcban lévő tömegek világa egymás ellen, kevés hely jut az emberségnek.

A kapitalizmus rossz élősködő erkölcse, hamis tudománytalan világnézetre alapuló társadalmi formájának bármilyen módon való megvalósítása, akár erőszakkal, akár az elmék feletti uralommal, akár a gazda jócselekedeteivel is erkölcstelenség, mert ellentmondást, kibékíthetetlen érdekellentétet tartalmaz, és mindenképpen változáshoz vezet.

Vagy változik az ember világa emberségessé vagy visszatér az állatvilágba.

Miért embertelen a polgári „demokráciában” működő kapitalista erkölcs?

A kapitalizmusban az emberek közötti kapcsolatban a legfontosabb, hogy ki az erősebb (emberállat), aki embertársai felett uralkodhat. Ez az állati ösztön uralkodik az emberiség felett, ami embertelen viszonyokat hoz létre az emberek között. Erkölcse: használd ki saját lehetőségedet, akár a többi ember rovására is, a többi ember érdeke nem számít csak az én érdekem a fontos, ez buta embertelen erkölcs, természetesen nem ezt mondja, mert

az embernek fontos az emberiesség. A kapitalista erkölcs elfogadásához szükséges a szolga nép agymosása, öntudatlanságra nevelése, a versenyben a győzteseket különlegesnek emberségesnek bemutatása, így jogosságát az uralkodásra, élősködésre. Mindenkinek áll a zászló az érvényesüléshez, aki ezt nem tudja kihasználni, az magára vessen! Ez a gondolat lehetővé teszi az élősködés erkölcsét, így már csak az élősködés, uralkodás, felsőbbrendűség dominál a dolgozó nép felett. De nem tud másként működni, ez a kapitalizmus működési modelljéből, a kíméletlen harc negatív hatásaiból következik, amit el kell takarni hazugságokkal. Erre kiválóan alkalmas a polgári „demokrácia" álcája alatt működő „**mosolygó fasizmus**".

A kapitalizmus társadalmilag öntudatlan, ösztönös társadalom, mert a társadalom fejlődését törvényszerűségeit tudományosan nem vizsgálja, nem használja, nem érdeke a társadalom haladása az emberségesebb világba, így története a társadalmi katasztrófákon át vezet, változása a válságokkal és a társadalmi forradalommal történik. A kapitalizmus erkölcse nagyon egyszerű: az erősebb (emberállat) uralkodik; kapitalizmusban az ember gondolkodóképessége csak erősíti ezt az állatvilágból hozott tulajdonságát, amit meg kell haladni, vagy maradunk csak gondolkodó állatok, akik lényeges tulajdonsága az embertelen állati erkölcse.

Az **ember** társadalmi lény; közösen végzett munka, a tagolt beszéd és gondolkodás jellemzi. Mindezek révén képes a világ megismerésére és átalakítására. Rendszertani szempontból az emberi nem az állatok országába, a főemlősök rendjébe, a hominidák *(Hominidae)* közé tartozik. - Wikipédia

Maglód, 2019.07.05. Salánki László

A „civilizált” nyugat

Az európai értékek

Az Európai Unió Alapjogi Chartája határozta meg az Európai Unió alapvető értékeit. A **Chartát** 2000. december 7-én írták alá a polgári „demokráciában” működő kapitalizmusban, ami így a tőkések érdekeltségében hozott alkotmánnyal és törvényhozással a tőkések uralmát szolgálja. Bármilyen haladó és emberséges pontjai is vannak, de mégis az uralkodó osztály a gazda érdekei a meghatározók, ahol a gazda a kizsákmányoló tőkés, a proletár bérrabszolga a dolgozó nép. A kapitalizmus működési modelljéből következő embertelen erkölcsét csak a szocializmus megvalósítása teheti emberivé, ahol a gazda a dolgozó nép, megszűnik a szolgaság és a kizsákmányolás.

A burzsoá állam — állapította meg Lenin — azt az erkölcsöt vallja magáénak, amely a burzsoázia felső rétegeinek kedves. Ez az erkölcs szentnek és sérthetetlennek nyilvánítja a burzsoá tulajdont, igazolni igyekszik a bérrabszolgaság és a kizsákmányolás, a politikai és a nemzeti elnyomás létjogosultságát.

I. fejezet: Méltóság 5. cikk: A rabszolgaság és a kényszermunka tilalma – ez az érték a kapitalizmusban nem tartható be. A proletár bérrabszolga munkabére a rabszolgaszíj, mert enélkül elpusztul, ez a kényszer tartja fogva, így lesz a tőkés modernkori rabszolgája. A proletár dolgozó a tőkések profitjához szükséges árucikk, így alacsonyabb rendű ember, a tőkések hasznáért és a saját létért dolgozó, általában a lehető legalacsonyabb árért, úgy, mint a termeléshez szükséges egyéb dolog. A tőkések a konkurencia miatt és az élősködésük finanszírozására a legnagyobb profitra törekednek, ehhez a legkedvezőbb a lehető legkisebb költség, amit a munkaerő árának alacsonyan tartásával és a fokozott kizsákmányolásával valamint a modernizálással tudnak biztosítani.

Az alacsonyan tartott bérek és a világméretű kapitalista gazdaság anarchiája miatt felesleg keletkezik, ezért rendszeresen kialakul a túltermelési válság. Így sok bérrabszolga időnként nyomorog vagy elpusztul, mert nem hoz hasznot a tőkésnek, túl sok a megtermelt létfenntartási termék, így mehet a proletár a humán kukába, nem kell a tőkésnek annyi munkaerő áru. Ha a tőkés érdeke azt kívánja, elpusztítja a proletárok által termelt értékeket és lecsökkenti a termelést, de így a sok munkanélküli rabszolgatartalék proletár nyomorog, éhezik, elpusztul, míg újra helyreáll az egyensúly.

II. fejezet: Szabadságok 6. cikk: A szabadsághoz és biztonsághoz való jog – A szabad proletár kénytelen eladni a tőkéseknek munkaerejét, ha az megveszi, akkor bérrabszolga lesz, de így is létbizonytalanságban él, ha a tőkésnek nincs rá szüksége, akkor nyomoroghat vagy elpusztulhat. A proletárok szabadon lehetnek bérrabszolgák vagy nyomorgók. De sokszor ennyi szabadságuk sincs a proletároknak, a tőkés nagyúr bármikor megszabadulhat a számára felesleges munkaerő árutól. Szegény tőkésnek ezt kell tennie, így működik a kapitalizmus a polgári „demokráciában”. A proletároknak nincs gazdasági-politikai hatalmuk, csak szenvedhetnek vagy összefognak az érdekeik megvédésére.

II. fejezet: Szabadságok 17. cikk: A tulajdonhoz való jog – A magántulajdon az alapja a kapitalizmusnak, illetve a piacgazdaságnak, mivel ezekben a gazdasági rendszerekben magántulajdonban vannak a termelési tényezők. – A termelési tényezők közül a munkaerő is áru, emberáru, mert a proletár csak a munkaerejét, képességeit tudja adni (eladni) termeléshez. Bár a kapitalizmusban „szabadon” rendelkezik a proletár magával és a munkaképességével, de nélküle nincs profitja a tőkésnek. Tehát a kapitalizmusban a tőkés és a proletár számára is kényszer a bérrabszolgaság. A tőkésnek nincs szüksége a teljes proletár emberre csak a munkaerejére és csak akkor, amikor termel, a többivel bajlódjék a proletár, ezt szabadon megteheti a munkaerejéért kapott bérért. A proletár a bérét leginkább arra költi, hogy másnap is dolgozhasson és a következő proletár nemzedék bérrabszolgák, a gyerekei is dolgozhassanak majd a tőkésnek, ez a munkaerő áru újratermelése. A tőkés a termelési eszközök magántulajdonával kizsákmányolja a proletárokat, a „munkamegosztásban” ez a tőkés helye, azért dolgozik, hogy élősködhessen, védje kiváltságait, ezért a proletárok felett uralkodnia kell, ez határozza meg a polgári „demokrácia” erkölcsét.

A polgári „demokráciában” a kapitalizmusban nem lehet a többség számára valódi demokrácia, mert ez a tőkéseknek a demokrácia viszont a proletároknak csak a diktatúra valósulhat meg. A termelési tényező proletár munkaereje olyan árucikk, mint amilyen a többi termeléshez szükséges dolog, semmilyen hatalommal nem rendelkező pénzért a munkaerőpiacon megvásárolható emberáru. Így a polgári parlamentben hozott törvények a termelőeszközök magántulajdonán alapuló társadalomban, a kapitalizmusban a tőkések totális hatalmával és a proletárok kiszolgáltatott helyzete miatt a tőkések érdekeit szolgálja. A polgári „demokráciában” működő kapitalizmus elvezet a proletárok bérrabszolgaságához és kizsákmányolásához, valamint a dolgozó népnek a politikai és gazdasági hatalomból való kizárásáig, ez nem működhet másként a kapitalizmusban. A kapitalizmus gazdasági modelljének működése megteremti a tőkések felsőbbrendűségét a saját nemzet, a gyarmatok és félgyarmatok proletárjai felett, valamint a kizsákmányolást és a gyarmatosítás modern formáit is, ami tőkések számára csak egy jó üzlet, ez sok profitot hoz az üzletemberek számára, de milliárdnyi proletárnak szolgaságot,

időnként nyomort és pusztulást. A **Charta** gondolatait felülírja a kapitalizmus működési modelljéből következő kényszer, megvalósítása gyakran jut zátonyra emiatt. A tőkés urak kénye kedve, a tőzsde, a versengés, a proletárok feletti pénzügyi-gazdasági-politikai totális hatalma miatt a kizsákmányolás, bérrabszolgaság elkerülhetetlen a kapitalizmusban, a polgári „demokrácia" törvényei ezt biztosítják. A **Charta** megvalósulását csak a proletárok osztályharca segíti, a parlamenten kívüli küzdelem, mert a polgári „demokrácia" a nép számára más lehetőséget nem biztosít. A polgári parlamentben nincs képviselve a nép, a proletár dolgozók érdeke, mert a dolgozó nép az csak bérrabszolga, aki a kizsákmányolóira szavaz a választásokon. Valóban ez az érdeke? A kizsákmányolás? A szolgaság? A törvényes élősködés? Mert a kizsákmányolás a bérrabszolgaság törvényesen szabad a kapitalizmusban, ami így törvényerejűen támogatott élősködés, de a kapitalizmus nem működik másként.

Az európai érték **a tőke és a munkaerő szabad áramlása.** A hátrányos nemzeteknek, a félgyarmati és gyarmati országoknak modern kizsákmányolása üzleti és pénzügyi alapon valósul meg, a NATO fenyegető szörnyével a nyugat „civilizált" urainak jóságos róka ravaszságú mosolygó felsőbbrendűségével, de ha szükséges megszólalnak a fegyverek, suhog a korbács, csontot tör a gumibot, megtelik a börtön, hogy védjék a gyarmatosítók, a tőkések érdekeit. Az európai értékek a magyarokra elsősorban mindig a labancok élősködését jelentette, de manapság kibővült a labancok tábora, nemcsak a németek, hanem a franciák, angolok, amerikaiak, japánok és a világ „civilizált" rabló tőkései tartoznak a kizsákmányoló labancaink táborába. Felsőbbrendűen gátolták vagy tönkretették a magyar gazdaságot, mindig is ellenségeink voltak a labanc kutyák, csak most többen vannak. A magyar nép örökös háborút vívott ellenük és a szocializmus világméretű győzelméig mindig a kifosztásunkra fognak törekedni. Ez manapság a „mosolygó fasizmus" módszereit használja elsősorban. A labanc kutyák műveltek, okosak, szépek, mosolyognak, gazdagok, így az európai értékekre hivatkozva rabolnak üzleti alapon, a hazai urak segítségével a proletárok öntudatlan birkaságával.

Az Európai Unió értékei:

Az Európai Unió hangoztatott értékei az emberi méltóság, szabadság, demokrácia, egyenlőség, jogállamiság, emberi jogok. Ezen értékek a kapitalizmusban, ahol bérrabszolgaság, létbizonytalanság, kizsákmányolás, élősködés, felsőbb rendűség, gyarmatosítás és a tőkések totális hatalma miatt diktatúra van, nem valósulhatnak meg. Ezeknek az értékeknek a megvalósítása csak a szocializmusban lehetséges.

Keresztény értékek:

A keresztény Európa **erőszak** dolgában felveheti a versenyt az Iszlám Állammal, a katolikus egyház bevezette, majd tökéletesítette a **kínvallatás**t. 1600-ban Giordano Brunót égették el a máglyán. Kepler szerencsésebb volt, boszorkányság vádjával került börtönbe. A késő XV. századtól a XVIII. századig a katolikus egyház és a reformált kereszténység egyaránt aktív volt „boszorkányok" felkutatásában. Több tízezer esetben végződtek **máglyahalál**lal az ellenük lefolytatott bírósági eljárások. (NOL)

A vallásos embernek kettős tudata van, a valóságos és a kitalált virtuális világ egy agyban lévő kettősségének ellentmondásával. A virtuális világnézete a semmire épít, mégis a tudatában a tapasztalattal észlelet világképet a kitalált világ képe uralja. A vallásos ember elhiszi, hogy az isten a semmiből teremtette a valamit, de az isten térben és téren kívül sehol nem található, semmilyen paramétere nem ismert, nem mérhető, nem észlelhető, nem bizonyítható a kis bujkáló varázsló léte. A semmire alapuló hit miatt mégis az emberiség felett uralkodik, ő a leghatalmasabb úr a legnagyobb gazda, pedig csak virtuálisan létezik, spekuláció csupán. Az úr-szolga világnézet jobboldali mintaképe. A hamis világnézet káros, mert a hamis úton a szakadékba vezeti az emberiséget, ezért ez bűn, és csak az élősködőknek előnyös, bár időnként felelnek az élősködők a bűneikért, a katasztrófába vezetett nép haragja szörnyű. Az isten nagyúrhoz könyörögni és imádni kell, de mit ad érte? Szenvedést, igazságtalan világot, pusztulást, pedig csak kitalált valami, így ez szélhámosság. Ha isten valóban létezne, akkor ő a legfelsőbb felsőbbrendű, ez a minta akár a német übermensch sok bajt hozott már, és ezt a gondolatot sokan imádják, ezt a titokzatos felsőbbrendű valamit, aki azt tehet az emberiséggel, amit csak akar, fúj, de undorító embertelen. Ez is európai és keresztény érték!? Csak az emberi agyakban létező isten világa elősegíti az úr és szolga, a felsőbb és alsóbb rendű viszonyt, ez a vallás alapvetően megvalósuló lényege, ami embertelen jobboldali érték. A kereszténység sikeres agymosása a megalázó szolgalét felismerését elnyomja a proletár bérrabszolgák többségének tudatában. A keresztény vallás segíti az urakat a szolgák sorsának elfogadásában. A keresztényi szeretet elnézi a szolgaságot, sőt a gazdagokkal való összefogásával sokszorosára növeli, hatékonyabbá teszi a kizsákmányolást, élősködést. A keresztény vallás a szolgaság és a kizsákmányolás támogatásával a kapitalizmus alappillére a tőkések diktatúrájának. Ez aztán a „civilizált" nyugat!

A igazsághoz tartozik, hogy a proletárok között nagyon sok becsületes emberséges hívő is van, és főleg itt vannak ilyenek, bár ők is csak a buta hit rabjai. A proletár hívők agyában lévő kettős tudatból az isten világának képe gyakran a szeretet és segítőkészséget részesíti előnyben. A keresztény értékek, a szeresd felebarátodat, az isten előtt mindenki egyenlő, a tíz parancsolat betartói elsősorban a proletárok, a dolgozó nép között találhatók meg, talán ezért maradtak proletárok. A hívő és nem hívő proletárok érdekei azonosak a tőke elleni

osztályharcban, ez legyen az összefogásuk alapja. Minden embernek emberi joga a gondolati és világnézeti szabadsága, de a proletároknak küzdeniük kell ezért a polgári „demokráciában”.

Az „**Emberi és polgári jogok nyilatkozata**” szerint: „Minden ember szabadnak és jogokban egyenlőnek születik és marad; a társadalmi különbségek csakis a közösség szempontjából való hasznosságon alapulnak.”

Sajnos a kapitalizmusban ez betarthatatlan. A társadalmi különbségek szempontjából a kapitalizmusban nem a társadalmi hasznosság, hanem a tőke nagysága számít, ami proletárok kizsákmányolásából keletkezik. Az érték létrehozója a proletár dolgozó a társadalomban legalul helyezkedik el, mégis a tőkés, a kizsákmányoló és élősködő a társadalomban a felsőbbrendű, akár az isten. A kapitalizmus a közösség hasznossága szempontjából egy fejre állított világ, amit a szocializmus állítja a talpára. A közösség szempontjából való hasznosság szerint az értéket létrehozó dolgozókra van csak szükség, a kizsákmányolók haszontalanok, nem kellenek. A kapitalista jogállamban a jog érvényesítése pénzbe kerül, akinek nagyobb a tőkéje, több a pénze annak több erőforrás áll rendelkezésre a jogai törvényes érvényesítésére. Mivel a proletároknak nincs tőkéjük és kevés a pénzük, így egyenlőtlen a tőkések és proletárok közötti jogérvényesítés. De a proletárok vannak túlnyomó többségben, így csak az összefogásukkal érvényesíthetik jogaikat, érdekeiket. Persze ezt az összefogást a tőkések érdekében hozott törvények, a tőkésállam és a proletárok pénzügyi lehetőségei erősen korlátozzák. A proletároktól kizsákmányolással eltulajdonított pénzen a tőkések az élősködés biztosítására diktatúrát valósítanak meg a polgári „demokrácia” keretében.

Demokrácia:

Milyen is a polgári „demokrácia”? Egy szóval: a tőkések diktatúrája a proletárok felett. A polgári parlamentbe az érdekeiket agymosással és erőszakkal elbutított öntudatlan proletárok az osztályellenségeiket választják, ami így a tőkések érdekeit képviselő parlament lesz. Ezáltal a proletárok a kizsákmányolókat, bérrabszolgatartókat, a tőkések érdekében proletárgyilkos háborúba kényszerítőket juttatják a hatalomhoz. Ez a proletárok érdeke? Milyen demokrácia az, ahol a többség, a dolgozók érdekeit nem képviselik sehol? A proletárokat abba az illúzióba neveli a kapitalista agymosó gépezet, hogy csak a kizsákmányolással és a bérrabszolgasággal lehet és érdemes gazdaságot megvalósítani. Így szükséges a felsőbbrendűség és a tőkés kizsákmányolók nélkül nem lehet gazdaságot fenntartani, ezért velejáró szükséges rossz a szolgaság, amit meg kell köszönni a tőkés kizsákmányolóknak. Ez a lehető legjobb világ? A „jóságos” tőkés urak a nép érdekében nyomják el a proletárok érdekeit, a proletár csak szerszám legyen, beszélő, - „értettem uram-parancsolóm”-, de ne firtassa a világ dolgait, fogadja el örömmel alacsonyabb rendűségét. Másik nézet szerint egyenjogú üzlet a tőkés és a proletár között a munkaerő ember áru eladás és a vásárlás. A polgári „demokráciában” vagyis a tőkés diktatúrában nem egyenrangú (rendű) a munkaerő áru eladója és vevője, így ez nem lehet egyenjogú üzlet, de ez mindkét fél részéről kényszer, a kapitalizmus működéséből, embertelen erkölcséből adódó törvényszerűség.

Kapitalizmus nem működik tőkés és bérrabszolga nélkül. A robotok térnyerésével ez nyilvánvalóvá fog válni. A robotokat nem lehet kizsákmányolni, de proletár dolgozó emberekre sem lesz így szükség, nem kell a munkaereje, nem kell érte fizetni, nem lesz miből megélnie a dologtalan népnek. Na hogyan tovább? Irány a kommunizmus!? Vagy a milliárdnyi hasznavehetetlen proletár felesleg eltávolítása a földről. Vajon mit választ a „civilizált” emberiség?

Gyarmatosítás:

Európa civilizált nemzetei Európában és a világ minden pontján rabolták, gyilkolták, fosztogatták, kizsákmányolták a gyengébb a hátrányosabb helyzetben lévő népeket. Anglia, Franciaország, Németország, Ausztria, a cári Oroszország, Olaszország, Belgium, Hollandia, Spanyolország, Portugália az európai értékek képviselői most is ezt teszik a polgári „demokrácia” a „mosolygó fasizmus”, vagy a klasszikus fasizmus módszereivel. Kizsákmányolni, élősködni, uralkodni más népeken és a dolgozókon csak egy jó üzlet!?

Világtörténet 7. kötet: A XIX. század hetvenes éveiben az európai nagyhatalmak az afrikai kontinens egész területének 10,8 százalékát birtokolták. Nem egészen harminc esztendő múltán, 1900-ban, az európai államok birtokai Afrikában a kontinens területének 90,4 százalékára terjedtek ki. Afrika imperialista felosztása befejeződött. Az afrikaiak százezrei pusztultak el földjük és függetlenségük védelmében a gyarmatosítók ellen vívott egyenlőtlen küzdelemben. Az imperialisták előtt viszont megnyílt az út Afrika természeti kincseinek kirablására, népeinek legembertelenebb kizsákmányolására; a gyarmatosítók számára mesés gazdagodási lehetőségek tárultak fel.

Angol gyarmatok: A világ lakosságának száma 1941-ben 2 140 000 fő ebből 550 000 000 ember élt a Brit Birodalom és a Brit Nemzetek Közösségének területén. E népességnek mindössze 13%-a európai eredetű, több, mint 70%-a ázsiai és megközelítőleg 11%-a néger. A Brit Szigeteken 50 700 000 fehér lakos élt. – Félmilliárd ember kifosztása jó üzlet volt a Brit oroszlán rablóinak. Ezek a civilizált emberek? Tolvajok!!

Francia gyarmatosítás: … Jacques Chirac korábbi államfő például 2008-ban azt mondta, *őszintén el kellene ismerni, hogy a francia bankokban lévő pénz nagy része pontosan az afrikai kontinens kizsákmányolásából származik. …* Ráadásul Franciaország katonai támaszpontokat is telepített ezekbe az országokba. … *ha Franciaország vagy valamely francia vállalat érdekei sérültek, akkor Párizs kivette a részét a rend helyreállításából, magyarán katonákat küldött a régióba. …* **Franciaország még mindig sakkban tartja korábbi gyarmatait:** A volt gyarmatok a valutatartalékaik 65 plusz 20 százalékát különféle címeken a Francia Nemzeti Bankban vagy annak Afrikába kihelyezett fiókjaiban kell tartsák, és csak a fennmaradó 15 százalék felhasználásáról dönthetnek szabadon. … Franciaország a gyarmatok függetlenné válását merő formalitásnak tekintette. Eljátszatták velük a választásokat, de valójában továbbra is gyarmati sorban akarták tartani őket. – A másik tolvajnép, most is lopnak a tőkés urak.

Belga gyarmatosítás: … A belga népirtás halálos áldozatainak a számát nehéz megbecsülni, a kutatók nagyjából 10 millió köré teszik. (Origo) – Ezek nem sokban különböznek a hitleri fasisztáktól.

Háborúk:

Európa és a világ tőkései, koronás bűnözői a felelősek a XX. század két világháborújáért. A háborús veszteség megközelítette a 100 millió legyilkolt munkás és paraszt proletárt. A proletárok a tőkések érdekében gyilkolták egymást, a tőkések pedig meggazdagodtak a proletárok vérén. A tőkések háborúja miatt éheztek nyomorogtak, pusztultak a proletárok. A kapitalizmus áldozatainak száma elérheti a milliárdos nagyságrendet. De ebben a mészárlásban az egyházak is bűnösök, Krisztus, Allah nevében küldték gyilkolni a tőkések háborújába a proletár népet. És a „jó” isten nem bűntette meg őket.

Fasizmus:

Európa a klasszikus fasizmus szülőföldje, ami szintén az európai „értékek” közé tartozik, de ez a polgári „demokrácia”, a „mosolygó fasizmus” egyik elfajult változata csupán. A „mosolygó fasizmus” megvalósítója, vezére az USA és a csatlós nemzetek, a régi és a mostani gyarmattartók, köztük az Európai Unió „civilizált” tőkés urai. A klasszikus és a „mosolygó” fasizmus is kapitalizmus, akár a polgári „demokrácia”, a különbség a tőkés diktatúra mértékében és minőségében van csupán.

Szocializmus:

Az igazi Európai értéket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom testesíti meg. A dolgozó nép szabadságát, demokráciáját hozta Európa Oroszországi népeinek. Létrejöttét köszönheti Marx és Engels munkáinak, az igazi európai értéknek, amit Lenin és Sztálin vezetésével az orosz kommunisták valósítottak meg. Felszámolták a felsőbbrendűséget, a szolgaságot, a kizsákmányolást, az élősködést, és a nép demokráciáját valósították meg. Száműzték a buta és hamis embertelen világnézetet, és a vallást a megfelelő helyre tették. Marx, Engels, Lenin, Sztálin az Európa haladó gondolkodóinak nyomdokán a tudományokra alapozva fedezték fel a társadalomnak a valóságra épülő törvényeit, a dialektikus történelmi materializmust. Ez az igazi európai érték! Ez vezet el a népek igazi demokráciájához és szabadságához, az emberséges, tudományosan szervezett világhoz, a szocializmushoz. A szocializmus meghaladja a társadalom ösztönös szerveződését, felhasználja az emberiség haladó világnézetű értékeit, tudatosan törekszik a társadalom tudományos vizsgálatára, szervezésére. A marxizmus három alkotórésze: a dialektikus és történelmi materializmus, a politikai gazdaságtan és a tudományos szocializmus Marxnak és Engelsnek a tudományos munkája európai, sőt a világ öntudatos proletárjainak vezérfonala, amit Lenin továbbfejlesztett és Sztálin vezetésével a Szovjetunióban megvalósult.

A szocializmus az emberiség eddigi legfejlettebb, legemberségesebb társadalmi rendszere.

Az ellenforradalmi rendszerváltással az emberiség a civilizálatlanságáról tett tanúbizonyságot. Ideiglenesen – remélhetőleg – az embertelen erkölcsöt választották a dolgozók és proletárok lettek. A népi demokrácia dolgozói a felsőbbrendűek uralmát, a szolgaságot, kizsákmányolást, az élősködést választották, abban a reményben, hogy jobb életük lesz. De a rendszerváltás előtt ugyanazok a labancok miatt volt nehezebb és most is ők az ellenségeink, a gyarmatosítóink. A „civilizált” nyugat az erőfölényét kihasználva az emberiség nagyobbik részét fosztogatta és most is ezt teszik. A gyarmatosítók a jó üzletért a gyarmat gazdaságát tönkretették és saját gazdaságukat kizsákmányolás céljából telepítették oda, ami nem nemzeti gazdaság és nem a gyarmat nemzeti érdekét képviseli. Hatalmas profitot visznek ki a gyarmati vagy félgyarmati nemzet kizsákmányolásából. A gyarmatosítók a saját érdekükben fektetnek be tőkét a kizsákmányolás céljából a kifosztandó nemzetek területén, ami nem a gyarmati, félgyarmati nemzet gazdasága.

A legfontosabb **európai érték** a gyengébb népek és a dolgozó emberek kizsákmányolása, kirablása, élősködés, ezt okosságuk, műveltségük, gazdasági, pénzügyi fölényük kihasználásával tették és teszik most is. Ha szükséges a róka mosolyukat fegyverekre cserélik a „civilizált” rabláshoz.

Tényleg civilizált a nyugat?

A szocializmusért, a nép demokráciájáért sok proletár harcost irtottak ki a polgári „demokrácia”, a „mosolygó fasizmus” és a klasszikus fasizmus fehér terroristái. A „civilizált” nyugat a kapitalizmus érdekében milliószámra gyilkoltatta le proletárokból lett katonákkal a proletárokat, a dolgozókat, akik az emberséges világért szóltak, álmodoztak vagy tettek. A polgári „demokráciában” bűn az emberséges erkölcs, a nép demokráciája.

Haladó európai gondolkodók, művészek, tudósok:

A történelem folyamán szerencsére sokan voltak ilyen emberek, de ezeket nagyon sokszor a kereszténység és a gazdag urak is üldözték, különösen, ha a nép az emberiség érdekeiért tettek a gazdagok érdekei ellen. Nehéz a társadalmi haladás, az emberré válás, a szabadság és a demokrácia útján haladni, sok áldozatta járt és jár most is. Ezek a haladó szellemű emberek az európai értékek megteremtői a társadalom mindenféle tagjai közül kerültek ki és hozzájárultak a társadalmi haladás, az emberré váláshoz, ami elvezetett a

Nagy Októberi Szocialista Forradalomhoz
a leghaladóbb és legemberségesebb korhoz.

Lenin - A dolgozó és kizsákmányolt nép jogainak kinyilatkoztatása (részlet)**:**

„1. A föld magántulajdona megszűnik. Az egész föld valamennyi épülettel, gazdasági felszereléssel és a mezőgazdasági termelés egyéb tartozékaival együtt, az egész dolgozó nép tulajdona.

2. Az Alkotmányozó Gyűlés megerősíti a munkásellenőrzésről és a Legfőbb Népgazdasági Tanácsról szóló szovjet törvényt abból a célból, hogy biztosítsa a dolgozó nép uralmát a kizsákmányolókon és mint első lépést ahhoz, hogy a gyárak és üzemek, bányák, vasutak és egyéb termelési és közlekedési eszközök teljes egészükben a munkás-paraszt állam tulajdonába menjenek át.

3. Az Alkotmányozó Gyűlés megerősíti valamennyi bank átmenetét a munkás-paraszt állam tulajdonába, mint egyik feltételét annak, hogy a dolgozó tömegek felszabaduljanak a tőke igája alól.

4. A társadalom élősdi rétegeinek felszámolása céljából az Alkotmányozó Gyűlés bevezeti az általános munkakötelezettséget.

5. Az Alkotmányozó Gyűlés annak érdekében, hogy a hatalom teljességét biztosítsa a dolgozó tömegek számára, és kiküszöbölje a kizsákmányolók uralma visszaállításának minden lehetőségét, elrendeli a dolgozók felfegyverzését, a munkások és parasztok szocialista vörös hadseregének megalakítását és a vagyonos osztályok teljes lefegyverzését.”

Kommunista kiáltvány (részlet)**:**

Minden eddigi társadalom története osztályharcok története.

Szabad és rabszolga, patrícius és plebejus, báró és jobbágy, céhmester és mesterlegény, egyszóval: elnyomó és elnyomott folytonos ellentétben álltak egymással, szakadatlan, hol palástolt, hol nyílt harcot vívtak, olyan harcot, amely mindenkor az egész társadalom forradalmi átalakulásával vagy a harcban álló osztályok közös pusztulásával végződött.

A hűbéri társadalom pusztulásából keletkezett modern polgári társadalom nem szüntette meg az osztályellentéteket. Csak új osztályokkal, az elnyomás új feltételeivel, a harc új formáival cserélte fel a régieket.

A mi korszakunkat, a burzsoázia korszakát azonban az jellemzi, hogy egyszerűsítette az osztályellentéteket. Az egész társadalom mindinkább két nagy ellenséges táborra szakad, két nagy, egymással homlokegyenest szemben álló osztályra: burzsoáziára és proletariátusra.

A „mosolygó fasizmus”, a polgári „demokrácia” legyőzte Szovjetuniót az emberiség szégyenére, és visszajött az emberiség embertelenségének a korszaka a burzsoá urak élősködése a proletár bérrabszolgák felett.

Az USA a világ meghódítására készül, ami az emberiség pusztulásához vezet!
Mert az USA a mosolygó fasizmus megvalósítója!
A totális világméretű diktatúra megteremtője!

Az **Európai Unió Alapjogi Chartáját** egy Konvent dolgozta ki, melynek részvevői a nemzeti kormányok és az Európai Bizottság egy-egy tagja és az Európai Parlament tagjai voltak. Hét fejezetben, 54 cikkelyen keresztül határozták meg az Európai Unió alapvető értékeit. A Chartát a 2000. december 7-én írták alá a nizzai csúcstalálkozón. Ezeket a polgári, politikai, gazdasági és szociális jogokat az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége védelmezi, mely 2007. március 1-jétől működik Bécsben. Az ügynökség célja továbbá az, hogy az európai polgárokat megismertesse az őket megillető jogokkal,

emellett összefogja az emberi jogok védelmében tevékenykedő szervezeteket. A korábbi, Rasszizmus és Idegengyűlölet Európai Megfigyelőközpont nevű intézmény feladatait veszi át, de tevékenységét más területekre is kiterjeszti. Wikipédia

Keresztény értékek a magyar Alaptörvényben „… Az emberi méltóság védelmének és érvényesülésének követelménye összekapcsolódik a törvény előtti egyenlőség elvével és a negatív diszkrimináció tilalmával. Meghatározóan fontos keresztény értékről van szó; a teremtett ember egyenlő méltóságáról, annak az üzenetnek az alaptörvényi vetületéről, hogy valamennyien Isten gyermekei vagyunk. A teremtett ember egyenlő méltóságából a keresztény ember számára önmagában is megkérdőjelezhetetlenül következik a hátrányos megkülönböztetés, a rasszizmus és az idegengyűlölet tilalma, vagyis olyan posztulátumok, amelyekhez mások más filozófiai alapokra támaszkodva jutnak el. …"

Keresztény értékek? NOL

„Az Úr szabadon elfogadja az őt megsértő ellensége halálát", ezért „Isten szolgája (…) ha egy gonosztevőt megöl, nem gyilkos, hanem a gonosz megölője. Evidens, hogy az Urat bosszulta meg a gonosztevőkön, (…) és ha őt magát megölik, tudjuk, hogy nem veszett el, hanem biztonságban révbe ért." Ez nem az Iszlám Állam legújabb felhívása terrorista akcióra, hanem egy keresztény szerzetes írása a XII. századból az új templomos lovagrend tagjainak dicsőítésére és egyben buzdítására, hogy minél több „hitetlent", vagyis muzulmánt öljenek meg. Aki azt hinné, hogy a cisztercita író valami olyan szélsőséges álláspont képviselője volt, amelyet az egyház elítélt, az téved. A szerző, Bernát, Clairvaux apátja 1174 óta a katolikus egyház szentje. És még csak arra sem lehet fogni Bernát szentségét, hogy középkori eltévelyedés a keresztény értékektől, mivel 1830-ban a pápa az egyháztanítók (doctores Ecclesiae) közé emelte Bernátot, márpedig ezzel a katolikus egyház feje szerint Bernát megfelel az igaz hitű tanítás, a személyes szentség és a kiemelkedő teológiai munkásság szempontjainak … Manapság egyre többet olvashatunk a „keresztény Európa" állítólagos értékeiről. A „keresztény Európa" azonban erőszak dolgában felvehette volna a versenyt az Iszlám Állammal, legfeljebb technikailag volt fejletlenebb. Amíg a kereszténység monopolhelyzetet élvezett és a világi hatalom, az állam támogatását, erőszakos és intoleráns volt. Az értékek, amelyeket védenünk kellene, nem a kereszténységben találhatók, hanem az emberben.

Sulinet A gyarmatosítás folyamata a 16. században, a felfedezések nyomán indult meg. Ezzel a fogalommal jelöljük mindazokat a törekvéseket, amelyek során egy ország, kormányzat határain kívüli területeket szerez meg, kisajátítva az őslakosok földjét, kiszipolyozva a természeti kincseket, egyenlőtlen kereskedelmi kapcsolatra kényszerítve a helyieket. E területfoglalások a gazdasági kizsákmányolás mellett a gyarmatosító meghatározó kulturális és politikai befolyásával is jártak. … Portugália és Spanyolország járt az élen, majd Anglia, Hollandia és Franciaország zárkózott föl. Tulajdonképpen ez az öt ország rendelkezett nagy kiterjedésű gyarmatokkal, vagyis ezeket tekinthetjük gyarmatbirodalmaknak. … A 18-19. század során a gyarmattartásnak nem elsősorban a birodalomépítés (minél nagyobb kiterjedésű terület, annál nagyobb hatalom) volt a célja, hanem a profitszerzés - piac, olcsó munkaerő, tőkekivitel révén -, ásványkincsek felderítése, stratégiai pontok kézben tartása - kereskedelmi útvonalak ellenőrzése, a már meglévő gyarmatok biztosítása -, a népességfölösleg levezetése és nem utolsó sorban a nagyhatalmi státusz megerősítése. … A gyarmatosítás iszonyú szenvedést és megaláztatást is jelentett az Európán kívüliek számára. A britek gyilkolták az ausztrál őslakókat, a franciák az algériaiakat és az indokínaiakat, a hollandok az indonézeket. A gyarmatosítók különböző módokon kezelték a gyarmati területeket a feltétlen birtoklástól a teljes belső önállóságig.

Maglód, 2019.07.17. Salánki László

A megosztott világ

Az emberiség megosztása felsőbb és alacsonyabb rendű emberekre bármilyen szempontból embertelen erkölcs, ami az emberi jogok alapvető megsértése. Az emberiség a megosztottságát manapság a kapitalizmusnak köszönheti, ami így megsérti az emberi jogokat. A kapitalizmus minden formájának erkölcse a jobboldali felsőbbrendűség, ami nélkülözhetetlen az élősködéshez, ez végletekig megosztja az emberiséget felsőbb és alacsonyabb rendű emberekre. Az emberiség megosztottsága elvezet a totális diktatúrához a fasizmushoz az embertelen világhoz az emberiség kihalásához. A megosztott világ kibékíthetetlen ellentéteket takar, amit csak diktatúrával lehet fenntartani, ez a polgári „demokrácia" álcájával a kapitalizmusban a „mosolygó fasizmus".

A kapitalizmus nem működik kizsákmányolás és bérrabszolgaság nélkül, amit az élősködés, a meggazdagodás érdeke motivál. Mivel a tőkések élősködnek a proletár dolgozó népen, így a tőkésosztály szükségtelen parazita a dolgozó emberiségen; idővel az élősködés miatt a tőkések és a proletárok közötti vagyoni különbség csillagászati méretűvé nőtt.

A pénz az hatalom és fordítva a hatalom az pénz! A tőkésosztályé a pénz a polgári „demokráciában", így a gazdasági-politikai hatalom is, ami idővel a „**mosolygó fasizmussá**" vált, totális diktatúrává, önkényuralommá a jogállamiság keretein belül. A tőkésosztály a jogállamiságban az érdekében hozott törvényekkel és erőszakszervezetével azt tehet a proletárokkal, amit csak akar. A proletár a kapitalista jogállamban bérrabszolga vagy nyomorgó lehet csupán. Elenyésző, jelentéktelen a meggazdagodott proletárok száma a kapitalizmusban, bár gyakran szerepel mézesmadzagként, hogy a szorgalmas mélyről jött proliknak is van valódi lehetősége a felemelkedésre.

A kizsákmányolók világába a kizsákmányoltak életének torz képe tör át a felsőbbrendűségük ködén keresztül, de a kizsákmányolók valóban felsőbbrendűen élnek a kizsákmányoltak rovására, és ezt jogosnak tartják.

A polgári „demokrácia" a kapitalizmus kereti között a felsőbbrendű tőkés kizsákmányolóknak demokrácia, a semmilyen hatalommal nem rendelkező proletár emberiség számára viszont ez diktatúra, a „**mosolygó fasizmus**", ami világméretűvé vált, ha szükséges felveszi a klasszikus fasizmus alakját.

A jobboldaliak torz embertelen tudatában jogos a felsőbbrendűség erkölcse, erre az érdekük vagy butaságuk motiválja. A jobboldaliság alapvetően a kizsákmányolók érdeke, de az öntudatlan kizsákmányoltak között is megtalálható bár nekik ez nem érdekük. A jobboldali erkölcs hívei a kapitalizmus által megosztott világban hamis képet kapnak az emberiségről. Borzasztó, hogy rengeteg kizsákmányolt proletár a kizsákmányolás híve, vagyis jobboldali erkölcsű, pedig ő is az igazi felsőbbrendű, a kapitalista bérrabszolgája, így alacsonyabb rendű.

A jobboldal felsőbbrendű erkölcse a lázadó rabszolgák pusztítását jogosnak tarja, ezért a rabszolgák küzdelmét a szabadságért és demokráciáért nem érti és elítéli. A felsőbbrendűség erkölcse a kizsákmányoltakon elkövetett embertelenséget természetesnek tartja, az érdeke vagy butasága kiszűri lelkiismerete lázadozását. Esetleg néha jótékonykodik, hogy a lelkiismeretét megnyugtassa.

A megosztott kapitalista világában az alapvető ellentmondások — a munka és a tőke ellentéte, az imperialista hatalmak közötti ellentétek, az anyaországok és a gyarmatok közötti ellentétek — elkerülhetetlenül éleződnek. A tőkés rendszer magában hordja a háborúkat és így az összeomlásának szükségszerűségét.

A hamis világnézet a pusztulás felé viszi az emberiséget. Az embertelen jobboldali felsőbbrendű világnézet nem az emberiség emberré válásának útja. Az emberiség megosztottságát meg kell szüntetni, ehhez a szocializmuson keresztül vezet az út! A szocializmus megszünteti a felsőbbrendűséget, kizsákmányolást, élősködést, szolgaságot, a megosztottságot. A szocializmus a dolgozó nép számára demokrácia, az emberséges világ. Aki nem dolgozik, az ne is egyék! Nem kell az emberiségnek élősködő parazita!

Az eddigi történelme során a szocializmus idejét kivéve, a társadalmi osztályok, a nemzetiségi, a faji, a vallási, a világnézeti megosztottság körülményei között élt és él most is az emberiség. A megosztottság hatására megjelenik a felsőbbrendűség, az élősködés, a szolgaság, a megalázottság, a háborúk, az embertelenség. Az emberiség megosztottsága egy kisebbség érdekében történik a legkülönfélébb embertelenségekkel, amit alapvetően az élősködés, meggazdagodás motivál, ami a világ mai fejlettsége mellett már értelmetlen.

A kiváló vállalkozó szellemű és képességű embernek a kapitalizmus körülményei között, ha mint vállalkozó érdemben előbbre akar jutni és az alapvető célját el akarja érni, ehhez szükséges a minél nagyobb profit megszerzése, és ezt csak a kizsákmányolással lehet elérni, még akkor is ha jó ember, és csak a jobb életre vágyás hajtja előbbre. Ez elvezetett a mérhetetlenül megosztott emberiség katasztrófájába, az embertelen világba. Ezen változtatni kell, de a kapitalizmus erre nem ad lehetőséget, mert nem az emberiség jóléte, hanem csak a saját érdek számít, és ezt a szűk keretet nem tudja érdemben meghaladni. A robotok elterjedése azonban még jobban fokozni fogja a kizsákmányolás embertelenségének, értelmetlenségének megértését, ami elősegítheti a

szocializmusra való áttérést, mert ez az emberiség érdeke, az emberré válásának, az emberséges társadalomba való egyedüli útja.

A kizsákmányoló társadalmakban a gazdagabb nemzetek uralkodó osztálya kihasználva a fejlődésbeli előnyüket, a gyengébb népeket az uralmuk alá kényszerítik és élősködnek rajtuk, manapság már többet költenek a gyarmatosítók a pusztításra, mint a gyarmati gazdaság fejlesztésére. A gyarmatosítók akármilyen okosak, szépek, mosolygósak, gazdagok, mégis csak paraziták. Persze a gyarmatokon és félgyarmatokon az élősködéshez szükséges némi beruházás, a gyarmati terület fejlesztése, tőkebefektetés, ami fejleszti a gyengébb nemzetek képességeit és megteremti a függetlenné válás lehetőségét is. A gyarmatokon a gyarmatosító és a gyarmati tőkések érdekeit, a kifosztott proletárokkal azonos társadalmi helyzetű, a gyarmatról érkezett proletár dolgozó emberek érvényesítik (hivatalnokok, rendőrök, katonák, stb.). A félgyarmatokon némileg más a helyzet, mert az élősködés biztosítását főleg a helyi erőkkel oldják meg, a hatalom formálisan nemzeti, de a gyarmatosító érdeke az élősködés a meghatározó. A gyarmatosítás nem az emberségről, hanem az élősködésről szól, amit az emberséges szocializmusnak kell felváltania.

Angol gyarmatosítók élősködése: A világ lakosságának száma 1941-ben 2 140 000 000 fő, ebből 550 000 000 ember élt a Brit Birodalom és a Brit Nemzetek Közösségének területén. E népességnek mindössze 13%-a európai eredetű, több, mint 70%-a ázsiai és megközelítőleg 11%-a néger. A Brit Szigeteken 50 700 000 fehér lakos élt. – Félmilliárd ember kifosztása jó üzlet volt a Brit oroszlán rablóinak, jól megszedték magukat milliók nyomora, pusztulása árán. * Oxfordi Füzetek - A Brit Birodalom Atlasza - 65. szám

A kapitalizmusban a rendőr, a katona, a hivatalnok, az újságíró, a Tv és a rádió dolgozói a proletárok közül kerül ki, így ők is bérrabszolgák; mégis a proletárok érdekei ellen kell fellépniük, mert az osztályellenségük őket is bérrabszolga szíjon tartja, ha nem engedelmeskednek ők is elveszhetik létfeltételeiket. A proletárok hajtják végre az uralkodó tőkésosztály érdekében hozott törvényeket. A munkásarisztokrácia is a bérrabszolgákhoz tartozik, jó szakemberek és jól megfizetik őket árulásukért, jelentős szerepük van a kizsákmányolók hatalmának biztosításában, az agymosó média és a vezető pozíciók jól megfizetett bérrabszolgái, akik elfelejtik, hogy hova tartoznak, az érdekük és így a tudatuk a kizsákmányolók oldalára állítják őket.

A kapitalizmusban a kizsákmányoló, az uralkodó tőkésosztály érdekei valósulnak meg, ez pedig az élősködés, amihez szükséges az alacsonyabb rendű proletárárok megalázó bérrabszolgasága. Az élősködők érdeke határozza meg a társadalom erkölcsét. Így a kapitalizmus alaperkölcse a felsőbbrendű élősködés, e körül épül a társadalom felépítménye, és a tőkésállam.

A kapitalizmus megoszlik kizsákmányoló, élősködő tőkésosztályra és a dolgozó proletárokra, ami igaz a gyarmattartó és fokozottan a gyarmati, félgyarmati országokra is. A gyarmattartó tőkésosztály az érdekeit a gyarmati, félgyarmati tőkésosztályra kényszeríti, mert rajtuk is élősködik, de ők a júdáspénzért gyakran saját nemzetüket elárulják, főleg, ha a proletárok ellen kell fellépni a gazda és a saját élősködésük érdekében.

A gyarmatosító nemzetek mindenképpen magasabb rendűen viszonyulnak a gyarmati, félgyarmati nemzetekhez, mert az élősködés a célja a gyarmatosításnak. A gyarmatosítással kialakult az élősködő gyarmati valamint a kizsákmányolt gyarmati, félgyarmati nemzetek szerinti megosztottság. A „mosolygó fasizmus” ezt az alapvetően parazita kapitalista világot emberségesnek próbálja bemutatni, pedig a célja az élősködés.

A kapitalizmus is munka alapú társadalom, az értékeket munkával lehet előállítani, néhány természet adta kivétellel. A kapitalizmusban a munkamegosztás magas színvonalon megvalósult, de a munkamegosztásban a proletár a dolgozó, a tőkés pedig az élősködő vagy az élősködésre törekvő. A sikeres tőkésnek a munkamegosztásban legfeljebb az élősködésért kell dolgoznia, a fő jövedelme a befektetett tőkéje után kizsákmányolással keletkezik, így, mint élősködő, haszontalan az emberiség számára. A sikeres tőkés alapvetően nem a munkája, hanem a tőkéje általi kizsákmányolással szerzi a vagyonát, amiért esetleg tevékenykednie kell. A kizsákmányolás nehéz feladat, a gaz proletárok időnként ellenállnak, de tőkésállam, a proletárokból szervezett elnyomó szerveivel ezt leküzdi. A tőkés meg röhög a markába és számolja a proliktól szerzett vagyonát.

Az élősködés szempontjából teljesen mindegy milyen képességei vannak a kizsákmányolónak, ha okos és jó szervező, ért ahhoz amit csinál, ettől még erkölcstelen parazita, aki a dolgozók kárára tevékenykedik, és megosztja a világot felsőbb és alsóbb rendű emberekre. A polgári „demokráciában” törvényesen hozzájut ahhoz, amiért nem ő dolgozott meg, nem a saját, hanem más, a prolik munkájából gazdagodik, így a kizsákmányoló az bármilyen jó képesség mellett csak élősködő.

A zseniális képességek nem adnak jogot és lehetőséget az emberséges társadalomban, a szocializmusban az élősködésre.

Az emberséges világban, a szocializmusban az elosztás lényegében véve a „mindenki képességei szerint, mindenkinek munkája szerint” elv alapján történik, a kommunizmusban viszont a „mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint” elv válik valóra.

A gyarmatosító nemzet társadalma is megoszlik a kizsákmányolókra és a dolgozókra, és itt is a proletárok a kizsákmányolás közreműködői a tőkések érdekében (hivatalnokok, rendőrök, katonák, ügyvédek, a média dolgozói, stb.). Azért, hogy a tőkésállam érdekében dolgozó proletárok saját érdekeik ellen is a kizsákmányolást elfogadják és az állam erőszakszerveiben dolgozva ezt végrehajtsák, szükséges az öntudatuk eltompítása és a bérrabszolgaság rabszolga szíja. De a társadalom fejlődése ezt a rabszolgaszíjat időnként elszakítja. Lásd a dicsőséges Szovjetuniót.

Ezt még újabb rabszolgalázadások fogják követni, bármilyen a dolgozó emberiség ellenes tettek ezt nem állíthatják meg. Sok rabszolgát pusztított el a felsőbbrendűség, élősködés és még sokat el fog pusztítani, a végrehajtók mindig a rabszolgák, akik rabszolgatartóik érdekében pusztítják saját rabszolgatársaikat. Ez borzalmas bűne a jobboldaliságnak.

Filozófiai kislexikon (1980): **alap és felépítmény**: a társadalom gazdasági viszonyai és összes egyéb viszonyai közötti kapcsolatot feltáró kategóriák. Alapnak nevezzük a *termelési viszonyok* összességét, a társadalom gazdasági szerkezetét. Az alap és a termelési viszonyok egyjelentésű fogalmak, de nem azonosak. A termelési viszonyok fogalma a *termelőerők* fogalmával függ össze. Az alap fogalma viszont a felépítménnyel van kölcsönös összefüggésben. A felépítményt a társadalom ideológiai viszonyait kifejező eszmék, szervezetek és intézmények alkotják. A felépítmény jellegű eszmékhez tartoznak a politikai, jogi, erkölcsi, esztétikai, vallási, filozófiai nézetek, más néven a *társadalmi tudatformák*. A társadalmi tudat formái valamilyen módon a gazdasági viszonyokat, a társadalom gazdasági struktúráját tükrözik, némelyikük többé-kevésbé közvetlenül, mint pl. a politikai és erkölcsi tudatforma, mások közvetettebb módon, mint pl.: a művészet, a filozófia. Az utóbbiakat olyan láncszemek kapcsoljak össze a gazdasági alappal, mint a politika stb. A felépítményhez tartozó jelenségek, bár az alap határozza meg őket, fejlődésükben viszonylagos önállósággal rendelkeznek és visszahatnak az alapra. Minden társadalmi tudatformához bizonyos szervezetek és intézmények is kapcsolódnak: a politikai eszmékhez politikai pártok, a politikai és jogi eszmékhez állami intézmények, a vallási eszmékhez az egyház és egyházi szervezetek stb. Minden *társadalmi-gazdasági alakulatnak* megvan a maga meghatározott alapja és annak megfelelő felépítménye. A felépítmény egy adott alakulaton belül is bizonyos evolúción megy át. Például az imperializmusba való átmenet során a felépítmény változását a reakció erősödése jellemzi. A szocializmus viszonyai között a politikai felépítmény az egyre fokozódó demokratizálódás irányában fejlődik. A magántulajdonon alapuló társadalomban az alap és felépítmény antagonisztikus szerkezetű. A tőkés társadalomban pl. heves ideológiai harc folyik a burzsoázia és a proletariátus között — e két, egymással ellenségesen szemben álló osztály politikai, erkölcsi, filozófiai és egyéb nézetei között. Az osztályokra szakadt társadalom felépítményének antagonisztikus természete folytán a különböző osztályok ideológiái ellentétes szerepet játszanak a gazdasági alaphoz való viszonyukban is. A tőkés társadalomban a burzsoá politikai felépítmény a kapitalizmus gazdasági alapjának aktív szolgálatára hivatott, a proletár ideológia és a proletár szervezetek a kapitalizmus forradalmi megdöntésére és gazdasági alapjának megszüntetésére irányulnak. Csakis a szocialista társadalomban, amelyben a termelési viszonyok mentesek az antagonizmusoktól, válik a felépítmény szociális tekintetben egyre egyneműbbé és segíti a szocialista gazdasági alap állandó tökéletesítését és fejlesztését.

Az állam:

Filozófiai kislexikon (1980): **állam**: a gazdaságilag uralkodó osztály politikai szervezete, amelynek célja a fennálló rend védelme és más osztályok ellenállásának elfojtása. A társadalom osztályokra szakadásának eredményéként keletkezett a kizsákmányoló osztály erőszakszervezeteként, a kizsákmányolt nép elnyomásának eszközeként. Az elkülönült közhatalomként létrejött állam - fokozatosan létrehozta a maga hadseregét, rendőrségét, börtöneit és különféle kényszer-intézményeit. A termelési eszközök magántulajdonán alapuló társadalmakban az állam mindig az uralkodó kizsákmányoló osztály uralmának, diktatúrájának az eszköze, különleges erő a kizsákmányolt tömegek elnyomására, bármilyen legyen is a kormányzati forma. Elvileg más jellegű a proletár állam. Ez is osztálydiktatúrának, a *proletárdiktatúrának* az eszköze, azonban az összes dolgozó, a lakosság óriási többségé érdekeit képviseli. A szocialista államnak különféle formái lehetnek, de valamennyinek azonos a lényege, a proletariátus diktatúrája. A második világháború után Európa és Ázsia több országában népi demokratikus államok jöttek létre, s ezek a Szovjetunió szovjetjeivel egyetemben a szocialista államformáit alkotják. Engels azt írta, hogy a proletárállam már nem is állam a szó tulajdonképpeni értelmében, Lenin a proletárállamot „felállamnak", „elhaló államnak" nevezte. Egyrészt azért, mert a lakosság döntő többségének objektív érdekeit képviselve bevonja őket a hatalom gyakorlásába a szocialista demokratizálás útján, másrészt azért, mert a szocialistaállam nem pusztán erőszakszervezet: a társadalmi tulajdon állami formája következtében gazdasági építő funkciót lát el. Az állam nem marad fenn örökké. A jövőben átengedi majd helyét a *kommunista társadalmi önigazgatásnak*. Az eljövendő állam nélküli társadalomhoz vezető lépcsőfok az *egyetemes népi állam,* amely a munkásosztály diktatúrájának államából fejlődik ki a kommunista társadalom kibontakozása során.

Az állam alapvető, legszélesebb körben elfogadott meghatározása: Emberek meghatározott földterületen élő csoportjának közös kormányzattal valamint belső és külső szuverenitással rendelkező közössége, jelentős, de (a többi állam szerepe miatt) viszonylagos önállósággal rendelkező társadalmi szervezet. Feladata az adott társadalmi és gazdasági viszonyok rendszerének lényegi fenntartása, a külső védelem biztosítása, a társadalom szervezése, irányítása és vezetése. Wikipédia

Társadalmi osztályok:

Filozófiai kislexikon (1980): **osztályok** (a társadalomban): „Osztályoknak az emberek olyan nagy csoportjait nevezik, amelyek a társadalmi termelés történelmileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük." (Lenin *Művei*. 29. köt. 428. old.)

Az osztály történelmi képződmények: a társadalmi termelés meghatározott fejlődési periódusaiban léteznek. Az osztályokat a társadalmi *munkamegosztás* fejlődése és *a termelési eszközök* magántulajdonának kialakulása hívta életre. Minden társadalomban az alapvető osztályon kívül — ezek a rabszolgatársadalomban a rabszolgatartó és a rabszolgák, a feudalizmusban a földesurak és a jobbágyparasztok, a burzsoá társadalomban a tőkések és a proletariátus — vannak nem alapvető osztályok is; ez utóbbiak léte vagy a régi termelési mód maradványaival, vagy az új termelési mód megszületésével függ össze. A társadalom antagonisztikus osztályokra tagozódása csak a *szocialista forradalom* eredményeként szűnhet meg, az uralkodó, kizsákmányoló osztály felszámolása, a termelési eszközök magántulajdonának megszüntetése és társadalmi tulajdonnal való felváltása útján. A szocializmus győzelme gyökeresen megváltoztatja a dolgozó osztály arculatát, közel hozza egymáshoz a munkásságot és a parasztságot. A *munkásosztály* a szocializmusban már nem nevezhető proletariátusnak: megszabadult a kizsákmányolástól, az egész néppel együtt a termelési eszközök birtokosa, munkaerejét nem bocsátja áruba. A *parasztság* is teljesen átalakul a szocializmusban, egyszer s mindenkorra szakít a magántulajdonon alapuló gazdálkodással, a kapitalizmustól örökölt szétforgácsoltsággal, a kezdetleges és elmaradott technikával; a kollektív szocialista tulajdon alapján gazdálkodik. Az osztályokkal együtt lényegesen megváltoznak a társadalmi rétegek — köztük az értelmiség — is. A kommunizmusba való átmenet folyamán elmosódnak a határok a munkások, a parasztok és az értelmiség között. E folyamat alapja a város és falu, a szellemi és a fizikai munka közötti lényeges különbségek fokozatos megszüntetése. A nép társadalmi-politikai és eszmei egysége — amely már a szocialista társadalomban létrejött — egyre jobban megszilárdul, s fokozódik a társadalom homogenitása. A munkásosztály és a szövetkezeti parasztság szövetségének további erősödése — a munkásosztály vezető szerepe mellett — döntő politikai és társadalmi-gazdasági jelentőségű tényező a kommunizmus felépítése szempontjából. A társadalomnak osztályokra és társadalmi rétegekre tagoltsága a kommunizmus győzelmével végleg megszűnik.

A hatalommegosztás a polgári „demokráciában":

Az államhatalom részei Wikipédia A három hatalmi ág: - törvényhozó hatalom - végrehajtó hatalom (kormány) - bírói hatalom (bíróságok) … … Az újkor kezdetén vált el egymástól a három hatalmi ág, ez lett a modern demokráciák működésének alapelve. … Az állam feladata a közjó szolgálata.

A polgári „demokráciában" a megosztott társadalomban a hatalmi ágak szétválasztása az uralkodó tőkések demokráciáját jelenti, a hatalomból kizárt proletárok számára nem sokat jelent, a diktatúra rájuk az elsődlegesen meghatározó tényező, ami a kizsákmányoláshoz nélkülözhetetlen, mivel kibékíthetetlen a tőkés proletár érdekellentét.

A polgári „demokráciában" megoszlik az emberiség kizsákmányoló, élősködő tőkésekre és bérrabszolga proletárokra. A totális hatalom a tőkéseké, a proletár semmilyen hatalommal nem rendelkezik.

Gyarmatosítás:

A **gyarmat** szónak a történelemben két fő jelentése van: az egyik az ókorban egyes nagy népek által idegen területen létrehozott település. Az újkorban viszont főleg a nagy tőkés államok által meghódított, függetlenségüktől megfosztott és kizsákmányolt országok neve volt a gyarmat. Az újkori gyarmatok az anyaország közvetlen politikai és katonai uralma, de külön közigazgatása alatt voltak. Egyes gyarmatok meghódításuk előtt önálló országok, mások pedig korábban állami ellenőrzés nélküli területek voltak. – Wikipédia –

A **félgyarmatok** az imperialista gyarmatosítás időszakában létező, csak formálisan független államok, amik egy vagy több nagyhatalom teljes politikai uralma és gazdasági kizsákmányolása alatt álltak. Ilyen módon átmeneti állapotban voltak a gyarmatok és a független államok között. A fogalom elsősorban a 19. század második és a 20. század első felére használatos. – Wikipédia -

Megosztottság nemzetiségek szerint:

Filozófiai kislexikon (1980): **nemzet**: az emberi közösség történelmileg kialakult formája. A nemzetre jellemzői mindenekelőtt az anyagi életfeltételek közössége a terület és a gazdasági életközössége; továbbá a nyelv, valamint a nemzeti jelleg bizonyos — a kultúra nemzeti sajátszerűségében megnyilvánuló — vonásainak közössége. A nemzet a tőkés rend keletkezésével és fejlődésével jön létre. Kialakulásának gazdasági alapja a feudális széttagoltság megszűnése, az ország egyes területei közti gazdasági kapcsolatok állandósulása, a helyi piacok egységes nemzeti piaccá egyesülése. Az ebben az időszakban kialakult nemzetek vezető ereje a *burzsoázia* volt, ami rányomta bélyeget társadalmi-politikai és szellemi arculatukra. A nemzetek közti viszály és gyűlölet, a nemzetek közötti konfliktusok — a kapitalizmus szükségszerű következménye. Ennek ideológiai kifejeződése a burzsoá *nacionalizmus*, sovinizmus, sőt fajgyűlölet. A proletariátus a burzsoá nacionalizmussal a *proletár internacionalizmus* ideológiáját és politikáját állítja szembe. A kapitalizmus felszámolásával gyökeresen megváltozik a nemzet arculata. A régi, burzsoá nemzetek új, szocialista nemzetekké alakulnak, melyeknek osztályalapja a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetsége. A szocialista nemzetek mentesek az antagonisztikus osztályellentétektől. Gyökeresen megváltozik a nemzetek közötti viszony is a nemzeti elnyomás felszámolása és a népek egyenjogúságának megteremtése, a népek közötti kölcsönös segítség megvalósítása, valamint a fejlődésükben megkésett népek gazdasági és kulturális elmaradottságának leküzdése lehetővé teszi a nemzetek fejlődését és felemelkedését, valamint egymáshoz való közeledését s azt, hogy eltűnjenek a kölcsönös bizalmatlanság nyomai és kifejlődjek a népek közötti barátság.

Megosztottság az emberi fajok szerint:

Filozófiai kislexikon (1980): **fajelmélet**: (rasszizmus) (francia racisme a race faj) az emberfajok értékbeli egyenlőtlenségét, fölé- és alárendeltségét, a fajkeveredések káros voltát, az un. „tiszta faj” kitenyésztésének szükségességét hirdető antihumanista, reakciós, áltudományos elmélet. Az emberi fajok fiziológiai különbségéből azt a hamis következtetést vonja le, hogy az emberi fajok pszichológiailag, szellemileg nem egyenértékűek; egyesek jellegüknél, tulajdonságaiknál fogva eleve uralomra, mások ezek kiszolgálására hivatottak. A fajelmélet a faj, illetve a fajta biológiai kategóriáját minden más társadalmi kategória elé helyezi; ezzel különösen az osztálykülönbségek elsődleges szerepét tagadja vagy halvanyitja el. A nemzet fogalmát többé-kevésbé azonosítja a faj vagy a fajta fogalmával. Mindezzel igazolni akarja a nemzetek és osztályok egyenlőtlenséget, a népek elnyomását, vagyis az imperialista politika ideológiai alátámasztását szolgálja. Mint összefüggő elméletet először az eredeti tőkefelhalmozás, a gyarmatrendszer kialakulása idején dolgozták ki, azt hirdetve, hogy a felsőbbrendű „fehér faj” uralma jogos és törvényszerű az értéktelenebb színes bőrűek fölött. A hitleri *fasizmus* demagógiája és imperialista politikája nagyrészt a fajelméletre, a germán „kultúrfölény” elméletére támaszkodott. A fajelmélet megnyilvánulásai az antiszemitizmus, az angol—amerikai fajelméletből eredő négerüldözés. A fajelmélet ideológiájának kidolgozói a francia J. Gobineau, az osztrák L. Gumplowicz, G. Ratzenhofer és az angol származású, H Chamberlain.

Marxista – Leninista Fogalomlexikon: **Fajelmélet:** rasszizmus: tudománytalan és reakciós elmélet, amely a különböző emberfajták, nemzetek, népek között magasabb és alacsonyabb rendűeket, teljes és nem teljes értékűeket különböztet meg, illetve helyez alá- és fölérendeltségi viszonyba. Lényegében arra szolgál, hogy elméletileg megalapozza a gyarmatosítást, a nemzeti és társadalmi egyenlőtlenségeket, a kizsákmányoló osztályok uralmát, az elnyomó és hódító politikát, a nemzeti (nemzetiségi, faji) és osztályelnyomást. A 19. Század negyvenes éveiben, amikor az USA-ban kiéleződött a harc a rabszolgaság hívei és ellenfelei között, egyes amerikai antropológusok igyekeztek kimutatni, hogy a négerek primitív, alacsonyabb rendű emberfajt képviselnek. Az ötvenes években szintén az antropológiára hivatkozva kialakították a germán faj felsőbbrendűségének „elméletét”. A fajelmélet különösképpen elterjedt az imperializmus viszonyai között, és a legdurvábban a fasizmusban nyilvánult meg. A fasiszta Németországban a fajelmélet a hivatalos állami ideológia rangjára emelkedett. Ennek szellemében tervbe vették és megkezdték egész népek kiirtását, leigázását, a német világuralom megteremtését. A fasizmusnak a második világháborúban elszenvedett veresége akadályozta meg ennek valóra válását. A második világháború után elterjedt az amerikai pszichológia fajelmélet irányzata, amely szerint a népek pszichológiailag nem egyenlő értékűek, a magasabb rendű angolszász fajnak vannak alárendelve. Ezt felhasználják az amerikai világuralmi tervek, a neokolonializmus és a néger lakosság faji elnyomásának elméleti igazolására. A kommunista pártok elvetik és elítélik a fajelmélet és a faji előítéleteket.

Maglód, 2019.07.29. Salánki László

Miért embertelen a jobboldali világnézet

A kapitalista termelésnek nem az emberiség szükségleteinek kielégítése a célja, hanem a tőkések minél nagyobb profitja, de ehhez a proletár bérrabszolgáknak a megélhetésük miatt kell dolgozniuk, enélkül nincs profitja a tőkésnek; proletár csak ezért kell a tőkésnek, mert hasznot hoz. Bérrabszolgák munkájából felsőbbrendűként élősködni az emberi jogok megsértése, ez a jobboldali erkölcs lényege. A jobboldal világnézete az ember természetével összeegyeztethetőnek tarja a felsőbbrendűséget és ezért jogosnak az élősködést. Az emberi méltóságba nem fér bele az élősködés és a szolgaság, ez embertelen. A társadalmi körülményeket úgy kell megváltoztatni, hogy meg szűnjön az emberiség átka, a jobboldaliság. Csak így teljesedik ki az emberiség célja az emberséges világ, a szocializmus.

A jobboldali felsőbbrendű élősködő erkölcs az emberiség alacsonyabb civilizáltsági fokát jelenti az emberré válása útján, a szocializmus felé. Aki a kapitalizmus híve, az jobboldali, az emberiség civilizáltsági fokának alacsonyabb színvonalú erkölcsét akarja megvalósítani, az élősködést, embertársai feletti uralkodást. A jobboldali felsőbbrendű élősködő hívők soha nem fogják megérteni és elfogadni a dolgozó emberek küzdelmét a demokráciáért és a szabadságért, ezt nem értik. A felsőbbrendű úgy véli, hogy a proli szolgája őt úgy, mint a kutyája, ha lázad, meg kell büntetni, belé kell rúgni. A proli felsőbbrendű hívő egyszerűen buta világnézetű, nem veszi, észre vagy nem érdekli a valódi helye a világban, ha megkapja a napi zsíros kenyerét. Ebből következik, hogy a Szovjetunió harca háború volt a jobboldali felsőbbrendűek és hívőik ellen. Ezért üvöltenek a jobboldaliak, mint a fába szorult féreg a Szovjetunió ellen. Nem értik, hogy a jobboldaliság egyenlő az embertelenséggel, amely út vissza az állatvilágba.

A polgári „demokráciában” a konzervatív jobboldali nézetek a klasszikus a liberális pedig a „mosolygó” fasizmus világába vezetnek, de időnként együttműködnek vagy harcolnak egymás ellen. Tipikus a hitleri és az USA második világháborús harca, ami a „mosolygó fasizmus” győzelmével végződött. A kapitalizmusban lehetetlen az emberiség emberséges élete, mert egy kevés ember diktatórikusan élősködik a többség felett. A szocializmus ezt az élősködés lehetőségét szünteti meg, nem lehet kizsákmányolni, élősködni. Azonban idővel fellazult a proletárdiktatúra szocializmusban, a kapitalista erkölcsűek a dolgozó nép hatalmi szerveibe belopakodtak, így nekik sikerült az ellenforradalom, most törvényesen élősködnek a proletárrá vált dolgozókon, mert ez a rendszerváltás lényege.

A jobboldali felsőbbrendű erkölcsű nem szereti, ha élősködéséért, népirtásáért néha felelnie kell. Sztálint pedig nagyon nem szeretik, aki élenjárt ezen jobboldali tettek megbüntetésében, embertelen gondolatok megfékezésében. A Sztálintól való rettegés természetes az élősködő és felsőbbrendű gondolatok hívőinek. Szirénhangon sírnak, vagy ha lehet, fellépnek a demokráciáért és szabadságért küzdő dolgozók ellen, bármilyen embertelenségre képesek és azt jogosnak tarják, mert felsőbbrendűeknek tartják magukat. Úgy vélik, hogy jogos az élősködés, és akinek ez nem tetszik azt meg kell büntetni. A történelem tele van a jobboldali felsőbbrendűek bűntetteivel, amit jogosnak vélnek. Királyok, hercegek, grófok, kapitalisták szemérmetlenül rabolták és irtották a dolgozó népet és most is ezt teszik az emberiséggel.

A múltból, a feudalizmusból örökölt jobboldali felsőbbrendűség kiváltsága a kapitalizmusban is megmaradt és nem a család, a nemzeti és hazafias érzés a lényege, hanem a felsőbbrendű élősködés, amit a család, nemzet, haza, hagyomány demagógiája ködösít el. A „család, nemzet, haza, hagyomány” fogalma csak a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” világméretű megvalósulása útján lehetséges, és ez nem a jobboldali érték. A jobboldal értéke: a gyengébben uralkodj, élősködj, vedd el erőszakkal, ami neked kell. A múltból örökölt legfontosabb hagyomány a királyok, hercegek, grófok önkényuralmának hagyománya a jobboldaliság értéke, ami manapság a tőkések érdeke, a proletár család ennek csak szenvedője lehet.

„… a jobboldali nemzettudat általánosan nem egyenlő a más nemzetek lenézését jelentő sovinizmussal vagy vulgárnacionalizmussal. A jobboldal mérsékeltebb formáiban a nemzettudat a hazaszeretetként és a hagyományok iránti tiszteletként nyilvánul meg. … „ Wikipédia

A gyarmatosítók a gyarmatokat és félgyarmatokat szintén a jobboldaliság felsőbbrendűségének embertelen erkölcse jogán rabolják ki. A proletár ember a tőkés hasznáért élő beszélő szerszám, ha mégis a jobboldali világnézet az erkölcse, akkor súlyosan sérült a tudata, de annak is, aki másokon élősködik, mert a szolgaság minden formája sérti az emberi jogokat. Az embertelen erkölcs embertelen világot hoz létre, gátolja az emberiség emberré válását. Ez megnyilvánul a világméretű szegénység, a bérrabszolgaság, a nyomor, a háborúk embertélségében és csak az élősködő kapitalisták érdeke.

Az emberiség bőven ki tudja pusztítani magát, a jobboldaliság ezt a veszélyt jelenti, a kapitalizmus működése oda vezethet. Az emberiség sorsával, a tűzzel játszadozás a kapitalistáknak csak egy jó üzlet. A jobboldali erkölcsű nem tud és nem is akar emberré válni, embertársaik emberi jogait tisztelni. Mert aki haszonért bérrabszolgát tart, vagy bérrabszolga és ezt elfogadja, az nem tud emberként élni, marakodik a koncért, mint az álatok.

Az emberiség léte a kapitalizmusban, mivel az emberi élet csak egy üzlet a tőkéseknek, az emberiség végét jelentheti, a felsőbbrendűség egyenlő az embertelenséggel, a végső pusztulással. A földön már a totális jobboldali diktatúra a „mosolygó fasizmus" uralkodik és csak idő kérdése a klasszikus fasizmussá válása. A jobboldaliság az embertelenné válás útja vissza az állatvilágba. A dolgozó emberiség érdekeit semmilyen polgári parlament nem képviseli a földön és ez nem is lehetséges a kapitalizmusba. A tőkéseket csak a profitjuk érdekli és totális hatalmukban ez az érdek a meghatározó a földön.

Marxista fogalomlexikon: **Kizsákmányolás:** idegen munkaterméknek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.

A tőkések profitja a kizsákmányolás útján, a proletár dolgozók kizsákmányolásával keletkezik. Ez a jobboldali embertelenség. A kizsákmányoláshoz jobboldali felsőbbrendűség és szolgaság kell, megvalósításához diktatúra szükséges, amit a polgári „demokrácia" biztosít a tőkések számára. A szovjet rendszer pont fordította, a dolgozóknak demokrácia és az élősködő világnézetűeknek diktatúra, ami harc a népi demokráciáért, az emberséges világért. Mivel az élősködő erkölcsűek nem akarták önként átadni a hatalmat a dolgozó népnek a Szovjetunióban, ezért kegyetlen harc folyt ellenük, gyakran a beférkőztek a néphatalmi szervezetekbe, ami végülis elvezetett az ellenforradalom győzelméhez, a „mosolygó fasizmushoz".

A hitleri és sztálini rendszer lényegesen különbözött egymástól, egybemosása nagyfokú tudatlanságra utal vagy érdek a hamisításra. A hitleri fasizmus a tőkések totális nyílt diktatúrája volt a dolgozó proletár néppel szemben, harc a világuralomért és népirtás; a termelőeszközök, amelyek a kizsákmányoláshoz és élősködéshez szükségesek magánkézben a kapitalistáké volt. A sztálini szocializmusban, a szovjetunióban a termelőeszközök a dolgozó nép államának szervezésével a kommunista pártirányításával köztulajdonban volt, ami lehetetlenné tette a kizsákmányolást, a másokon való élősködést. A sztálini diktatúra a hitleri és a többi kapitalista állam híveinek a részére rossz, a dolgozó nép számára pedig demokrácia volt. A diktatúra mindenképpen embertelen, de az osztálytársadalmakban elkerülhetetlen, valamelyik osztály érdekét képviseli, fegyver az ellenséges osztály elnyomására. Így a polgári „demokráciában" működő kapitalizmus is alkalmazza a diktatúrát a dolgozó osztályokkal szemben.

A szovjetunió egész fennállása alatt háború vagy háborús készülődésre kényszerült a nálánál sokkal fejeltebb gazdagabb kapitalista világ elleni védekezés miatt. A népi demokrácia kiteljesedését ez a hadiállapot megakadályozta. Egy barbár kegyetlen terjeszkedő élősködő kapitalista diktatúra környezetében, aki a külső és belső ellenforradalmat bőségesen ellátta minden eszközzel a szovjetrendszer elpusztítására. Ez a háború a Szovjetunióban a diktatúrát kemény és tartós fenntartásra kényszerített a demokrácia rovására. Ez viszont a kapitalisták és az egész emberiség barbárságát dicséri. Minden háború embertelen, a Szovjetunió igazságos háborút vívott a barbár kapitalista rablókkal szemben, de ez sok áldozatot kívánt, sok volt az ártatlan is. Nem a Szovjetunió kezdte a háborút, a kapitalista rablók nem akartak önként lemondani az embertelen élősködésről, ezért vívták a rablóháborújukat, védekezni kellett. Ezt a jobboldal hívei soha nem fogják megérteni, mert életelemük a felsőbbrendű élősködés vagy butaságból, érdekük ellen támogatják a jobboldaliság embertelenségét. A szocializmus csak az emberiség összefogásával győzedelmeskedhetik, ezt kezdte meg a Szovjetunió.

A „mosolygó fasizmus" ellenforradalma megdöntötte a szovjet népi demokráciát és elkezdte a terület gyarmatosítását, lerobbanva a gazdaságát. A szovjet terület gazdasága mára eltörpült a Szovjetunió és szövetségesei potenciáljához képest. Ez sokkal nagyobb veszély, mint ahogy azt a jobboldali fasiszták elképzelik, egy új forradalomhoz vezető út, milliárdos emberáldozatokkal, ami az élősködéshez való ragaszkodás miatt bekövetkezhet.

A kizsákmányolás, felsőbbrendűség, élősködés, bérrabszolgaság a kapitalizmus embertelen jobboldali erkölcse milliárdnyi ember pusztulását okozhatja a mai fejlett fegyverek birtokában. Az évenkénti több 1000 milliárd dolláros fegyverüzlet óriási pusztító potenciál, ami csak a tőkések érdeke. A helyi jellegű háborúk pillanatokon belül föld méretűvé válhatnak, erre az 1. és a 2. világháború példa és intő jel. De a kapitalizmus világrendszere elkerülhetetlenné teszi a világháborúkat, az emberiség egyre nagyobb kiirtását. Tehát mivel a kapitalizmus lételeme a háború, sőt a világháború, ezért a jobboldaliság az emberiség ellen elkövetett bűncselekmény, népirtásra készülés, a tőkések és híveik előre megfontolt szándékával. A proletár jobboldali csak butaságból, érdek nélkül követi és valójában a proletár társait a háborúkban nem a saját érdekében irtja ki, hanem a tőkések minél nagyobb profitjáért, versengéséért. A proletár cserébe a pusztulást, nyomort, éhezést kapja. Megéri?

A kapitalizmus működése elképzelhetetlen jobboldali felsőbbrendű kizsákmányolás, bérrabszolgaság nélkül és ezt nem lehet megváltozatni a polgári „demokrácia" társadalmi keretei között.

A jobboldali világnézet, a felsőbbrendűség az erkölcsi alapja a polgári „demokráciában” működő kapitalizmusnak, ami manapság már a „mosolygó fasizmus”, ez időnként, ha szükséges a totális nyílt diktatúra formáját ölti fel, a klasszikus fasizmust.

A klasszikus és a „mosolygó” fasizmusnak ugyanaz a célja, az élősködés, a megvalósítási módjában van az igazi különbség, és néha átfedik egymást, de minden formájú kapitalizmusban, így a polgári „demokráciában” is, tőkés diktatúra van.

A kapitalizmus bármely változatában a cél a legnagyobb profit elérése a tőkések számára. A profit a proletárok kizsákmányolásával törvényesen történik a polgári „demokráciában” és ezzel velejár a bérrabszolgaság is, az embertelen embervásár. A munkaerő, mint áru csak az emberrel együt vásárolható meg, nem választható ketté az ember és munkaereje. Ez a vásár „szabad” választásnak tűnik, de nem az, ez a kapitalista modellben kényszer. A jobboldali felsőbbrendűség erkölcsére ezért van szüksége a kapitalizmusnak.

Az emberek tudatát és erkölcsét alapvetően meghatározza az érdekei, a létük körülményei, és az ebből adódó osztályhelyzetük. Ettől csak nagyon kevesen tudják kivonni magukat. Mert a „A lét határozza meg a tudatot!”

A kapitalizmusban érdekeltek tudatát, világnézetét, embertársaikhoz való viszonyukat a kizsákmányolás, élősködés kényszere felsőbbrendűvé formálja. A kapitalizmus működéséből következik a felsőbbrendűségi tudata, a jobboldaliság. Mivel ezt nem lehet értelmes, öntudatos emberekkel közvetlenül elfogadtatni, ezért szükséges a kapitalizmusban a tudatmódosítás, hogy a kizsákmányoltak az embertelen erkölcsöt, ami nem az érdekük elfogadják; a kizsákmányoltaknak ne a létük határozza meg a tudatukat, hanem a kizsákmányolóik érdeke. Ezért a kizsákmányoltaknak a saját érdekeiket alá kell rendelniük a felsőbbrendű kizsákmányolóiknak, így működik a kapitalizmus minden formája. Amint a kizsákmányoltak léte romlik, úgy a tudatuk is a valódi érdekeik felismerése felé módosul. Mivel a kapitalizmusnak az általános rothadása, élősködése, a világméretű nyomor, a háborúk népirtásai, az embertelen felsőbbrendű jobboldali erkölcse, a világgazdasági anarchia, és a kíméletlen harc a velejárója, így a változás mindenképpen be fog következni a szocializmus emberségesebb világába, különben az emberiség pusztulása fog bekövetkezni. Választania kell az emberiségnek, vagy az emberré válás útja, vagy vissza az állatvilágba.

A kapitalizmus működési módja kényszer a kapitalista erkölcs megvalósítására, ami alapja a kizsákmányolás, az élősködés és az ehhez szükséges hatalom megszerzése, ami a kapitalizmusban érdekeltek tudatát is módosítja, embertelenné teszi. Ezt az erkölcsöt a kizsákmányoltaknak is el kell fogadniuk, csak így működik a kapitalizmus. Ezért a kapitalizmus erkölcse a nép, a dolgozók, sőt a kizsákmányolók tudatát is embertelenné kell, hogy tegye. Mert a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, élősködés, bérrabszolgaság embertelen jobboldali erkölcse nélkül a kapitalizmus nem működik.

A történelem és jelen eseményinek értékelésekor a világnézet rendkívülien befolyásolja, hogy ez jó vagy rossz esemény. A helyes emberséges világnézet segít az események értékelésében. A felsőbbrendű jobboldali embertelen világnézet a felsőbbrendűeknek káros eseményeket rossznak minősíti, függetlenül valódi célja nélkül. A társadalmi, forradalmi, politikai, háborús események történelmi és jelenkori értékelésekor a jobboldali világnézetű emberek a saját érdekeinek - a kizsákmányolásnak, élősködésnek, és a bérrabszolgaságnak - a szempontjai a meghatározóak; a rabszolgák lázadását a kizsákmányolók nem szeretik, az így keletkezett események megítélését ez a szempont vezeti. A Szovjetunióban a kizsákmányolók elleni harc háború volt minden szörnyűségével, elkerülhetetlen emberveszettségeivel, ami a kapitalisták bűne, mert nem adták át önként a hatalmat a népnek, továbbra is kizsákmányolni akartak és proletár katonákat küldtek a proletárok legyilkolására. Az embertelen világnézetű jobboldali ember ezt soha nem fogja megérteni, vérében van az élősködés. A gyarmatok népeinek harcát a gyarmatosítóik ellen hasonlóan kell megítélni. A kapitalizmus és a gyarmatosítás embertelen híveinek, a jobboldali világnézetűek tudatát ez határozza meg. A szocializmus megvalósítása felszabadítja az emberiséget a jobboldali embertelen világtól.

A jobboldali világnézetűek fejletlen embertelen tudatukkal az képzelik, és butaságukban azt hirdetik, hogy a szocializmus lényege a munkakerülés a lustaság. Ez persze primitív tudatlan nézet, és csak a másokon való élősködő hívők tudatos vagy ösztönös hibás véleménye. Minden társadalom alapvetően a munkára épül, csak így lehet előállítani az életfenntartásához szükséges javakat, dolgokat. Valójában a kapitalizmusban vannak élősködő és dolgozó osztályok, tőkések és proletárok, akik közül a dolgozók a proletárok a mindenkori munka alapú társadalom dolgozói. A tőkések a minél nagyobb profitjuk érdekében szervezik a saját gazdaságukat a dolgozók kizsákmányolását és a dolgozóknak az érdekeikről történő lemondását a jobboldali erkölcs terjesztésével. A dolgok előállítására csak munkára, dolgozókra van szükség, élősködők ehhez nem kellenek.

A szocializmusban az iskolában tanították a marxizmus-leninizmus tudományát. Most az iskolákban a hamis világnézetű vallást tanítják, a kettő között óriási a különbség, mert a marxizmus-leninizmus, az ateizmus olyan tudomány, mint a matematika, a fizika, a történelem, a valóság az alapja, de a vallás nem a valóságra

támaszkodik, tudománytalan világnézet. Az emberséges világban butaság a tudománytalan vallás tanítása, ez csak a jobboldali felsőbbrendű kapitalizmusban szükséges, a nép butítására való.

A vallás tudománytalan kitalált világnézet, ezért a tudományos módszerekkel nem is lehet vizsgálni, nincs bizonyíték, észlelt adat vagy jelenség, amit vizsgálni lehetne ez ügyben. A kitalált, nem bizonyított állítást cáfolni sem lehet, nem különbözik a hazugságtól, olyan mintha a semmit valaminek tekintenénk. A vallás csak hit dolga, így akármilyen kitalált butaság is elterjedhet, csak hinni kell benne.

Marx Engels - Kommunista Kiáltvány: „…A mi korszakunkat, a burzsoázia korszakát azonban az jellemzi, hogy egyszerűsítette az osztályellentéteket. Az egész társadalom mindinkább két nagy ellenséges táborra szakad, két nagy, egymással homlokegyenest szemben álló osztályra: burzsoáziára és proletariátusra. …"

„… Tőkésnek lenni nemcsak tisztán személyi, hanem társadalmi helyzet elfoglalását is jelenti a termelésben. A tőke közösségi termék és csak a társadalom sok tagjának együttes tevékenységével, sőt végeredményben csak valamennyi tagjának együttes tevékenységével hozható mozgásba.

A tőke tehát nem személyi, hanem társadalmi hatalom.

Ha tehát a tőkét közösségi tulajdonná változtatjuk át, amely a társadalom valamennyi tagjáé, akkor nem személyi tulajdon változik át társadalmivá. Csupán a társadalmi jellege változik meg a tulajdonnak. A tulajdon elveszti osztályjellegét. …"

„…A kommunizmus senkitől sem veszi el azt a hatalmat, hogy társadalmi termékeket elsajátítson, csupán azt a hatalmat veszi el, hogy ezen elsajátítás révén idegen munkát leigázzon. …"

„…Akadt olyan ellenvetés, hogy a magántulajdon megszüntetésével megszűnik minden tevékenység és általános lustaság kap lábra. Eszerint a polgári társadalomnak rég tönkre kellett volna mennie a restség miatt; mert azok, akik dolgoznak benne, nem szereznek, és azok, akik szereznek benne, nem dolgoznak. Az egész aggály arra a tautológiára lyukad ki, hogy mihelyt nincs tőke, nincs többé bérmunka. …"

„…Kell-e mélységes belátás annak megértéséhez, hogy az emberek életviszonyaival, társadalmi vonatkozásaival, társadalmi létével együtt megváltoznak képzeteik, nézeteik és fogalmaik, egyszóval tudatuk is? …"

Filozófiai Kislexikon (1980) - *vallás*: „azoknak a külső hatalmaknak fantasztikus visszatükröződése az emberek fejében, melyek mindennapi létezésük felett uralkodnak, olyan visszatükröződése, amelyben a földi hatalmak földöntúli hatalmak formáját öltik." (*Marx—Engels* Művei. 20. köt. 309. old.) A vallás körébe tartózó jelenségek komplexuma az emocionális élményekkel kísért hiedelmek mellett specifikus cselekvéseket (vallási kultusz) és vallási intézményeket (egyházak, a papság intézménye) is magába foglal. A legtöbb történeti vallás hitelmélete erkölcsi-etikai előírásokat is tartalmaz. A vallás tehát különnemű elemek bonyolult együttese, amelyek között a legfontosabb a hiedelmek összessége; a kultusz, az intézmények, az erkölcs, az emóciók csak akkor öltenek vallásos jelleget és épülnek be a vallás fogalma alá tartozó jelenségek rendszerébe, ha összefüggnek a hiedelmekkel.

Valamely képzet vallásos jellegének fő meghatározó ismerve, hogy természetfelettibe vetett hittel kapcsolatos. Ide tartozik, először is, természetfeletti lények (istenek, szellemek) reális létében, másodszor, természetes jelenségek közötti természetfeletti kapcsolatok létezésében (mágia, totemizmus), és harmadszor, anyagi tárgyak természetfeletti tulajdonságaiban (*fetisizmus*) való hit. A vallásos ember hite szerint a természetfeletti lények, erők, ill. tulajdonságok pozitívan vagy negatívan befolyásolhatják az életet, ezért minden vallás bizonyos előírásokat tartalmaz arra vonatkozólag, hogy a hívő hogyan viselkedjek a természetfelettivel szemben. Ezek az előírások a vallásos kultuszban realizálódnak. A vallásos ember abban reménykedik, hogy áldozatok bemutatásával, imákkal, ráolvasásokkal, különféle mágikus manipulációkkal kontaktust teremthet a természetfeletti erőkkel és megnyerheti, a maga oldalára vonhatja őket.

A vallás specifikumának tisztázása szempontjából fontos kérdés az idealista filozófiához való viszonyának a kérdése. Engels a filozófiai idealizmus kiinduló tételét, miszerint „a szellem az eredendő a természettel szemben" — lényegében egy típusúnak tekintette a világ teremtéséről szóló vallásos tanítással (*Marx—Engels* Válogatott művek. II. köt. 334. old.). Az objektív idealizmus és a vallás közvetlenül egybeesik abban a pontban, hogy mindkettő szerint létezik világon kívüli, természetfeletti erő, az objektív szellem, ill. — ami lényegében ugyanaz — az isten. Lenin rámutat arra, hogy az idealista filozófiai konstrukciók és a vallási dogmák tartalma közös mindkettő posztulálja a világ megkettőzöttségét (lásd Lenin *Művei*. 38. köt. 360. old.). A vallás és a filozófiai idealizmus mégsem azonos egymással. A vallás elsősorban nem az észre, hanem a hitre apellál, nem követeli híveitől, hogy összeegyeztessék dogmáit a szaktudományok adataival, az idealizmus viszont igényt tart arra, hogy tételeit az észen alapulóknak tekintsék, hogy azok a tudományos adatokból leszűrhetőknek

számítsanak [igaz, a vallási igazságokat a teológia is bizonyítani törekszik pl. (*isten bizonyítékok*) megkísérli, hogy a vallási dogmákat ne csak az ésszel „hozza összhangba", hanem a tudomány adataival is — ennyiben a filozófiai idealizmussal határos]. Emellett a vallási képzetek zömmel képszerűek, az idealista tanok viszont, mint általában minden filozófiai elmélet, fogalmakkal és kategóriákkal operálnak. A vallás szférájában jelentős szerepük van az emocionális élményeknek, s ezenkívül megkülönböztető vonása szerves kapcsolata kultikus cselekményekkel és az egyházi intézmények létezése.

A vallási képzetekben a szakadatlanul változó társadalmi létfeltételek, és mindenekelőtt az emberek termelési viszonyainak jellege tükröződik vissza fantasztikus módon. A vallásos fantázia szülte természetfeletti lények, a túlvilági életre vonatkozó képek letörölhetetlenül magukon viselik földi eredetük bélyegét; a különböző törzsek és népek hiedelmeinek mindig specifikus színezetet adnak életük, létük konkrét sajátosságai. A vallási fantasztikum földi forrásainak feltárása döntő csapást mér arra a teológiai spekulációra, mely szerint a vallás forrása az isteni kinyilatkoztatás. Nem elegendő azonban csupán a vallási fantasztikum természetes forrásait megállapítani, hanem azt is tisztázni kell, hogy miért tükröződik vissza az emberek tudatában társadalmi létük fantasztikus, eltorzult formában. A marxizmus—leninizmus erre a kérdésre a vallás társadalmi és ismeretelméleti gyökereiről szóló tanításában ad feleletet.

Az ősközösségi társadalomban a vallás társadalmi alapja a termelőerők alacsony színvonala, az emberek természetéhez és egymáshoz való viszonyának korlátozottsága volt. Az osztálytársadalomban, ahol a termelőerők fejlődése folytán jelentékeny mértékben csökkent az emberek természettől való függése, a vallás főként az emberek saját társadalmi viszonyainak felettük létesült uralmát tükrözi vissza. E vonatkozásban két alapvető vallást kiváltó tényező emelhető ki. Az egyik a társadalmi folyamat spontaneitása, azoknak a társadalmi erőknek kényszerítő jellege, amelyek kicsúsznak az emberek tudatos ellenőrzése alól, s számukra valami idegen és érthetetlen erők módjára fejtik ki hatásukat (lásd *elidegenülés*). A spontán társadalmi erőknek az emberek által szüntelenül tapasztalt pusztító hatása szüli tudatukban a vallásos képzeteket, a „visszájára fordított világ" „visszájára fordított világtudatát". (*Marx—Engels* Művei. 1. köt. 378. old.) A vallás létét kiváltó másik tényező az antagonisztikus alakulatokban az osztályelnyomás, az ember ember általi kizsákmányolása. A gazdasági és politikai osztályelnyomásnak kiegészítése, részben pedig előfeltétele is a szellemi elnyomás. „A vallás a szellemi elnyomás egyik fajtája, amely mindenütt ránehezedik a másoknak végzett örökös munka, az ínség és a magárahagyatottság által szorongatott néptömegekre. A kizsákmányolt osztályoknak a kizsákmányolók elleni harcában megnyilvánuló erőtlensége elkerülhetetlenül váltja ki a földöntúli jobb életbe vetett hitét, mint ahogyan a vadembernek a természet elleni harcában megnyilvánuló erőtlensége kiváltja az istenekbe, ördögökbe, csodákba es más effélékbe vetett hitét." (*Lenin* Összes művei. 12. köt. 133. old.)

A vallás azonban még a megfelelő társadalmi feltételek mellett sem jöhetett volna létre és tarthatta volna magát az emberek tudatában, ha a tudat nem rendelkezne több olyan tulajdonsággal, amelyek lehetővé teszik a vallási fantasztikum létrejöttét: „a papi maszlagnak (= filozófiai idealizmusnak) természetesen vannak *ismeretelméleti* gyökerei, nem talajtalan; *meddő virág*, ez kétségtelen, de olyan meddő virág, mely az eleven, termékeny, igaz, hatalmas, mindenható, objektív, abszolút, emberi megismerés elő fáján nő". (*Lenin* Művei. 38. köt. 351. old.) A vallás és a filozófiai idealizmus ismeretelméleti gyökerei sok tekintetben egybeesnek. „Az emberi megismerés kettéhasadása és az idealizmus (= vallás) *lehetősége adva van* már az **első, elemi** elvonatkoztatásban." (*Lenin* Művei. 38. köt. 360. old.) A vallásos képzetek létrejöttéhez a viszonylag szabad asszociáció és az empirikus realitástól való elvonatkoztatás tudati képességének meghatározott fejlettsége szükséges. Emellett a vallásnak specifikus ismeretelméleti gyökerei is vannak. Ilyen az emberi tudatnak az a törekvése, hogy megszemélyesítse a személytelen és élettelen jelenségeket. Engels így írt a vallásos visszatükrözés keletkezési mechanizmusáról „A természeti erők az ősember számára idegen, titokzatos, felsőbbséges valamik „egy bizonyos fokon, melyen *valamennyi* kultúrnép átmegy, ezeket az erőket magához hasonlítja megszemélyesítés útján. Ez a megszemélyesítési ösztön teremtett éppen mindenütt isteneket„ (*Marx—Engels* Művei. 20. köt. 675 old.) A vallásos fantázia a természet jelenségeit és erőit, megszemélyesítve azokat, önálló lényekké változtatja. A vallásos fantasztikus téveszmék kialakulására lényeges hatással vannak az emberi emóciók (felelem, vágyakozás, hála, meghatottság, szeretet, gyűlölet stb.). A félelemnek különösen nagy szerepe van a vallásos képzetek létrejöttében. Ennek az érzésnek mind intenzitási fokát, mind megnyilvánulási formáit jelentős mértékben a társadalmi feltételek határozzák meg. Az őstársadalomban — félelem az érthetetlen természeti erőktől; az osztálytársadalomban ez kiegészül a spontán társadalmi erőktől való félelemmel. „A félelem a tőke vak hatalmától, amely azért vak, mert a néptömegek nem számolhatnak vele előre, amely a proletárt és a kistulajdonost egész életében lépten-nyomon azzal fenyegeti — és nemcsak fenyegeti —, hogy »hirtelen«, »váratlanul«, »véletlenül« tönkreteszi, elpusztítja, koldussá, pauperré, prostituálttá változtatja, éhhalálba taszítja — ez a mai vallás *gyökere*, s ezt kell mindenekelőtt és mindenekfelett szem előtt tartania a materialistának, ha mint materialista nem akar az első elemiben maradni." (*Lenin* Összes művei. 17. köt. 391. old.)

A vallás történeti jelenség, amelyet elkerülhetetlenül hoztak létre egy bizonyos fejlettségi fokon a társadalom életfeltételei, és amely az osztály nélküli kommunista társadalomban megszűnik. Habár a politikai felépítmény és a többi társadalmi tudatforma szüntelen hatást gyakorol rá, a vallás fejlődését végső soron a társadalom anyagi alapjának fejlődése határozza meg. Egyszersmind a vallás viszonylagos önállósággal is rendelkezik, fejlődésének van bizonyos belső logikája. A vallás, mint Engels mondotta, a többi társadalmi tudatformához viszonyítva „az anyagi élettől a legmesszebbre esik és látszólag a legidegenebb tőle". (*Marx—Engels* Válogatott művek. II. köt. 360. old.) Ugyanúgy, mint a filozófiánál, „itt a képzeteknek anyagi létfeltételeikkel való összefüggése mindig bonyolultabbá, közbülső tagok beékelődése következtében egyre homályosabbá lesz. De ez az összefüggés megvan". (*Marx—Engels* Válogatott művek. II köt. 360. old.)

A primitív vallásos képzetek szükségképpen az ember közvetlen környezetének tárgyaival voltak kapcsolatosak. A fejlett ősi nemzetség korszakában a fantázia szülte szellemek és istenek sokasága tölti be a vallásos hiedelmeket. Ezek az alakok az idő múlásával mindinkább individualizálódnak, személyneveket is kapnak. Kialakul a politeisztikus pantheon. A vallás fejlődésének következő szakaszában a nemzetségek és törzsek kiválasztják az istenek és szellemek sokaságából a maguk külön gyámolító isteneit. Itt a több isten létezésének elismerése monolátriával, vagyis az istenek egyikének kizárólagos tiszteletével kapcsolódik össze; a politeizmusnak ez a monolátriával való összekapcsolása jellemzi többek között az ókori zsidó vallás struktúráját is egészen a hellenizmus koráig. Később megjelenik a monoteizmus tendenciája, amely az ún. „magasabb rendű vallásokban" jut kifejezésre, de itt sem érvényesül maradéktalanul (lásd a kereszténységben isten háromszemélyűségének dogmáját; az „egyistennel" antipólusként szemben álló gonoszt a judaizmusban és az iszlámban stb.), s ezért tarthatatlan az a hagyományos teológiai álláspont, amely a vallásokat aszerint osztja két csoportra, hogy egy vagy több istent ismernek-e el.

A deisták (lásd *deizmus*) különbséget tesznek az általuk hirdetett „természetes" vallás és minden ún. pozitív vagy dogmatikus vallás között. A keresztény teológia de facto átvette ezt a felosztást, és apologetikus értelmet adott neki: a kinyilatkoztatott vallás, úgymond, istentől került az emberekhez prófétái révén, ezzel szemben valamennyi „természetes" vallás - köztük a zsidó és keresztény vallás előtti „pogány" kultuszok — úgy jöttek létre, hogy az emberek öntudatlanul keresték az istent, ezek, úgymond, tökéletlenek, s velük szemben áll a kinyilatkoztatott vallás.

A marxista valláskutatás a vallás osztályozásában abból indul ki, hogy milyen terjedelmű etnikai közösségeket egyesít. A vallás következő csoportjai különböztetendők meg: törzsi, nemzeti és nemzetközi (világ-) vallások. Napjaink világvallásai a kereszténység, az iszlám és a buddhizmus (lásd *világvallások*).

A vallás - fejlődésének minden stádiumában az emberek helyzetükkel való mélységes elégedetlenségének a kifejeződése volt, megnyilatkozása az elnyomottak és kisemmizettek valóságos vagy vélt erőtlenségének a jobb életért vívott harcban. Mint Marx mondotta, „...a *vallási* nyomorúság a valóságos nyomorúság *kifejezése,* s egyszersmind *tiltakozás* a valóságos nyomorúság ellen". (*Marx—Engels* Művei. 1. köt. 378. old.) Ez a tiltakozás azonban nem lehet hatékony. A vallás az emberek saját életfeltételei által történt letepertségéből sarjad, egyszersmind megszenteli ezt a letepertséget, elősegíti tartóssá válását. Ebben az értelemben a vallás, Marx kifejezésével, „a nép ópiuma", és a vallás által kifejezett tiltakozás csupán „a szorongatott teremtmény" passzív „sóhaja", aki a jobb élet utáni vágyakozását a vallásos fantázia szülte túlvilágba helyezi. Azokban a történelmi időszakokban, amikor a vallás osztatlanul uralkodott a társadalom minden rétegének tudatában, a társadalmi tiltakozás szintén vallásos burkot öltött, s az osztályharc nemritkán vallásos ideológiák harcának alakjában jelentkezett, a forradalmi mozgalom társadalmi tartalma és vallásos kifejezési formája közötti ellentmondást rejtve magában. Az a körülmény azonban, hogy haladó társadalmi erők vallásos képzeteket használtak eszményeik igazolására, nem teheti kérdésessé a vallásos világnézet általános marxista értékelését, miszerint az a valóság torz visszatükröződése.

A szocialista országokban a vallás csökevény az emberek tudatában. A szocialista, ill. a kommunista építés előrehaladásával elhalnak a vallás társadalmi gyökerei, és fokozatosan létrejönnek a feltételek ahhoz, hogy az ateista tudományos materialista világnézet teljes győzelmet arasson a lakosság minden rétegében. A szocialista országok alkotmánya biztosítja az állampolgárok lelkiismereti szabadságát. A hívők szabadon gyakorolhatják vallási kultuszaikat. Az egyházat elválasztották az államtól, s az állam nem avatkozik be az állampolgárok vallási ügyeibe. Nem mond le azonban arról, hogy nevelő hatást gyakoroljon polgáraira, s megszabadítsa tudatukat a vallásos előítéletektől; az iskolák és a kulturális-felvilágosító intézmények (könyvtárak, mozi, televízió stb.) széles hálózatán keresztül tudományos ateista propagandát folytat a lakosság valamennyi rétege körében.

Maglód, 2019.08.05. Salánki László

Népköztársaságunk Alkotmánya (1949. augusztus 20)

A termelőeszközök közösségi vagy magántulajdonjogának alapvető különbsége a kapitalista és a szocialista társadalom alkotmányban is megjelenik. Aki birtokolja a termelőeszközöket az a gazdasági hatalommal rendelkezik. A termelőeszközök magántulajdona a kizsákmányolást, élősködést a tőkés diktatúrát teszi lehetővé. A szocializmus a termelőeszközök magántulajdonának túlsúlyát megszünteti és a gazdaságot a köz, a nép érdekében működteti, ez a Népköztársaság. Ezért a termelőeszközök tulajdonának kérdése alapvető, mert a dolgozó nép számára a demokrácia és a szabadság lehetőségét alapvetően meghatározza. A kapitalizmusban nem lehet valóban szabad a dolgozó nép, mert csak proletár bérrabszolga és a polgári „demokrácia" nem a dolgozó nép érdekét szolgálja, hanem a gazdasági-politikai hatalom birtokosait, a tőkésekét. A tőkés vállalkozónak a saját tulajdonában lévő gazdasága nem a bérrabszolgáinak érdekében működik, a proletárok a bérért a munkájukkal profitot termelnek a vállalkozónak. A rabszolgaszíj a bér, az életben maradásért való kényszer tarja fogva a proletárt, aki tulajdonképpen szabad. Tőkés és a proletár bérrabszolga nem lehet egyenrangú, bármilyen törvény is garantálja, mert a valóságban a proletár a tőkés gazdát szolgálja, parancsait végrehajtja és a tőkés gazda érdekében tevékenykedik és él. A népi demokráciában nem lehet kizsákmányolni és élősködni, a termelőeszközök közösségi működése és a proletárdiktatúra ezt garantálja. A termelőeszközök magántulajdonát a polgári „demokrácia" a kapitalista állam, vagyis a tőkésdiktatúra garantálja, így biztosítja a kizsákmányolást és élősködést a proletárok felett. Nevezhetik a kapitalizmust demokráciának, de ez diktatúra a dolgozóknak, mert a proletár pénzért vásárolt munkaerő áru, bérrabszolga csupán.

Mondják, a pénz beszél, a kutya ugat, ez a proletár sorsa is a kapitalizmusban. A proletár a polgári „demokráciában" csak ugathat a jogaiért, mert számára legfeljebb a „kutyaugatásos" demokrácia valósulhat meg, de a kutyaugatás nem hallatszik az égig, a proletár hangja nem ér el a tőkés parlamentig. A Magyar Népköztársaság Alkotmánya 1949-ben gazdává változtatta a prolit, szabad, demokratikus dolgozóvá tette. A dolgozók lettek az ország urai és megfordult a helyzet, a régi kizsákmányoló tőkés uraknak kuss volt. De a kapitalista világnézet hívei a proletárdiktatúra lazulásával elkezdtek beszivárogni a népi demokrácia hatalmi pozícióiba és végül megint a tőkés urak lettek a gazdák, a szabad dolgozóból meg proletár bérrabszolga és dicsőítheti az istent, aki az égben a felhők mögött lakik és röhög a proli nyomorán. A kutyaugatás megint nem hallatszik az égig, de még a parlamentig sem.

Wikipédia: „A magántulajdon az alapja a kapitalizmusnak, illetve a piacgazdaságnak, mivel ezekben a gazdasági rendszerekben magántulajdonban vannak a termelési tényezők. Azokat a gazdaságokat, ahol a termelési eszközök állami és magántulajdonban vannak, vegyes gazdaságnak szokták meghatározni. Az államosítás (nemzetközi szóval nacionalizálás vagy kollektivizálás) a magántulajdonban álló javak, illetve a felettük gyakorolt vagyoni értékű jogok állami tulajdonba vétele. Ezzel ellentétes irányú folyamat a privatizáció, vagyis a köztulajdon kiárusítása természetes vagy jogi személyeknek.

Magyarország alkotmánya az ország gazdasági rendszerét szociális piacgazdaságként határozza meg és védi a magántulajdont

9. § (1) Magyarország gazdasága olyan piacgazdaság, amelyben a köztulajdon és a magántulajdon egyenjogú és egyenlő védelemben részesül.

13. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a tulajdonhoz való jogot."

(Idézet: - A Magyar nép története – című könyvből):

„Az országunk gazdasági és társadalmi szervezetében végbement alapvető változásokat fejezi ki, a további fejlődés útját jelöli meg a Magyar Népköztársaság Alkotmánya, amelyet 1949 augusztusában fogadott el a Magyar Országgyűlés és iktatott törvénybe.

Az Alkotmány kimondja, hogy »*a Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó parasztok állama*«, hogy: *minden hatalom a dolgozó népé*«. A Magyar Népköztársaság társadalmi rendjének alapja a munka és »*minden munkaképes polgárnak joga és kötelessége és becsületbéli ügye, hogy képessége szerint dolgozzék*«, és ennek megfelelően »a Magyar Népköztársaság megvalósítani törekszik a szocializmus élvét: *Mindenki képessége szerint, mindenkinek munkája után*«.

Népköztársaságunk az egész országban kiépülő helyi tanácsoktól a legfelsőbb állami kormányzati szervekig egyesíti a törvényhozó és végrehajtó hatalmat. Az Alkotmány biztosítja a helyi tanácsok és a dolgozó tömegek közötti szoros kapcsolat kiépítését. *A képviselők kötelesek a választóknak működésükről rendszeresen beszámolni*. Amennyiben a nép választottja nem felel meg a hozzáfűzött reményeknek és nem teljesíti a néppel szemben vállalt kötelezettségét, választói által visszahívható. A választás elve érvényesül a legmagasabb kormányszerveknél is, így az országgyűlés választja a minisztertanácsot és az országgyűlés jogait gyakorló Elnöki Tanácsot is. Az Elnöki Tanács az elnökön kívül két helyettes elnökből, titkárból és tizenhét tagból áll.

Népköztársaságunk Alkotmánya biztosítja polgárai számára *a munkához való jogot és a munkateljesítménynek megfelelő munkabért*.

A mi alkotmányunk a Sztálini Alkotmányhoz és a népi köztársaságok alkotmányaihoz hasonlóan, törvénybe foglalja a dolgozók jogait, gondoskodik azoknak a feltételeknek a biztosításáról is, melyek a jogok gyakorlását lehetővé teszik.

Így a munkára való jogot tervszerű gazdálkodás és megfelelő munkaerő-gazdálkodás biztosítja. 1949 decemberében a sikerrel lezárt két év és öt hónap alatt megvalósított hároméves terv lényegében felszámolta a munkanélküliséget. A terv utolsó évében számos területen már jelentékeny szakmunkáshiány mutatkozott.

Az Alkotmány biztosítja *a dolgozók jogát a pihenéshez és az üdüléshez*. Ezt a törvényes munkaidő, a fizetéses szabadság és a dolgozók üdültetésének megszervezése teszi lehetővé.

A dolgozók egészségvédelme érdekében a társadalombiztosítás egységes vezetés alá került.

A művelődés joga ma már a dolgozóké. A régi osztott iskolarendszerrel szemben kiépült az ingyenes és kötelező egységes iskolák hálózata. A Dolgozók Iskolájával, szakérettségi tanfolyammal lehetővé vált a továbbtanulás azok számára is, akiket ebben a régi reakciós rendszer akadályozott. Megnyíltak a főiskolák, egyetemek kapui a nép fiai és leányai előtt.

Az Alkotmány biztosítja *a polgárok törvény előtti egyenlőségét*, a törvény szigorúan bünteti a polgárok bármilyen hátrányos megkülönböztetését nemek, felekezetek vagy nemzetiségek szerint. *Az Alkotmány biztosítja minden nemzetiség számára az anyanyelvén való oktatást, és a nemzeti kultúra ápolásának lehetőségét. Alkotmányunk mélységes internacionalista jellege mutatkozik meg abban, hogy biztosítja a menedékjogot mindazon idegen állampolgárok számára, akiket demokratikus magatartásukért vagy a népek felszabadítása érdekében kifejtett tevékenységükért üldöznek*.

A nők a férfiakkal egyenlő jogokat élveznek. Az anyaság és a gyermek fokozott védelemben részesülnek. *Népköztársaságunk külön gondot fordít az ifjúság fejlődésére és nevelésére*. Tanoncotthonok, kollégiumok kiépítésével, az ifjúsági szervezetek támogatásával és ezernyi más formában következetesen védelmezi az ifjúság érdekeit.

Népköztársaságunk hathatósan támogatja a dolgozó nép ügyét szolgáló tudományos munkát. Az újjászervezett Magyar Tudományos Akadémia a tudományos kutatás tervszerűségének biztosításával új korszakot nyitott a magyar tudományos élet fejlődésében.

Az Alkotmány biztosítja a polgárok lelkiismereti szabadságát és a vallás szabad gyakorlásának jogát. Ennek érdekében az egyházat különválasztja az államtól. A dolgozók szólás-, sajtó- és gyülekezési szabadságát az Alkotmány védelmezi.

A polgárok szent kötelessége a Népköztársaság, a haza védelme, megtiszteltetést jelent a magyar hadseregben szolgálni, mely hazánk függetlenségét, népünk érdekeit és a békét védelmezi.

Alapvető kötelessége minden magyar állampolgárnak *a nép vagyonának*, a társadalom tulajdonának megvédése.

A Magyar Népköztársaság Alkotmánya nemzetünk történetében nagy fordulatot jelent. Alkotmányunk védelme és megtartása, minden jó hazafinak elsőrendű kötelessége.

Népi demokráciánk erősödése, a szocializmus építésének gyors üteme népünk ellenségeit még elkeseredettebbé, elszántabbá s vakmerőbbé tette.”

***

1949. évi XX. törvény

A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYA

A nagy Szovjetunió fegyveres ereje felszabadította országunkat a német fasiszták igája alól, szétzúzta a földesurak és nagytőkések népellenes államhatalmát, megnyitotta dolgozó népünk előtt a demokratikus fejlődés útját. A régi rend urai és védelmezői ellen vívott kemény küzdelmekben hatalomra jutva, a magyar munkásosztály, szövetségben a dolgozó parasztsággal, a Szovjetunió önzetlen támogatásával újjáépítette háborúban elpusztult országunkat. Évtizedes harcokban megedződött munkásosztályunk vezetésével, az 1919. évi szocialista forradalom tapasztalataival gazdagodva, a Szovjetunióra támaszkodva népünk megkezdte a szocializmus alapjainak lerakását s országunk a népi demokrácia útján halad előre a szocializmus felé. E küzdelem és ország építő munka már megvalósult eredményeit, országunk gazdasági és társadalmi szerkezetében végbement alapvető változásokat fejezi ki és a további fejlődés útját jelöli meg:

A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG ALKOTMÁNYA.

I. FEJEZET

A Magyar Népköztársaság

1. § Magyarország: népköztársaság.

2. § (1) A Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó parasztok állama.

(2) A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé. A város és falu dolgozói választott és a népnek felelős küldöttek útján gyakorolják hatalmukat.

3. § A Magyar Népköztársaság állama védi a magyar dolgozó nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét, harcol az ember kizsákmányolásának minden formája ellen, szervezi a társadalom erőit a szocialista építésre. A Magyar Népköztársaságban megvalósul a munkásság és a dolgozó parasztság szoros szövetsége a munkásosztály vezetésével.

II. FEJEZET

A társadalmi rend

4. § (1) A Magyar Népköztársaságban a termelési eszközök zöme társadalmi tulajdonként az állam, a közületek vagy szövetkezetek tulajdonában van. Termelési eszközök magántulajdonban is lehetnek.

(2) A Magyar Népköztársaságban a népgazdaság irányító ereje a nép államhatalma. A dolgozó nép fokozatosan kiszorítja a tőkés elemeket és következetesen építi a gazdaság szocialista rendjét.

5. § A Magyar Népköztársaság gazdasági életét állami népgazdasági terv határozza meg. Az államhatalom a társadalmi tulajdonban levő vállalatokra, az állami bankrendszerre, a mezőgazdasági gépállomásokra támaszkodva irányítja és ellenőrzi a népgazdaságot a termelőerők fejlesztése, a közvagyon növelése, a dolgozók anyagi és kulturális színvonalának állandó emelése és az ország véderejének fokozása érdekében.

6. § Az egész nép vagyonaként az állam és a közületek tulajdona: a föld méhének kincsei, az erdők, a vizek, a természeti erőforrások, a bányák, a jelentős ipari üzemek, a közlekedési eszközök - vasút, szárazföldi, vízi- és légiutak-, a bankok, a posta, a távíró, a távbeszélő, a rádió, az állam által szervezett mezőgazdasági üzemek: állami gazdaságok, gépállomások, öntözőművek stb. Az állam vállalatai látják el a külkereskedelmet, valamint a nagykereskedelmet; az állam irányítja az egész kereskedelmi forgalmat.

7. § (1) A Magyar Népköztársaság elismeri és biztosítja a dolgozó parasztok jogát a földhöz és kötelességének tekinti, hogy állami gazdaságok szervezésével, mezőgazdasági gépállomásokkal, az önkéntes társulás és a közös munka alapján működő termelőszövetkezetek támogatásával elősegítse a mezőgazdaság szocialista fejlődését.

(2) Az állam elismeri és támogatja a dolgozóknak a kizsákmányolás ellen irányuló minden valóságos szövetkezeti mozgalmát.

8. § (1) A munkával szerzett tulajdont az Alkotmány elismeri és védi.

(2) A magántulajdon és a magánkezdeményezés a köz érdekeit nem sértheti.

(3) Az öröklési jogot az Alkotmány biztosítja.

9. § (1) A Magyar Népköztársaság társadalmi rendjének alapja a munka.

(2) Minden munkaképes polgárnak joga, kötelessége és becsületbeli ügye, hogy képességei szerint dolgozzék.

(3) A dolgozók munkájukkal, munkaversenyben való részvételükkel, a munkafegyelem fokozásával és a munkamódszerek tökéletesítésével a szocialista építés ügyét szolgálják.

(4) A Magyar Népköztársaság megvalósítani törekszik a szocializmus elvét: „Mindenki képessége szerint, mindenkinek munkája szerint”. (*Részlet*: NETJOGTÁR)

***

Maglód, 2019.08.17. Salánki László

A kapitalizmus útja a totális diktatúrába
vagy a szocializmusba vezet

A demokrácia és a diktatúra szempontjából a kapitalizmus három formát vehet fel.

Az eredeti formája a polgári „demokráciának” is csupán illúziója a demokráciának, ahol szabad emberek kizsákmányolási célra megvásárolhatják a másik szabad emberek munkaerejét, és ezzel valójában az embert is. Más szóval a vállalkozók a proletárokat bérrabszolgaként profit előállítására a bér fizetésével megvásárolják. A bér az egyrészt rabszolgaszíj, másrészt a proletár munkaképességének költsége. A munkaerő áru ára alapvetően a proletár munkaképességének kialakítására, fenntartására, bővítésére szükséges legkisebb összeg, hasonlóan, mint más egyéb áru a kapitalizmusban, a termelés költségei közé tartozik. A vállalkozó - különösen a korra jellemző alapvető és a létfeltételeket termelő vállalkozó - a bérrabszolgák által megtermelt dolgokat, a piacon értékesíti, amit túlnyomórészt azok vásárolják meg, akik ezt megtermelték, de a kizsákmányolással megtermelt profitot a vállalkozó megtartja magának. Ez a törvényes lopás esete. A pénzügyi vállalkozásoknál a munka tárgya a pénz, a proletár a dolgozó, de itt is profit a lényeg, és kizsákmányolás, élősködés, bérrabszolgaság is van, hasonlóan a többi tőkés vállalkozáshoz. A kapitalizmusban, általánosságban minden vállalkozás, amelynek célja a haszon, profit megszerzése más munkájának kizsákmányolásával törvényszerű. A kizsákmányolást, ami útján a profit keletkezik, a vállalkozó, aki a termelőeszközök birtokosa, a bér fizetéséért törvényesen megteheti a kapitalizmusban. A profit a proletárok munkaerejével megtermelt dolgok eladása után a befektetett költségek, és adó levonásával haszonként, profitként jelenik meg. A profit felhasználható a termelési folyamat folytatására, bővítésére, új vállalkozásra és élősködésre is, de a proletár bérrabszolgák érdeke ebben a folyamatban nem számít, mert az emberi munkaerő csak áru és költség. Természetesen a vállalkozó, aki munkaerő árut - embert - vásárol annak ez az érdeke és azért az erkölcse is ilyen embertelen és a kapitalizmusban, ha vállalkozó nem tehet másként.

A munkaerő azonban olyan emberáru, amelyik képes és tud harcolni eladási áráért. Az osztályharcban nemcsak a proletár bérrabszolga áráért tud harcolni, hanem a szabadságért és a demokráciáért is. Az osztályharc erejét nagymértékben befolyásolja a kapitalizmus ellentmondásainak kiéleződése, a háborúk, a nyomor, a válságok, de mivel ezek sajátjai a kapitalizmusnak, ezért az osztályharc állandóan jelen van. A kommunista pártokat ezért üldözik és nyomják el a kapitalizmusban, mert a proletárokat vezetni képesek osztályharcukban a tőke elleni küzdelemben a marxizmus-leninizmus erejével.

A kapitalista termelés a nemzeti és főleg az emberiség szempontjából alapvetően szervezetlen, anarchikus és a válságok, háborúk elkerülhetetlenek, amit leginkább a proletárok szenvednek meg. A proletár, egy emberáru érdeke a kapitalizmusban nem számít. Ha félnek a proliktól, mert elégedetlen a helyzetével és morognak, akkor bizonygatják mosolyogva a kapitalista hívők, bemondók, hogy milyen jó emberek a tőkések, milyen sokat tesznek a bérrabszolgáikért, de szükség esetén proli rendőrt és katonát küldenek a prolik megfélemlítésére, féken tartására. Az úgynevezett polgári „demokrácia” nem lehet demokratikus a kizsákmányolt proletár dolgozó nép számára, csak diktatúra, a tőkések érdekében, a proletár csak termelési költség, kussoljon vagy megjárja.

A tőkésállam által hozott törvények nem változtathatnak lényegesen a proletárok helyzetén, mert a rendszer működési szabályait nem lehet a törvényekkel érdemben áthágni, legalábbis hosszabb távon, a lényeges változás csak más társadalmi-gazdasági működési modellel lehetséges. Így a polgári „demokráciában” működő kapitalizmus formája csak az adott határok között változhat, lehet emberségesebb vagy embertelenebb a tőke érdekében. A felsőbbrendűség, kizsákmányolás, élősködés, bérrabszolgaság nem szüntethető meg a kapitalizmus keretei között. Így a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, az élősködés és a bérrabszolgaság is velejár a kapitalizmussal, ami alapvetően embertelen erkölcs és a többség számára diktatúra nélkül nem működik. Mert ki az az ember, aki azt mondja: vedd el azt, amiért én dolgoztam meg? A kapitalizmus pedig ilyen, a termékeket nem a tőkések hozzák létre, a tőkések szerepe a kizsákmányolás. Ennek elfogadásához mérhetetlen agymosás kell, ami meg is történik. A kapitalizmusban így a proletárok öntudatlansága szükséges, elkerülhetetlen a proletárok saját érdekükről való lemondásának erkölcse.

Milyen demokrácia lehetséges a polgári „demokráciában” a kapitalizmus keretében?

A „szabadság”, elsősorban a proletár számára a kapitalizmusban csak illúzió lehet, mert az embervásár a többség számára kényszer. Kényszer a vállalkozó tőkés és a proletár számára is, pedig „szabad” emberek teszik ezt. Mivel a kapitalisták a gazdaságot uralják, így a politikát is uralniuk kell azért, hogy a tőkések érdekében jól és ellenőrizhetően, lehetőleg szervezetten működjön a gazdaság a rendszer. A kapitalizmusban azonban „szabad” verseny is van, így a mindenki harca mindenki elleni farkastörvény érvényesül. Aki a gazdasági és politikai hatalommal rendelkezik kénytelen a konkurencia harc miatt ezt minden határon túl növelnie, ami gyors fejlődést eredményez, minden hibája ellenére. A világ így szélsőségesen megoszlik a gazdasági és politikai hatalom mentén, ami lehetetlenné teszi a demokráciát a többség számára. A kapitalizmusban, a polgári „demokráciában” a kisebbség, a vállalkozó tőkések diktatúrája már a kezdetek kezdetén megvalósult. Ez a polgári parlamentben,

ahol a törvényeket hozzák, szintén megjelenik, ami csak a tőkések érdekeit képviselők színhelye, így a tőkések érdekében hozza a törvényeket.

A kapitalizmus érettebb formájában a polgári „demokrácia" álcájában, burkolt formában megvalósul a totális diktatúra a „mosolygó fasizmus". Totális diktatúra, mert a gazdasági és a politikai hatalom a tőkések kezében van. A proletárok a totális agymosás után csak arról dönthetnek az időnkénti választásokon melyik kizsákmányoló tőkéscsoport érdekében hozzák a törvényeket a parlamentben. A demokrácia intézményei a jogállamiság keretében működnek, mert ez nagyon praktikus, és nem az igazságosság, emberiesség a lényege. A jogállam a hatalommegosztás, a törvényhozás a végrehajtás az igazságszolgáltatás szabályai szerint működik „általában". * Wikipédia * Azonban ez valójában csak az uralkodó tőkésosztály számára a hatalom megosztása és a demokrácia csak a tőkés urak harcát szabályozza, de a dolgozó népnek, aki nincs képviselve a hatalomban, ez diktatúra. Mivel a totális hatalom a tőkések kezében van ez egy totális diktatúra a jogállamiság kereteiben, ezért olyan, mint a fasizmus, de még csak mosolyog a proletárokra, de ha szükséges kimutatja a foga fehérjét és harap kíméletlenül.

A „mosolygó fasizmus" tág teret biztosít az egyéni vállalkozásra, így az ügyeskedőknek, kisvállalkozóknak és nagyvállalkozóknak ez a paradicsom vagy a pokol, de a dolgozó proletároknak, a többségnek ez csak kizsákmányolás, rabszolgamunka. A dolgozó az a proletár, akinek nincs termelőeszköze, kénytelen munkaerejét a vállalkozónak bérbe adni, tulajdonképpen szabadon, a kényszer a rabszolgaszíj a bére, amit az életben maradásáért kap cserébe.

A „mosolygó fasizmus" a gazdasági alapja és a felépítményének totális ellenőrzése alatt uralkodóvá teszi az erkölcsét, ami polgári parlamentben hozott törvényekkel együtt szinte minden lehetőséget biztosít a kizsákmányolásra. A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" és az emberi jogokat kénytelen felrúgni a profit érdekében. Semmi sem lehet olyan embertelen, amit a profitért a tőkés meg ne tenne és tehetne, az erkölcse így követi az érdekeit.

A kapitalizmus nyílt totális diktatúrája a klasszikus fasizmus* Wikipédia *, aminek a mintája a hitleri típusú fasizmus. Ez a polgári „demokrácia" teljes elvetése elsősorban a proletárok számára. A totális hatalom a leggazdagabb tőkések, monopóliumok, kezében van. A nyílt totális kapitalista diktatúra valódi gyilkos osztályháború a proletárok érdekei ellen, totális háború a világuralomért, népirtás, háborús büntettek. Ez megsemmisíti a demokráciának még a látszatát is, az igazi arcát mutatja a kapitalizmusnak. Ehhez a felépítményét a tökéletes agymosásra hangolja, semmilyen teret nem enged meg még a „mosolygó fasiszta" testvéreinek sem, akik vagy behódolnak, vagy a tőkések testvérháborújában a proletárok vérével áztatják a földet a hatalomért.

A mai világ a „mosolygó fasizmus" uralma alatt van, ennek a vezére az USA az Európai Unióval szövetségben és egyéb csatlósállamok az USA érdekkörében. Igazi arcát megmutatja az általuk létrehozott és támogatott klasszikus fasiszta rezsimek létében, amelyeket a gyarmatosítási törekvéseinek érdekében támogat. Az USA totális világuralomra törekszik, amíg a „mosolygó fasizmusa" erre elegendő, addig ezt használja, de ez megváltozhat, és a hitleri fasizmushoz hasonlatos módon átalakulhat. De a mosolygó fasizmus" nem a nemzeti, faji ellentétek segítségével, élezésével tőr hatalomra, mint a klasszikus fasizmus, a tőkének mindegy milyen módon jut profithoz, és ha profitot hoz, akkor kihasználja és mosolyogva hirdeti a nemzeti, a faji, és akár az osztálybékét is. Azonban a cél változatlan marad, minél nagyobb profit a kizsákmányolás növelésével. Az osztálybékét mindegyik fasizmus hirdeti, de nem valósítja és nem is valósíthatja meg, elég csak ezt hazudnia, így is működik.

Jó példa erre manapság Ukrajna, ahol az USA és az Európai Unió élén Németországgal, a klasszikus fasiszta hagyományokra épülő rezsimet hozott létre, amelynek végcélja Oroszország, Kína és Ázsia gyarmatosítása. A „mosolygó fasiszta" csapatok – hasonlóan, mint a hitleri fasiszták - Ukrajnát elfoglalták, de az oroszok a Krímet már visszafoglalták, a háború 2019-ben még tart és az oroszoknak Ukrajnát is vissza kell foglalniuk vagy győznek a „mosolygó fasiszták" és gyarmattá válik Oroszország és Ázsia.

Mivel azonban a termelőerők nagyon fejlettek az USA-ban, így a termelési viszonyok megváltozása be fog következni, vagyis érik a fasizmus és a szocializmus is az USA-ban. Talán az emberiség léte függ attól, hogy hová fejlődik az USA. Az ókori Róma üldözte a kereszténységet, majd a kereszténység központja lett, hasonlóan a „mosolygó fasizmus" a legádázabb kommunistaellenes USA is eljuthat leghamarabb a szocializmusba. Az USA nagyon gyorsan fejlődik az 1960-as években még üldözték a négereket, de később néger lett az USA elnöke. Ez a hihetetlenül gyors fejlődésének eredménye. A kapitalista termelőerők fejlődésével a termelési viszonyoknak a szocializmus formájába kell változnia az USA-ban vagy a totális fasiszta diktatúrába.

A klasszikus fasizmus képviselői voltak a hitleri nácik, Mussolini fasisztái, és a Japán császárság totális diktatúrái és csatlósai, köztük Magyarország is. Velük szemben álltak a „mosolygó fasizmus" erői az USA, Anglia, Franciaország, és csatlósai, akik világnézetileg nem álltak nagyon távol a hitleri fasizmustól. Mindegyik

a gyarmatosításban érdekelt kizsákmányoló hatalom volt, de a közös ellenséggel, a Szovjetunióval szemben teljes egyetértésben voltak. A kétfajta fasiszta tömb politikai gazdasági kapcsolatai a kapitalizmus szintjén működtek, de a „mosolygó fasiszták" a gyarmatosításban, a világ politikai és területi felosztásában sokkal előnyösebb helyzetben voltak és ez a fasiszta rablókat egymás ellenségévé tette. Nem a fasizmus embertelensége volt a két fasiszta tömb ellentétének oka, hanem a világ újrafelosztása miatt kerültek szembe egymással a ragazozók. A Szovjetunió ezt kihasználta úgy gazdaságilag, mint politikailag és katonailag, tette ezt a szovjet nép demokráciájáért, szabadságáért, a világ dolgozó népeinek felszabadításáért. A Szovjetunió utódállama Oroszország most is ezt csinálja, de nem a nép demokráciájáért. Nagyon jól látszik, hogy a Szovjetuniót is gyarmati területnek akarta mindkét típusú fasiszta tömb.

A „mosolygó fasizmus" legyőzte a második világháborúban a klasszikus fasizmust a Szovjetunió hatalmas katonai erejével, a szovjet nép hősiességével, a kommunisták élcsapatával, Sztálin vezetésével. A „mosolygó fasizmus" azonban átvette a klasszikus fasizmus hagyományait, módszereit és most az egész földön tör előre a fasiszta világuralomért, a hitlerizmus mosolygós változatának megvalósításáért, a totális hatalomért.

A győztes „mosolygó fasiszták" csaknem az egész földet katonai megszállás alatt tartják, népirtó háborúkat viselnek, tízmilliókat gyilkolnak meg, 1000 milliárd dollárt költenek évente a katonai potenciáljaik fenntartására, ami nélkülözhetetlen a világ gyarmatosításához, kifosztásához. Csak a nagyon elvakultak hiszik, hogy a demokrácia védelmében fegyverkeznek a „mosolygó fasiszták".

De van ellenfelük, ahol még a vörös csillag ragyog, nagyon nem szeretik, hogy azt még nem tudták gyarmatosítani, bár többször megpróbálták. A „mosolygó fasizmus" célja ugyanaz, mint a régi gyarmatosítóknak, Ázsia, Afrika, Dél-Amerika és világ dolgozóinak kifosztása, de az a fránya veres csillag ezt ellenzi és akadályozza, bár most nem olyan fényesen ragyog, de megint nagyon fényesen fog ragyogni, ha győz a szocializmus, az emberré válás útja.

A kapitalista hatalmak egymás közötti érdekellentétei valamint a vörös csillag képviselői között állandóan kibékíthetetlen ellentétek bontakoznak ki, amelyek milliárdos népirtássá fajulhatnak. Fokozódik a fegyverkezés, a kisebb népek is igyekeznek atomfegyverhez jutni, hogy védekezzenek a „mosolygó fasizmus" világuralma, gyarmatosítása ellen. A világ népei pedig szervezetlenek, nincs igazi vezetőerő, mint amilyen a Szovjetunió volt Sztálin vezetésével. A fasizmus gyorsan terjed a földön és a népek ezt nem veszik észre, nem veszik ezt a veszély komolyan, mert igazi arcát mosolyogva rejti.

Milyen fasiszta lehet a proletár?

Mivel a fasizmus totális tőkés diktatúra a kizsákmányolás érdekében a nemzeti és más nemzetek proletárjaival szemben, *ez a fasizmus alapvető értelme*, így a proletár közvetlenül általában nem a saját érdekében viselkedik fasisztaként. A kapitalizmusban mindenképpen szükséges a proletárok agymosása, az érdekeikről való lemondás, a tőkések érdekeinek sajátként elfogadása. Tehát a proletár elvileg nem érdekelt a fasizmusban, sőt ellenérdekelt, de a fasiszta rezsimek időnként faji, nemzetiségi, világnézeti, vallási, stb., alapon vagy a háborúban a közvetlen rablást is lehetővé teszik a proletárok részére, így érdekelté válhat, ami meg is történt a múltban, és most is ilyen. A fasizmus - a kapitalizmus - minden formája embertelenné teszi az emberiség minden tagját, megakadályozza az emberré válást.

Milyen emberek a proletárok?

A kapitalizmusban a proletár jellemző tulajdonsága, hogy nem rendelkezik termelőeszközzel a létfeltételeinek megteremtésére, ezért eladja a munkaerejét a vállalkozónak. Társadalomban nem lehet egyedileg a létfeltételeket megteremteni, akinek nincs termelőeszköze a kapitalizmusban az rákényszerül a bérrabszolgaságra, de akinek van az pedig a bérrabszolgatartásra. Nagyon különböző emberek tartoznak a dolgozók osztályába, megtalálhatók itt a munkaszerető értelmes kultúrált nagyon képzett szakemberek, de vannak lusta semmirekellők is. A kommunista világnézet viszonylag kevés proletárt fog meg, mert a polgári „demokrácia" erkölcse a meghatározó, és még a közvetlen érdeket is elnyomja. Az igazságtalanság, a kizsákmányolás, az élősködés, a nyomor, a pusztulás sem tudja ezt a kapitalista erkölcsöt sokáig leküzdeni. A polgári „demokrácia" a kapitalista viszonyok között, a totális hatalmával az embertelen erkölcsét rákényszeríti a proletárokra és ebből csak nehezen tudnak szabadulni. A proletárok erkölcsi, tudati változását azonban a világméretű katasztrófába sodródó kapitalizmus megteremti, és marad csak a proletárok pusztulása vagy a harc. A kapitalizmus biztosan eljut erre a szintre, az első és a második világháborút követheti a harmadik, nem 100, hanem 1000 millió proletár elpusztításával, legyilkolásával, a tőkések hasznáért.

Milyen emberek a vállalkozók?

A vállalkozó szellem nem minden emberben egyformán van jelen, ez adottság. Kell hozzá a szerencsén, a gátlástalanságon, a tehetségen kívül olyan tulajdonság, hogy „a jég hátán is meg tud élni", a céljáért való küzdeni akarás és képesség, a folytonos pörgés, a „soha nem adom fel" emberi hozzáállás. Nem árt, ha megvan a

magához való esze, mert a buta ember rendszerint nem viszi semmire, amije van azt is elveszik tőle. A vállalkozó szellemű embereket nem lehet legyőzni, mert minden körülmények között megtalálják a kiutat a saját érdekükben. Alapjában a vállalkozó szellemű ember olyan, mint többi, de a társadalmi környezet adta lehetőséget ki tudja használni, nagy a tenni akarása a jobb életért, de a konkurenciaharc a kapitalizmus megváltoztatja a jellemét, erkölcsét. A kezdő és kisvállalkozók helyzete gyakran rosszabb, mint a megvásárolt bérrabszolgáiké, szegény proletárok között, sokszor csak a jobb módúaknak dolgozhatnak, átlagjövedelemért vagy kicsit többért. A polgári „demokrácia" lehetőséget ad a felsőbbrendűvé válásra és a kizsákmányolásra, a bérrabszolgaságra és ez meg is valósul a kapitalista gazdasági modellben. Így tulajdonképpen az eredetileg kedvező emberi tulajdonság embertelenné válik, élősködő, kizsákmányoló, bérrabszolgatartó lesz a vállalkozó szellemű emberből, ezt törvényesen megteheti és meg is kell tennie. Az emberiség a kapitalizmus politikai-gazdasági modelljében az embertelenség erkölcsét tartja követendőnek, ez vezet a meggazdagodáshoz. De van kiút, a szocializmus, ahol a vállalkozó szellem az emberiség boldogulását szolgálja és nem az élősködést, mert erősen korlátozza a kizsákmányolás lehetőségét. A vállalkozó szellemű embernek is érdeke az emberiség léte, mert enélkül ő sem lehet ember. Ha emberré akar válni, akkor mélységes tisztelettel kell tekintenie az emberiség érdekére, ami a szocializmus. Nem lehet emberré válni a kapitalizmus körülményei között.

Milyen a kapitalizmus?

A kapitalizmus legdemokratikusabb formája a „mosolygó fasizmus", ami valójában a föld népei számára totális diktatúra, és csak kevesek számára jelent demokráciát. Néhány millió tőkés úgy kezeli a földet a népeivel együtt, mint saját tulajdonát. A termelőeszközök és a proletár dolgozó bérrabszolgák azért élhetnek, mert profitot hoznak, de akikre nincs szükségük azok nyomorognak elpusztulhatnak.

A robotizálás uralkodóvá válása termelésben sok milliárd embert tesz feleslegessé, és felveti a népirtás eljövetelének lehetőségét, akár kényszerét is a kapitalizmusban. A kapitalizmus nem tudja megoldani az emberré válás további feladatait, mert alapvetően embertelen gazdasági-politikai rendszer. Kizsákmányolás, bérrabszolgaság, nyomor, háborúk, világháborúk, az élősködő felsőbbrendű erkölcs, ami meghatározó a kapitalizmusban, az embertelen. A gazdaság működéséhez jelenleg ember dolgozókra van szükség, idővel azonban a robotok ezt nagyrészt kiváltják, felszabadul a munka alól az emberiség többsége. A kapitalizmus vagy átalakul és a vállalkozás valóban csak munka lesz, mint a szocializmusban, nem kizsákmányolás és felsőbbrendűség, vagy kipusztítja az emberiséget a hatalmas lehetőségeivel együtt, és az embertelenség, az emberben meglévő állat győz. Az emberiség nem maradhat fenn, ha nem válik valóra a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség", az emberi jogok valódi megvalósítása, ami a szocializmuson keresztül az egyetlen út kommunizmusba, az emberséges társadalomba. A kapitalizmus az emberré válás útja a szocializmus felé. Vagy meghaladja a kapitalizmust az emberiség és eljut a szocializmuson keresztül a kommunizmusba vagy kipusztul. A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" és az emberi jogokat a kapitalizmus nem tudja megvalósítani, mert a gazdasági modellje ezt nem teszi lehetővé.

A kapitalizmus gazdasági-politikai rendszerében a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, élősködés, bérrabszolgatartás elkerülhetetlen, sőt szükségszerű. Szükségszerűen eljut a kapitalizmus a fasizmus valamelyik változatába, ahol embertelenség, totális diktatúra, a világuralomra törekvés van az emberiség ellen. Szükségszerű a háború és a világháború és ez sajnos elkerülhetetlen, ami elvezethet az emberiség kipusztulásához. Nem a kapitalizmus embertelensége a legnagyobb veszély, amit okozhat, hanem az emberiség kipusztításának szinte elkerülhetetlensége. A kapitalizmus megfékezhetetlen vadállat az emberré válás civilizálatlan alacsonyabb szintjén a szocializmusba vagy a fasizmusba vezető úton. A tét az emberré válás, ami a szocializmusban teljesedik ki és elvezet a kommunizmusba vagy a kipusztulás.

Miért fejlettebb a szocialista, mint a kapitalista erkölcs?

A kapitalista erkölcs nem lehet emberséges, mert felsőbbrendűségen alapul, ami a másik embereken való kizsákmányoláshoz, élősködéshez szükséges. A szocialista erkölcs a felsőbbrendűség alapjait szünteti meg, ezáltal a másokon való kizsákmányolás, élősködés lehetőségét korlátozza a társadalmi összefogás alapján. A termelőeszközök magántulajdona teszi lehetővé a jobboldali felsőbbrendűség alapján való kizsákmányolást, élősködést, amit a szocializmusban a termelőeszközök közösségi tulajdonával törnek meg. Tehát a kapitalizmus erkölcse az élősködés, ami embertelen, ezért alacsonyabbrendű erkölcs, amit a szocializmus emberséges társadalma szüntet meg. Az embertelen jobboldali és az emberséges baloldali erkölcs kíméletlen háborúra kényszerül az emberré válás a társadalmi haladás érdekében. A háború, az osztályháború az embertelen, de az emberré váláshoz le kell győzni a jobboldaliságot, ami a felsőbbrendű élősködésért harcol a világ népei ellen.

***

Filozófiai kislexikon (1980): **kapitalizmus:** a *feudalizmust* felváltó *társadalmi gazdasági alakulat*, amely a termelési eszközök tőkés magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvényé az értéktöbbletszerzés. Alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletariátusnak a **kapitalizmus** egész történetén végig húzódó osztályharcát a *szocialista*

forradalom tetőzi be. A **kapitalizmus** ideológusai által proklamált formális politikai egyenlőség értékét nagymértékben lerontja a gazdasági egyenlőtlenség, s emellett a tőkés alap egész felépítménye, az államgépezet és az ideológia igyekszik a dolgozókat a politikai élettől még távol is tartani. A XVI. sz.-ban kialakult **kapitalizmus** haladó szerepet töltött be a társadalom fejlődésében, mivel jóval nagyobb munkatermelékenységet biztosított, mint a feudalizmus és felgyorsította a termelőerők fejlődését. A XIX. és XX sz. fordulóján legfelső, végső szakaszába lepett, az *imperializmus* szakaszába, amelyet a monopóliumok és a fináncoligarchia uralma, valamint a reakciós tendenciák általános (a politika, az ideológia stb. síkját átfogó) felerősödése jellemez. Ebben a stádiumban széles körben elterjedt az állammonopolista **kapitalizmus** (lásd *államkapitalizmus és állammonopolista kapitalizmus*), amely okozza a militarizmust, s egyesíti a monopóliumok hatalmát az állam erejével. Az első világháborúval és a Nagy Októberi Szocialista Forradalommal kezdetet veszi a **kapitalizmus** általános válsága, amit a tőkés rend ellentmondásainak további kiéleződése jellemez, továbbá, hogy újabb és újabb országok válnak le a **kapitalizmus** világrendszeréről, s hogy a nemzeti felszabadító mozgalmak eredményeként széthull a gyarmati rendszer, és a nemzetközi küzdőtérén az erőviszonyok a szocializmus javára változnak meg.

A **hatalmi ágak szétválasztása** a hatalommal való visszaélés intézményesített gátja. Szerepe, hogy az egyes önállóan gyakorolható, azonos szintű, más-más döntéshozói tisztségek körét, jogkörét és felhatalmazását elkülönítse egymástól, és biztosítsa az egymástól független kiválasztásukat és megbízatásukat. Általában egy demokratikus alkotmányos alapelv szabályozza, mely szerint a törvényhozásnak (parlament, helyi önkormányzat), a közigazgatásnak, és az igazságszolgáltatásnak (alkotmánybíróság, a bírói szervek és az ügyészség) hatáskör tekintetében, intézményi és személyi vonatkozásban is el kell válnia egymástól. A felvilágosodás korában három hatalmi ágat különböztettek meg, de azóta továbbiak jöttek létre vagy kaptak ide besorolást, mint a demokráciában ellenőrző feladatokat ellátó szervezetek és intézmények, ilyen például az alkotmánybíróság, adatvédelmi biztos vagy a közösségi támogatással működő tömegtájékoztatási eszközök. Wikipédia

A **fasizmus** a radikális, tekintélyuralmi nacionalizmusnak a 20. század első felében Európa egy sor országában megjelent formája. Nevét az olasz változatáról, a legkorábban kialakult olasz fasizmusról kapta. A fasiszták az adott nemzet totalitárius állammá történő egységesítésére törekedtek a nemzeti közösség tömegeinek mozgósítása révén, az élcsapat szerepét betöltő pártra támaszkodva. A fasizmus ellenséges a liberális demokráciával, a szocializmussal, a kommunizmussal szemben. A fasiszta mozgalmak közös vonásai az állam fontosságának messzemenő hangsúlyozása, az erős vezető iránti rajongás, a nacionalizmus legszélsőségesebb formái, a saját etnikum felsőbbrendűségébe vetett hit, valamint a katonai szellem eluralkodása a társadalomban. A fasizmus a politikai erőszak, a háború és a gyarmatosítás eszközeivel keresi a nemzeti megújulást és álláspontja szerint a felsőbbrendű népeknek, „fajoknak" életteret kell szerezniük a gyengébbekkel és alsóbbrendűekkel szemben. Wikipédia

Filozófiai kislexikon (1980): **alap és felépítmény**: a társadalom gazdasági viszonyai és összes egyéb viszonyai közötti kapcsolatot feltáró kategóriák. Alapnak nevezzük a *termelési viszonyok* összességét, a társadalom gazdasági szerkezetét. Az alap és a termelési viszonyok egyjelentésű fogalmak, de nem azonosak. A termelési viszonyok fogalma a *termelőerők* fogalmával függ össze. Az alap fogalma viszont a felépítménnyel van kölcsönös összefüggésben. A felépítményt a társadalom ideológiai viszonyait kifejező eszmék, szervezetek és intézmények alkotják. A felépítmény jellegű eszmékhez tartoznak a politikai, jogi, erkölcsi, esztétikai, vallási, filozófiai nézetek, más néven a *társadalmi tudatformák*. A társadalmi tudat formái valamilyen módon a gazdasági viszonyokat, a társadalom gazdasági struktúráját tükrözik, némelyikük többé-kevésbé közvetlenül, mint pl. a politikai és erkölcsi tudatforma, mások közvetettebb módon, mint pl.: a művészet, a filozófia. Az utóbbiakat olyan láncszemek kapcsoljak össze a gazdasági alappal, mint a politika stb. A felépítményhez tartozó jelenségek, bár az alap határozza meg őket, fejlődésükben viszonylagos önállósággal rendelkeznek és visszahatnak az alapra. Minden társadalmi tudatformához bizonyos szervezetek és intézmények is kapcsolódnak: a politikai eszmékhez politikai pártok, a politikai és jogi eszmékhez állami intézmények, a vallási eszmékhez az egyház és egyházi szervezetek stb. Minden *társadalmi-gazdasági alakulatnak* megvan a maga meghatározott alapja és annak megfelelő felépítménye. A felépítmény egy adott alakulaton belül is bizonyos evolúción megy át. Például az imperializmusba való átmenet során a felépítmény változását a reakció erősödése jellemzi. A szocializmus viszonyai között a politikai felépítmény az egyre fokozódó demokratizálódás irányában fejlődik. A magántulajdonon alapuló társadalomban az alap és felépítmény antagonisztikus szerkezetű. A tőkés társadalomban pl. heves ideológiai harc folyik a burzsoázia és a proletariátus között — e két, egymással ellenségesen szemben álló osztály politikai, erkölcsi, filozófiai és egyéb nézetei között. Az osztályokra szakadt társadalom felépítményének antagonisztikus természete folytán a különböző osztályok ideológiái ellentétes szerepet játszanak a gazdasági alaphoz való viszonyukban is. A tőkés társadalomban a burzsoá politikai felépítmény a kapitalizmus gazdasági alapjának aktív szolgálatára hivatott, a proletár ideológia és a proletár szervezetek a kapitalizmus forradalmi megdöntésére és gazdasági alapjának megszüntetésére irányulnak. Csakis a szocialista társadalomban, amelyben a termelési viszonyok mentesek az antagonizmusoktól, válik a felépítmény szociális tekintetben egyre egyneműbbé és segíti a szocialista gazdasági alap állandó tökéletesítését és fejlesztését.

Filozófiai kislexikon (1980): **termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye**: objektív gazdasági törvény, amelyet Marx fedezett fel. Ez a törvény valamennyi *társadalmi-gazdasági alakulatra*, vonatkozólag meghatározza a *termelőerők* és a *termelési viszonyok* kölcsönhatását. A termelőerők alkotják a termelés meghatározó, legforradalmibb es legmozgékonyabb elemét. Szüntelenül fejlődnek, míg a termelési viszonyok a stabilabb elemet alkotják. Ezért a társadalom fejlődésének bizonyos fokán ellentmondás támad az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok között. Bármennyire elmaradnak is azonban a termelési viszonyok a termelőerők fejlődése mögött, előbb-utóbb helyre kell állnia az összhangnak, s mint a társadalom fejlődésének története mutatja, összhangba is kerülnek a termelőerők fejlettségi színvonalával, azok jellegével. Az antagonisztikus osztályokra tagolt társadalomban a megnövekedett termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti ellentmondás mindig konfliktushoz vezet, amely *társadalmi forradalom* útján oldódik meg. A szocializmusban a termelési viszonyok a tulajdon társadalmi jellege folytán összhangban vannak a termelőerők állapotával, szabad teret engednek ezek gyors ütemű és válságmentes fejlődésének. A szocializmusban is keletkeznek ellentmondások egyfelől a termelőerők és másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Itt azonban ezek az ellentmondások nem érlelődnek konfliktusokká, mivel a társadalmi tulajdon az uralkodó, s nincsenek olyan osztályok, amelyek érdekeltek lennének az elavult termelési viszonyok fenntartásában. E körülmény alapján a kialakuló ellentmondások idejében kiküszöbölhetők a termelési viszonyok tökéletesítését szolgáló megfelelő intézkedésekkel. A **termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye** adja meg a kulcsot a társadalmi-gazdasági alakulatok szükségszerű egymásra következtetése törvényszerűségének a megértéséhez.

***

A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 1. rész

Az egyéni és a társadalmi érdek
Munkamegosztás

Az emberi társadalom az embertelen állatvilágból fejlődik az emberséges társadalomba. Az emberek közötti kapcsolatokban a **lehetséges emberségesség** a különböző a társadalmi formákban a működési modelljükből következik. A társadalom fejlődése, haladása a társadalmi formák emberibbé válásával történik. Az a társadalom, amelyik csak embervásárral működik és a többség a kevesek hasznáért élhet az nagyon embertelen, ilyen a kapitalizmus és legfejeltebb formája a „mosolygó fasizmus". A szocializmus kiküszöböli az embertelen embervásárt, ami a társadalmi összefogást magasabb szinten valósíthatja meg, mint a kapitalizmus, így emberségesebb. A szocialista állam a túlnyomó többségben lévő dolgozó nép állama, ellenben a tőkésállammal, ami az elenyészően kevés kizsákmányoló tőkések állama. Tehát az emberségessé válás magasabb foka társadalmi szinten a szocializmuson keresztűl lehetséges. A kapitalizmus föld méretekben nem biztosíthatja az emberiség számára az emberré válás magasabb szintjét, mert csak kevesek hasznáért él az emberiség. Ha a tőkéseknek nem lesz szüksége az emberiségre, akkor elpusztítják a föld számukra felesleges lakóit, mert a kapitalizmus az ilyen, és manapság a „mosolygó fasizmus" az úr, pusztít is rendesen. A polgári „demokrácia" a „mosolygó fasizmus" szintjére fejlődött és veszélyesebb, mint a hitleri klasszikus fasizmus, mert a háborúkat, a népirtást a demokrácia mögé rejti, de ez csak álca, a lényeg ugyanaz, kizsákmányolni, élősködni mindenáron.

Az egyéni és a társadalmi érdek:

Az ember a társadalomban is a saját érdekeit próbálja megvalósítani. A saját érdek elsősorban az életben maradás biztosítása, amit a társadalmi lét sokkal magasabb fokon képes biztosítani, mint az ember saját lehetőségei. A társadalomban élő emberek az értelmes összefogással, sokkal magasabb létfeltételt tudnak biztosítani az emberiségnek, mint a magányos ember. A kapitalizmus annak ellenére, hogy ismertek a társadalom törvényszerűségei, amit tagad és nem is használ, miáltal a társadalom a vak szükségszerűség útján botladozik, de ez a tőkések érdeke. Az emberiségé is? Így a kapitalizmus a társadalmi tudatlanságában, az ösztönösségben, az emberiség lehetőségei kihasználatlanok maradnak, az emberek lehetőségei szélsőségesen eltérő képességek megszerzésére korlátozódik. Az emberek a kapitalizmusban így különböző képességekkel és lehetőségekkel alkotják a társadalmat, ezért a közösség által létrehozott létfeltételekhez eltérő az egyes emberek hasznossága, teljesítménye, ami így nem a valódi emberi értékeket mutatja. Az ember a társadalom nélkül csak egy magányos állat és sehonnan nem kaphat segítséget. A társadalom a munkamegosztás fejlődésével és a tudományok, a társadalomtudományok alkalmazásával egyre nagyobb mértékben biztosíthatja az emberiség létfeltételeit.

A kapitalizmus erkölcsében agymosott proletárok nem képesek a saját valós érdekük felismerésére, ami az emberiség többségét kiszolgáltatottá teszi kevés szélhámos érdekében, így az öntudatlanságra nevelt agymosott proletárok a tőkések érdekében „önként" a tőkés államhatalom segítségével elfogadják a kizsákmányolást, élősködést és lemondanak az érdekeiket képviselő demokráciáról, de ez az emberiség sérült manipulált tudatának az eredménye csupán. Nagyon veszélyes az emberiség jövőjére nézve. Hatékony táptalaj a fasizmus számára.

A társadalmi és az egyéni érdek ellentmondására egy példa: Reggel a munkába sietők dolgozók a tömegközlekedéssel, vagy saját autóval mennek dolgozni. De milyen érdekes? A személygépkocsikban általában egy személy tartózkodik. Szép kocsikban mennek a hivatalokba rengetegen és egy-egy személy ül az öt személyes kocsikban, feleslegesen sok üzemanyagot felhasználva szennyezik a föld légkörét. A tömegközlekedés pedig zsúfolt és fejletlen. De kinek érdeke ez? Érdeke az autógyártóknak, szerelőknek és forgalmazóknak, az üzemanyag is hatalmas üzlet, stb., a kocsikban ülők is jól járnak. Csak az emberiség szenved ettől, zsúfoltak az utak, feleslegesen nagy a légszennyezettség, rengetegbe kerül az utak karbantartása. A tömegközlekedés nem jó üzlet, pedig ez az emberiség érdeke, de mégsem fejlesztik megfelelően. Akiknek pedig tényleg munkaeszköze az autó, azok szakadt gépkocsikban mennek az építkezésekre a zsúfolt autóikban.

Munkamegosztás:

A társadalomban csak munkamegosztással lehet előállítani a létfeltételek túlnyomó többségét, ezért a társadalomnak feladata kell, hogy legyen a társadalom tagjainak a létfeltételek előállítására való szervezése. A létfeltételek előállításának szervezése a magánérdekeltek ellenérdekeltségében, társadalmi szinten anarchiát, szervezetlenséget, válságokat, az emberi méltóság tömeges sérülését okozza. A piac szabályozása nem oldja meg az így keletkező válságokat, sőt a gazdaság piaci alapú szabályozás miatt keletkezik a kisebb-nagyobb válság, így az emberiség nagy része kikerül a munkamegosztásból, nem dolgozhat, időnként nyomorog vagy elpusztul. A termelőerők fejlődése lehetővé és szükségszerűvé, sőt elkerülhetetlenné teszi a termelési viszonyok változását, amivel eljuthat az emberiség az emberséges társadalomhoz a szocializmushoz, ahol a többség nincs kiszolgáltatva egy kisebbség érdekeinek. A kapitalizmusban a termelési eszközök magántulajdona és a termelés társadalmilag anarchikus volta a többség számára kiszolgáltatott helyzetet teremt, ami az emberi méltóságot sérti. A termelőeszközök magántulajdonára épülő érdekviszonyok, társadalmi osztályokat hoznak létre, ahol

elsősorban nem a munkamegosztásban elfoglalt munkakör, a hasznosság az érvényesülés, a jövedelem meghatározója, hanem a termelőeszközökhöz való tulajdonviszony. Ez azt az erkölcsöt érvényesíti, hogy légy felsőbbrendű, élősködj, vedd el a más munkájának eredményét, vagyis kizsákmányolj. A munkamegosztásban a kizsákmányolásnak nincs szerepe, az egyszerűen csak élősködés.

A kapitalizmus választása az emberiség jövőjére nézve a pusztulás!
De mi van akkor, ha az emberiség a szolgaságot választja?
De mi van akkor, ha az emberiség nem akar emberré válni?
De mi van akkor, ha az emberiség a jobboldali felsőbbrendűséget választja?
De mi van akkor, ha az emberiség a háborúkat, a világháborúkat, a népirtást, nyomort választja?
De mi van akkor, ha az emberiség többsége elfogadja a felsőbbrendűséget, a kizsákmányolást, az élősködést?

A kapitalizmussal pedig az embertelenséget, a felsőbbrendűséget, a szolgaságot, az élősködést, a háborúkat, a nyomort választja az emberiség, de ez nem az emberré válás útja. Ez a pusztulás útja, vissza az állatvilágba.

***

(Idézet: A kínai kommunista párt rövid története – című könyvből)

„Mi a marxizmus—leninizmus? A természet és a társadalom fejlődéstörvényeiről szóló tudomány, amely a kizsákmányolt és elnyomott néptömegeknek megmutatja a helyes utat a szocializmus győzelméért és a kommunista társadalom felépítéséért folyó forradalmi harcban. A proletariátusnak ugyanúgy szüksége van a marxizmus—leninizmusra, mint a tengerjáró hajónak az iránytűre. A marxizmus—leninizmus, e megbízható iránytű nélkül a proletariátus a forradalomban — akárcsak a hajó a tengeren — irányt téveszthet, zátonyra futhat, és esetleg nem éri el a célt. A proletariátus az útját megvilágító marxizmus—leninizmus nélkül vakon követné a burzsoáziát, a burzsoázia pórázán járna, vagy a legjobb esetben csak arra lenne képes, hogy gazdasági harcot folytasson, jelentéktelen engedményeket csikarjon ki, valamelyest megjavítsa a munkaerő eladásának feltételeit, de sohasem vethetne véget egyszer s mindenkorra a kizsákmányolás rendszerének, amely nyomorra és jogfosztottságra kárhoztatja."

Marxista fogalomlexikon - **Termelési eszközök:** az anyagi termelés folyamatában használt munkatárgyak és munkaeszközök összessége. A munka tárgyai azok a dolgok, a természet azon elemei, amelyeket a termelés folyamatában feldolgoznak és amelyek az emberi munka alkalmazásának objektumául szolgálnak. Munkaeszközöknek számítanak mindazok a dolgok vagy dologkomplexumok, amelynek segítségével az ember a munkatárgyra hat és azt anyagi javak termelése céljából megváltoztatja (a dorong és a kőbalta az ősembernél, a mai szerszámok, felszerelések, gépek stb.). a munkaeszközök közé tartozik még a föld, a termelési épületek, az utak, csatornák, a raktárak, csövek, edények stb. A termelési eszközök között a munkaeszközöké a meghatározó szerep, amelyeknek összességét Marx a termelés csont és izomrendszerének nevezete. A termelési eszközök fejlettségi színvonala és foka a termelőerők fejlődésének mércéje. A munkaeszközök viszont azoknak a társadalmi viszonyoknak a mutatói, amelyek között a munka folyik. A gazdasági korszakokat, mint Marx rámutatott, nem az különbözteti meg egymástól, hogy mit, hanem, hogy hogyan, milyen munkaeszközökkel termelnek.

Marxista fogalomlexikon - **Termelési mód:** a társadalom léte és fejlődése szempontjából nélkülözhetetlen eszközök (élelem, ruházat, lakás, termelési felszerelések stb.) megszerzésének történelmileg meghatározott módja. A termelési mód a társadalmi rend meghatározó alapját alkotja. Amilyen a termelési mód, olyan maga a társadalom, annak uralkodó eszméi, politikai nézetei, intézményei. A termelési mód változásával megváltozik az egész társadalmi rend. Minden új, magasabb termelési mód új, magasabb fokot jelent az emberiség fejlődésének történetében. Az emberi társadalom keletkezésének ideje óta több termelési mód létezett és váltotta fel egymást: ősközösségi rend, rabszolgatartó társadalom, feudalizmus és kapitalizmus. A mai történelmi korszakban az önmagát túlélt tőkés termelési módot az új, szocialista termelési mód váltja fel (Szocializmus). Létrejött a szocialista világrendszer. A termelési módnak két, egymással szorosan összefüggőoldala van: a termelőerők és a termelési viszonyok. A termelőerők a termelési mód meghatározó, legforradalmibb tényezői. A társadalmi termelés fejlődése a termelőerők megváltozásával kezdődik, ezután ennek megfelelő változások mennek végbe a termelési viszonyok terén is. A termelési viszonyok, amelyek a termelőerőktől függően fejlődnek, aktívan visszahatnak rájuk. Ha a termelési viszonyok összhangban vannak a termelőerők jellegével, akkor meggyorsítják a termelőerők fejlődését, fejlődésük fő motorjai, ellenkező esetben viszont lassítják, gátolják fejlődésüket. E meg nem felelés talaján jött létre az új termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti éles konfliktus és ellentmondás, ami szükségszerűen társadalmi forradalomhoz vezet az antagonisztikus társadalmi-gazdasági alakulatokban. A szocializmusban a termelési viszonyok egyik-másik oldala és a fejlődő termelőerők között felmerülő ellentmondások a tulajdon társadalmi jellegéből következően nem vezetnek konfliktusokhoz. A szocialista államnak és a kommunista pártnak - számításba véve az objektív társadalmi fejlődéstörvények hatását - reális lehetősége van arra, hogy idejében megoldja az ilyen ellentmondásokat, összhangba hozva a termelési viszonyokat a termelőerők új jellegével és színvonalával.

Marxista fogalomlexikon - **Termelési viszonyok:** a marxista társadalomtudomány egyik legjelentősebb fogalma; a társadalom azon objektív, anyagi, emberek tudatától független viszonyait tükrözi, amelyek a társadalmi termékek termelése, a csere és az anyagi javak elosztása folyamán alakulnak ki az emberek között. A termelési viszonyok minden termelési mód szükségszerű oldalát képezik, hiszen az emberek nem tudnak termelni anélkül, hogy valamilyen módon ne egyesülnének a közös tevékenység és a termékek kölcsönös cseréje érdekében. A termelési viszonyok alapja: a termelési eszközök tulajdona terén fennálló viszonyok. Olyan társadalomban, ahol a termelési eszközök társadalmi, kollektív tulajdonban vannak, a társadalom tagjai egyenlőek a termelési folyamatban az együttműködés és kölcsönös segítés viszonyai alakulnak ki köztük. Ha azonban a tulajdon magánkézben van, szükségképpen uralmi és alávetettségi viszonyok jönnek létre. Aki nagyszámú termelési és munkaeszköz birtokában van, gazdaságilag uralkodik azok felett, akik nem rendelkeznek munkaeszközökkel. Ily módon a társadalmi, illetve a magántulajdon alapján, a termelési viszonyok két formája alakult ki a történelemben: az együttműködési és kölcsönös segítési viszonyok, illetve az uralmi és alávetettségi viszonyok. A társadalmi tulajdon a történelem során különbözőformákat öltött: a nemzetségi, a törzsi, az ősznépi vagy állami tulajdon, a szövetkezeti vagy kolhoztulajdon stb. A magántulajdonnak a történelem folyamán három főformája alakult ki: rabszolgatartó, feudális és kapitalista tulajdon, amelyeknek megfelel a kizsákmányolás három típusa. Létezett és ma is létezik még a termelők egyéni munkáján alapuló magántulajdon, ez a forma azonban mindig az adott társadalomban uralkodó termelési viszonyoknak van alárendelve, és azok meghatározó befolyása alatt fokozatosan hanyatlik. A termelési viszonyok két alapvető formáján kívül valamely társadalmi-gazdasági alakulat felbomlása, illetve az új társadalmi-gazdasági alakulat kialakulása időszakában átmeneti társadalmi viszonyok jönnek létre. E viszonyok sajátossága abban rejlik, hogy ugyanazon társadalmi alakulat keretein belül különbözőtípusú, sőt különböző szerkezetű viszonyokat jellemeznek. Például az ősközösségi rend hanyatlásának szakaszában a patriarchális család keretein belül összefonódtak a nemzetiségi viszonyok maradványai és a rabszolgatartó viszonyok csírái. A rabszolgatartó viszonyok bomlásának szakaszában több országban kialakult a kolonátus, amely a rabszolgatartó és a

feudális viszonyok elemeit egyesítette magában; a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában egyes gazdasági formák egyesítik a kollektív és a magántulajdonon alapuló viszonyokat (államkapitalizmus, állami és magán vegyesvállalatok, a mezőgazdasági termelőszövetkezetek félszocialista formái stb.)

Marxista fogalomlexikon - **Termelőerők:** a termelési eszközök és az ember, a maga munkatapasztalatával és – jártasságával. A termelőerők kifejezik az embereknek a tárgyakhoz és a természet erőihez való viszonyát, amelyeket az anyagi javak termeléséhez felhasználnak. A társadalom fő termelőerői a termelők, a dolgozók, akik szüntelenül tökéletesítik a munkaeszközök, mind szélesebb körben használják fel a természeti javakat, gazdagítják termelési tapasztalatukat, növelik a munka termelékenységét. A termelőerők állapota mutatja azt a fokot, amennyire a társadalom le tudta igázni a természetet. A termelőerők szüntelenül fejlődnek; mindenekelőtt a munkaeszközök tökéletesednek; ami maga után vonja a termelési viszonyok, a termelési mód szükségszerű fejlődését.

Maglód, 2019.09.29. Salánki László

A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 2. rész

Létfeltételek változása
Hogyan fejlődik az emberiség
A létért való küzdelem

A kapitalizmus választása az emberiség jövőjére nézve a pusztulás!

A kapitalizmussal az embertelenséget, a felsőbbrendűséget, a szolgaságot, az élősködést, a háborúkat, a nyomort választja az emberiség, de ez nem az emberré válás útja. Ez a pusztulás útja, vissza az állatvilágba.

Létfeltételek változása:

Amíg azonban szűkösek a létfeltételek, addig az egyéni erőfeszítések és lehetőségek mindenképpen megosztják az emberiséget és így az erősebb, okosabb, gátlástalanabb, szerencsésebb, jobb helyzetben lévő és a társadalom lehetőségeit jobban kihasználókat a többi embertársa fölé helyezi, a felsőbbrendűség és így a másokon élősködő emberi viszony elkerülhetetlenségét motiválja. A kizsákmányoló társadalmakban ez a tendencia a törvények segítségével megvalósul, és csak a szocializmus próbált ennek határt szabni.

A **kizsákmányolás** tényének a felismerése a kizsákmányolók és kizsákmányoltak számára általában a tudati szint alatt marad. Amíg a létfeltételek a kizsákmányoltak többsége számára biztosítva vannak, az osztályharc csendben észrevétlenül zajlik. A kapitalizmusban a kezelhetetlen gazdasági válságok, és a törvényszerűen jelentkező kisebb nagyobb háborúk elkerülhetetlenül kiélezik az osztályharcot és az átalakul osztályháborúvá. A kapitalizmus válasza az osztályharcra a fasizmus, a totális diktatúra, a klasszikus vagy a csak a mosolygó változatában történik.

A fejlettebb, emberségesebb társadalom megszervezi a létfeltételek előállítását és a dolgozók felkészítését a munkavégzésre, nem a vak véletlenre bízza ezt, mert ez szélsőségesen megosztja a társadalom tagjait és az emberi erőforrások pazarlására és embertelenségre vezet. A szocializmus tervszerűen szervezi a társadalmi egyenlőség érdekében a közösségi tulajdonban működő gazdaságot és dolgozókat felkészíti az elérhető legmagasabb színvonalra, felhasználva a közösség erőforrásait, amivel az emberi méltóságot biztosítja a társadalom tagjai számára. Az ezen az alapon működő munkamegosztás, a szocializmusban a képességeket és a társadalmi hasznosságot a legjobban valósítja meg. A szocialista forma korlátozza, sőt diktatórikus módon elnyomja a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, az élősködés híveit, így az emberi méltóság magasabb színvonalát tudja megvalósítani a társadalom összes tagjának.

Hogyan fejlődik az emberiség?

Az emberiség sok szempontból fejlődik, úgymint a tudomány, a művészet, az erkölcs, a demokrácia, és a társadalmi-gazdasági forma is változik. A meghatározó a termelőerők fejlődése és az ezzel járó érdekellentét kiéleződése a társadalmi osztályok között, ami maga után vonzza a termelési viszonyok, a termelőeszközök birtoklásának emberségesebb megoldását és lehetőségét. A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével a kizsákmányolás is fokozódik, ami növeli az érdekellentéteket a termelőeszközök tulajdonosai és a kizsákmányoltak között. Ez a kapitalizmusban az osztályharcban nyilvánul meg, ami a társadalmi forma változását kényszeríti ki. A kizsákmányolás növekedésével egyre mélyül a szakadék a kizsákmányolók és kizsákmányoltak jövedelme között, ez pedig kihasználhatatlan felesleg keletkezését, és az élősködők pazarlásának, a társadalom rothadásának fokozódását okozza. A kizsákmányolással keletkezett felesleg nem kerül fogyasztásra, sem a válságok enyhítésére, így a válságok szenvedői feleslegesen a kizsákmányoltak lesznek, annak ellenére, hogy a létfeltételek javulnak az emberiség gazdagabb népei számára. A felesleget inkább a fegyverkezésre, az osztályharc elnyomására, a világuralom megszerzésére fordítják, és nem az emberiség a fejlődése, társadalmi haladása számára. A kizsákmányolás az emberiség számára egyre értelmetlenebb és feleslegesebb lesz, de a kapitalizmusban ez elkerülhetetlen.

A létért való küzdelem:

A lét határozza meg a tudatot, ezért amíg a létért való küzdelem elkerülhetetlen, az emberiség megoszlik kizsákmányoló élősködőkre és az őket kiszolgálókra, ennek próbálta emberséges korlátozását a szocializmus. De amint a létért való küzdelemre nem lesz szükség, a termelőerők fejlettsége lehetővé és szükségessé teszi az egész emberiség számára az egyelőséget, ami nem egyformaság, hanem egyenlő emberi méltóság. A harácsolás a létfeltételek bőségében értelmetlen és erkölcstelen butaság lesz. Ha nem a megélhetésért kell küzdenie az emberiségnek, akkor a világ megismerése, mint életszükséglet, mindenki számára a neki megfelelő, az egyéniségéhez mérhető módon megvalósítható. Ki fog derülni, hogy minden ember, de legalábbis a többség, az emberiség közös problémáinak megoldásában egyformán hasznos lehet. De ezt művelni kell, az oktatással, az egészségüggyel, a társadalom tagjainak emberséges együttműködésével, együttélésének emberséges civilizált megtanításával, mert ennek a megvalósítása a túlélés záloga lesz, amihez feltétlenül kell a kommunizmus. Az

emberek lehetséges képességei, ha jól van szervezve a társadalom, akkor kiegészíthetik egymás genetikai adottságait, hiányosságait az ésszerű összefogással, emberséges hozzáállással. A jól működő családban, ahol szeretettel, ésszel tisztelik a párok egymást és a gyerekeiket, jó modell lehet erre, a párok egymás képességeit felhasználva sokkal többre vihetik, mint ha marakodnak. Az emberiség csak az emberséges világ megteremtésével maradhat fenn, mert különben a rendelkezésre álló hatalom az emberiség ellen fordul. Vagy az emberré válás, vagy vissza az állatvilágba ez a tétje a társadalom haladásának, aminek az útja az emberséges társadalomba csakis a szocializmuson keresztül a kommunizmus lehet.

***

Marxista fogalomlexikon - **Demokrácia:** legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.

Marxista fogalomlexikon - **Szocialista Állam:** a szocialista társadalom állama, a szocializmus gazdasági alapjának politikai felépítménye. A szocialista állam az állam új típusa, amely a szocialista forradalom eredményeként a burzsoá államot váltja fel. A szocialista felépítmény megteremtése folyamat, amely végighúzódik a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet egész időszakán. Céljait és feladatait tekintve szocialista, mert a szocializmus felépítésének az eszköze. A szocialista társadalom fejlődésének mértékében változnak az állam funkciói; a kizsákmányoló osztályok felszámolásával egyidejűleg fokozatosan visszaszorul ellenállásuk elnyomásának funkciója, mindinkább kifejlődnek a szocialista állam főfunkciói: a gazdasági-szervező és kulturális-nevelő funkciók. A szocialista világrendszer kialakulásával összefüggésben a békéért vívott harc és az ország védelmének funkciói mellett a szocialista államban kialakul egy új külsőfunkció: a testvéri együttműködés fejlesztése a szocialista országokkal. Amikor a szocializmus teljes és végleges győzelmet arat és a társadalom a kommunizmus kibontakozó építésének a szakaszába lép, a proletárdiktatúra állama egyetemes népi állammá alakul át, amely az egyetemes népi akarat kifejezésének a szerve. A szocialista állam a szocializmus megszilárdításának, a kommunista társadalom építésének eszköze. Az állam elhalása azt jelenti, hogy a szocialista államiság és a szocialista társadalom minden politikai szervezete fokozatosan kommunista társadalmi önigazgatássá fejlődik. Az állam teljes elhalásának feltétele a fejlett kommunista társadalom felépítése az országokon belül, valamint a szocializmus győzelme és megszilárdítása a nemzetközi küzdőtéren

Maglód, 2019.09.29. Salánki László

A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 3. rész

Fejlődés és forradalom
A munkaerő áru ember

A kapitalizmus választása az emberiség jövőjére nézve a pusztulás!

A kapitalizmussal az embertelenséget, a felsőbbrendűséget, a szolgaságot, az élősködést, a háborúkat, a nyomort választja az emberiség, de ez nem az emberré válás útja. Ez a pusztulás útja, vissza az állatvilágba.

Fejlődés és forradalom:

A természetben a potenciális energiák a legkisebb energiaszint különbségre törekednek, a kő leesik, a szobában a hőmérséklet kiegyenlítődik, stb. A társadalom ösztönös fejlődése potenciális energiákat termel, aminek időnként ki kell egyenlítődnie. Az emberiség megosztottsága a potenciális energia, ami kiegyenlítődésre, egyenlőségre törekszik. A spontán fejlődő társadalomban ez forradalommal történik. A termelőerők fejlődése maga után vonzza a termelési viszonyok változásának elkerülhetetlen szükségszerűségét, a termelőeszközök birtoklásának változási kényszerét, ami a megosztottság csökkentésére törekszik. A társadalom ösztönös fejlődése megosztja tagjainak lehetőségeit az életben maradásért való küzdelemben, ami potenciálisan hatalmas változtatási energia, elfojtása előbb utóbb forradalomra vezet. A totális kapitalista diktatúra elfolytja a proletárok milliárdjainak életben maradásáért való lehetőségét is, ezért feltétlenül forradalomhoz vezet. Az életlehetőségek az emberiség számára egyre romlanak a termelőerők fejlettségéhez képest, a világméretű háború bármikor kirobbanhat kevés kizsákmányoló hasznáért. A világ ösztönös fejlődése az emberiséget puskaporos hordóra ültette. Változni kell vagy elpusztulunk. Meg kell szüntetni a feszültségeket kiváltó okot, a felsőbbrendűséget, a jobboldaliságot, a társadalom ösztönös szervezését, működtetését. Ez a szocializmuson keresztül lehetséges csak.

A munkaerő áru ember:

A kapitalista társadalmakban a munkaerő áru előállítása és karbantartása túlnyomóan üzleti alapon valósul meg, mint minden egyéb áru termelése. A kapitalizmus a társadalmat a kapitalisták profitja érdekében szervezi, nem az emberiség jóléte a cél, alapvetően ösztönös társadalmi forma, nem használja fel a társadalomtudományok eredményeit, nem érdeke az uralkodó osztályának, a tőkéseknek, így nem látják a fától az erdőt. A bérrabszolgaképzést a jó gazda (értelmesebb kapitalista állam) igyekszik jobban, hatékonyabban megvalósítani úgy, mint a gondos paraszt gazda a levágásra termelt disznóit, hogy jól hízzanak, a kedvező feltételeket előteremti. Az egyéni kapitalista általában mégis rossz gazda a bérrabszolgáival szemben, mert a proletár munkaerőt csak hosszabb távon megtérülő beruházással és csak a tőkésállam erejével lehet jó minőségben létrehozni és üzemeltetni, de ez nem hoz profitot közvetlenül az egyéni tőkésnek és mondhatja, bajlódjon vele más, nem rá tartozik, a tőkésállam pedig spórolós a bérrabszolgáik kárára. Így nagyon esetleges a bérrabszolga minősége, de az agymosásra, az erkölcse elfogadtatására mégsem spórolja a pénzt, ami tulajdonképpen a kizsákmányolásból keletkezik és a kizsákmányolásért szükséges. A szocialista állam tudományosan szervezett társadalma sokkal többet tesz ezért, mert már nincs is bérrabszolga, csak dolgozó, aki a hatalom birtokosa, így érdeke a dolgozók jó minőségű képzése és szakértelme. Ezért a szocialista állam az oktatást és az egészségügyet az állam kötelező feladatává teszi, és ingyenesen a közösség erejére támaszkodva valósítja meg a minőségi dolgozó felkészítését. Mert a szocializmusban az ember a fontos és az első, nem a profit, a pénz.

***

Filozófiai kislexikon (1980) **proletárdiktatúra**: a proletariátus államhatalma, amely a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A **proletárdiktatúra** alkotja a *szocialista forradalom* fő tartalmat, ez győzelemének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a **proletárdiktatúrá**ról szóló tanítás a marxi—lenini elmélet egyik legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel hatalmat, hogy megtörje a kizsákmányolok ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzék a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen (lásd *osztályharc*). Ám a **proletárdiktatúra** nemcsak és nem elsősorban erőszakot jelent. Fő funkciója — konstruktív, építő funkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozok nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A **proletárdiktatúra** a szocializmus felépítésének fő eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele. Alapja és legfőbb elve a munkásosztály és a parasztság szövetsége, a munkásosztály vezető szerepének biztosításával. A szocialista építés során bővül és megszilárdul a **proletárdiktatúra** társadalmi bázisa, kialakul a társadalom társadalmi-politikai és ideológiai egysége. A **proletárdiktatúra** rendszerében a fő vezető és irányító erő a munkásosztály élcsapata a kommunisták pártja. A **proletárdiktatúra** rendszerébe beletartoznak a dolgozok különféle tömegszervezetei a népképviseleti szervek, a szakszervezetek, a szövetkezetek, az ifjúsági szövetségek és más egyesületek, amelyek a szocialista állam és a dolgozó tömegek fő összekötő láncszemei. A történelemben a **proletárdiktatúra** első formája a Párizsi Kommün volt, amely értékes tapasztalatokkal gazdagította a marxizmust, s lehetővé tette, hogy Marx következtetéseket vonhasson le az eljövendő szocialista társadalom államformájára vonatkozóan. A szovjet forma (az oroszországi forradalmi munkásmozgalomban spontánul kialakult szovjetekből, tanácsokból keletkezett, azokra épülő államforma) a **proletárdiktatúra** új formáját alkotja. Jelentőségét Lenin tárta fel a két orosz forradalom tapasztalatainak tanulmányozása alapján. A legújabb forradalmi tapasztalatok alapján a **proletárdiktatúra** egy másik új formája alakult ki a *népi demokrácia*. A **proletárdiktatúra** nem öncél, hanem a diktatúra és osztály nélküli társadalomba való átmenet történelmileg szükségszerű és egyetlen lehetséges eszköze. A szocialista építés során változásokon megy át. A társadalom szociális struktúrájának fejlődésfolyamatával egyidejűleg — melynek iránya az egyre növekvő homogenitás — a

proletárdiktatúra állama fokozatosan *egyetemes népi állam*má alakul át. Az egyetemes népi állam szükségszerű szakasz azon az úton, amely a jövőbeli *kommunista társadalmi önigazgatás* megteremtéséhez vezet.

Wikipédia - A **proletárdiktatúra** Karl Marx által a 19. század közepén bevezetett fogalom, azon átmeneti időszak megnevezésére szolgál, melynek során a proletariátus képviselői a kezükbe ragadnak minden hatalmat a tőkés társadalmakban fennálló burzsoá állam lerombolása érdekében, és ezzel lehetővé teszik az átmenetet egy osztályok nélküli társadalomba, a kommunizmusba. Friedrich Engels szerint a *proletárdiktatúra* először az 1871-es párizsi kommünben valósult meg.

Marxista fogalomlexikon - **Termelőerők és a termelési viszonyok összhangjának törvénye:** objektív gazdasági törvény, amelyet Marx fedezett fel. Ez a törvény valamennyi társadalmi-gazdasági alakulatra vonatkozólag meghatározza a termelőerő és a termelési viszonyok kölcsönhatását. A termelőerők alkotják a termelés meghatározó, legforradalmibb és legmozgékonyabb elemét. Szüntelenül fejlődnek, míg a termelési viszonyok a stabilabb elemet alkotják. Ezért a társadalom fejlődésének bizonyos fokán ellentmondás támad az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok között. Bármennyire elmaradnak is azonban a termelési viszonyok a termelőerők fejlődése mögött, előbb-utóbb helyre kell állnia az összhangnak, s mint a társadalom fejlődésének története mutatja, összhangba is kerülnek a termelőerők fejlettségi színvonalával, azok jellegével. Az antagonisztikus osztályokra tagolt társadalomban a megnövekedett termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti ellentmondás mindig konfliktushoz vezet, amely társadalmi forradalom útján oldódik meg. A szocializmusban a termelési viszonyok a tulajdon társadalmi jellege folytán összhangban vannak a termelőerők állapotával, szabad teret engednek ezek gyors ütemű és válságmentes fejlődésének. A szocializmusban is keletkeznek azonban ellentmondások egyfelől a termelőerők, másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Csakhogy itt ezek az ellentmondások egyfelől a termelőerők, másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Csakhogy itt ezek az ellentmondások nem idéznek elő konfliktust, mivel a társadalmi tulajdon az uralkodó, s nincsenek olyan osztályok, amelyek érdekeltek lennének az elavult termelési viszonyok fenntartásában.

Maglód, 2019.09.29. Salánki László

A társadalom fejlődése az emberré válás lehetősége – 4. rész

Mennyire szabad a polgári „demokráciában” a választás?
Mi a fejlődés útja?
Hogyan változhatnak meg az embertelenség hívei?

A kapitalizmus választása az emberiség jövőjére nézve a pusztulás!

A kapitalizmussal az embertelenséget, a felsőbbrendűséget, a szolgaságot, az élősködést, a háborúkat, a nyomort választja az emberiség, de ez nem az emberré válás útja. Ez a pusztulás útja, vissza az állatvilágba.

Mennyire szabad a polgári „demokráciában” a választás?

A polgári „demokrácia” „szabad” választásain a kapitalizmus képviselői azt ígérgetik, hogy „sokkal kékebbre festik az eget, és fű is zöldebb lesz”, mint a másik ugyancsak a kapitalizmus képviselője és „több méter utat építenek”, mint a másik, stb., de ez csak demagógia lehet, hiszen a kapitalizmusban az első a profit, a tőkések gazdagodása. A profit a proletároknak csak munkát jelent és minden a tőkések érdekében történhet. A tőkések, amikor ígérgetnek nem a sajátlyukat adják, hanem amit kizsákmányolással szereztek, a dolgozók által létrehozott javakat. Bármennyit hazudhatnak az úgynevezett polgári „demokrácia” pártjai, mert az agymosó-gépezet a totális hatalom birtokában tökéletesen működik, az ellenvélemény nem jelenhet meg érdemben - ez a klasszikus fasizmusra fokozottan jellemző -. A polgári „demokrácia” választásai a kapitalisták érdekeiről szólnak, nem a proletár többség hatalomra jutását és érdekeinek képviselését szolgálja. Tehát polgári „demokratikus” választás csak színház a proletárok megtévesztésére, mert végül is csak a kizsákmányolók közül lehet választani.

Mi a fejlődés útja?

A társadalmi haladás a fejlődés útja a társadalmi-gazdasági rendszerek változása a termelőerők fejlődésével utat tőr magának, az embertelentől az emberséges felé haladva. A változás azonban évezredek alatt megy végbe. A nyílt embervásártól a burkoltig, a rabszolgaságtól a bérrabszolgaságig, majd a dolgozók, a nép hatalmáig. De elképzelhető egy felsőbbrendű jobboldali erkölcsűtől, hogy ezt megértse? Aligha, hiszen az érdeke vagy csak a híve az embertelenségnek, amit jogosnak tart és nem is érti ezt. Az osztályharc ezért a végletekig elmérgesedik. A történelem folyamán az embertelen felsőbbrendű hívők voltak hatalmon, amit Szovjetunió tört meg. A Szovjetunió leverésével megint az embertelenség hívei, győzedelmeskedtek, de ez változni fog, és nem fogják megérteni a felsőbbrendű hívők, miért haragszanak a népi demokrácia hívei az embertelen kizsákmányoló élősködőkre. A jobboldaliak a felsőbbrendűség és a kizsákmányolás hívei természetesnek vélik az embereken való élősködés, nem is értik miért embertelen ez, hiszen ők jó emberek. A társadalmi forma változik az emberiség történelme folyamán, de néha visszalép és gyakran a haladó és elhaló társadalmi formák együtt élnek. A rabszolgatartó mellet a feudalizmus, a feudalizmus mellett a kapitalizmus és az amerikai kapitalizmus még a rabszolgatartó rendszerrel is együtt élt. Az angol kapitalizmus mellett a francia feudalizmus a „Nagy Francia Forradalomig” együtt élt, de Franciaországban mégis visszajött a császárság. A szocializmussal is ez a helyzet, vissza fog jönni, az ellenforradalom és a forradalom váltakozva fennáll, de hosszabb távon a társadalmi haladásnak kell győznie, amit jelenleg a szocializmus képvisel.

Hogyan változhatnak meg az embertelenség hívei?

Az embertelenség az embertársaink méltóságának és emberi jogainak megsértése erkölcsének elfogadását jelenti. Társadalmi szinten ez azt jelenti, hogy a jobboldaliság, aminek legfontosabb jellemzője a felsőbbrendű erkölcsre alapozott kizsákmányolás az élősködésért, amit a kapitalista társadalom erkölcse nem haladhat meg. A kizsákmányoló társadalmak működési modelljébe beletartozik az embertelen felsőbbrendű élősködő erkölcs, ami az uralkodó osztályuk érdeke. A kizsákmányolók erkölcsét a kizsákmányoltak is elfogadják a megfelelő erőszak és agymosás módszerével. Tehát csak az osztályharc változtathatja meg az embertelen hívők erkölcsét, úgy hogy az emberségesek hívei megszerzik a hatalmat és elnyomják az embertelen erkölcsöt. Ez azonban kegyetlen háború és néha visszarendeződés is van, de a történelem kerekét nem lehet hosszútávon megállítani, csak fékezni. Most ez van, fékezünk az embertelenségbe, az emberi méltóság és az emberi jogok korlátozása felé halad a történelem kereke. Lehet törvényesen megint kizsákmányolni, élősködni. Mert a kapitalizmus az embertelen világ, ahol törvény az embertelenség, az élősködés lehetősége.

***

Marxista fogalomlexikon: **Kizsákmányolás:** idegen munkaterméknek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.

Marxista fogalomlexikon - **Szocialista Állam:** a szocialista társadalom állama, a szocializmus gazdasági alapjának politikai felépítménye. A szocialista állam az állam új típusa, amely a szocialista forradalom eredményeként a burzsoá államot váltja fel. A szocialista felépítmény megteremtése folyamat, amely végighúzódik a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet egész időszakán. Céljait és feladatait tekintve szocialista, mert a szocializmus felépítésének az eszköze. A szocialista társadalom fejlődésének mértékében változnak az állam funkciói; a kizsákmányoló osztályok felszámolásával egyidejűleg fokozatosan visszaszorul ellenállásuk elnyomásának funkciója, mindinkább kifejlődnek a szocialista állam főfunkciói: a gazdasági-szervező és kulturális-nevelő funkciók. A szocialista világrendszer kialakulásával összefüggésben a békéért vívott harc és az ország védelmének funkciói mellett a szocialista államban kialakul egy új külsőfunkció: a testvéri együttműködés fejlesztése a szocialista országokkal. Amikor a szocializmus teljes és végleges győzelmet arat és a társadalom a kommunizmus kibontakozó építésének a szakaszába lép, a proletárdiktatúra állama egyetemes népi állammá alakul át, amely az egyetemes népi akarat kifejezésének a szerve. A szocialista állam a szocializmus megszilárdításának, a kommunista társadalom építésének eszköze. Az állam elhalása azt jelenti, hogy a szocialista államiság és a szocialista társadalom minden politikai szervezete fokozatosan kommunista társadalmi önigazgatássá fejlődik. Az állam teljes elhalásának feltétele a fejlett kommunista társadalom felépítése az országokon belül, valamint a szocializmus győzelme és megszilárdítása a nemzetközi küzdőtéren

Maglód, 2019.09.29. Salánki László

Miért győzték le ideiglenesen a szocialista világrendszert - 1. rész

A társadalmi haladás elnyomása
A kapitalista rendszer rothadása
Az adósságcsapda politika
A kapitalizmus fejlődése

A szegény, de emberséges és demokratikus szocializmusnak ellensége volt a nálánál sokkal fejlettebb és gazdagabb kapitalista világrendszer. A kapitalizmus felsőbbrendűséget, kizsákmányolást, élősködést, bérrabszolgaságot, gyarmatosítást megvalósító diktatórikus embertelen társadalmi rendszer.

A kapitalizmustól a szegénységet, elmaradottságot örökölt szocializmus minden hibája ellenére a kapitalizmus embertelenségeit megszüntette, az emberséges társadalmat építette. A szocializmus kénytelen volt a proletárdiktatúrát hosszútávon fenntartani a dolgozók demokráciája érdekében, és elnyomni az embertelen kapitalista erkölcs híveit. De a proletárdiktatúra elpuhult, elfajult, kifulladt és így nem tudott változni a körülményekhez, nem tudta a felmerült hibákat megoldani. A megfelelő érdekeltségi formát nem sikerült megtalálni, a kapitalista típusú érdekeltség bevezetése, pedig elvezetett a rendszerváltáshoz. Az elpuhult proletárdiktatúra idővel jobban kedvezett a szocializmus ellenségeinek, így beépültek a kapitalizmus hívei a legfontosabb hatalmi pozíciókba és visszaállították az embertelen világot. A ki kit győz le a kapitalizmus javára dőlt el ideiglenesen, és visszalépett az emberiség egy embertelenebb világba. Az ember farkasa lett embertársainak megint. A reakció, mint oly sokszor legyőzte a társadalmi haladást, a forradalmat, és megint nagy áldozatokkal fog járni az előrelépés az emberré válás útján.

A társadalmi haladás elnyomása:

A kapitalista diktatúra gátolja a szükségszerű változást a haladó szocializmus irányában és nagyon megnehezíti az új emberségesebb társadalmi forma kialakulását, ami így feltétlenül társadalmi forradalomhoz vezet. A történelem folyamán ez sokszor előfordult már, lehetne tanulni ebből. Nem az a kérdés lesz-e forradalom, hanem az, hogy mikor és mennyi áldozatot fog okozni. A kapitalizmus több szocialista vívmányt demagóg módon hangoztat, de nem váltja következetesen valóra, ez is hozzátartozik a félrevető, agymosó politikájához. A kapitalizmusban a demokrácia a többség számára csak demagógia, mert a hatalomban a dolgozó nép nem vesz részt, érdekeit nem képviselik csak a kommunisták, de ők el vannak nyomva. Ezért aki azt mondja, hogy a kizsákmányolást, az élősködést, a bérrabszolgaságot, a „mosolygó fasizmus" totális diktatúráját nem kell megváltoztatni, annak ez az érdeke vagy csak butaságból híve a kapitalista világnak. A föld proletár dolgozóinak nem érdeke a kapitalizmus, mert ez számukra diktatúra és rabszolgamunka a tőkés kizsákmányolók érdekében. A kapitalizmust alapjaiban megváltoztatni csak új társadalmi formával lehetséges, ami a szocializmus, a tudományosan szervezett emberséges társadalmi forma. A szocializmus a működési modelljének segítségével tudja emberségessé tenni a dolgozók számára a társadalmat. A kapitalizmus bűne és hibája, hogy kevés ember érdekében szerveződik a társadalom, ellenben a szocializmussal, ahol a többség érdeke az állam feladata.

A kapitalista rendszer rothadása:

Ezek a kapitalista világrendszer rothadásának következményei!

„…**Megrázó adatok: öt másodpercenként halnak meg gyerekek, tenni kell valamit**
Tavaly az öt év alatti halálozások fele a Szaharától délre elterülő afrikai térségben következett be: minden 13. gyerek elhunyt az ötödik születésnapja előtt. … „*faktor.hu/faktor-ensz-who-gyermekhalalozas-baleset-ehezes-betegseg*http:/faktor.hu

„ … Az UNICEF, az Egészségügyi Világszervezet és a Világbank közös jelentése szerint 6,3 millió, 15 éven aluli gyermek halt meg a világon 2017-ben. Az elhunyt gyerekek közül 5,4 millió nem érte meg az ötödik évét, a felük pedig újszülött volt.

„ … A 26 leggazdagabb ember kezében annyi pénz van, mint a 3,8 milliárd legszegényebb földlakó összvagyona … „ 24.hu

„ … 243 000 milliárd dollár: ennyi a világ adóssága … „bitcoinbazis.hu

Az adósságcsapda politika:

Enélkül az adóság nélkül már lehet, hogy összeomlott volna a világgazdaság, és csak kevés világméretű rabló érdekeit, hatalmát szolgálja! Ez adósság tartja fenn a világgazdaságot és ez lehet (lesz!!) a veszte is. De ez csak a rablást szolgáló gazdasági-pénzügyi háborús politika a gyengébb vagy a konkurens nemzetek és a proletárok kifosztására. A válságokkal terhelt szervezetlen anarchikus világgazdaságban **az adósságcsapda politika**, a gyarmatosítás különböző formái, **a „mosolygó fasizmus" háborúja a világuralomért**. A kíméletlen kizsákmányolás, a gyengébb vagy konkurens nemzetek kifosztása miatt feleslegesen halmozódik a világ népeinek az adóssága. Az adósságot azonban vissza kell fizetni (legalábbis ez a látszat), mégpedig konkrétan vagy újabb adóssággal. De az adósságcsapda politika a világuralom megszerzését szolgáló „mosolygó fasizmus" politikája. A felhalmozódott adósság nélkül már régen nem lehetne felhasználni a megtermelt dolgokat és így nem is kellene (lehetne) már dolgozni és termelni sem, de visszafizetni lehetetlen ezt az adóságot, ami

milliárdnyi proletár érint. Ehhez hozzájön a kizsákmányolásból keletkezett elkölthetetlen felesleg és a hadikiadások. Egyszer ebből baj lesz!! A világ nagy része a bőség lehetősége ellenére pedig nyomorog.

Valami nagyon bűzlik a kapitalizmusban. Rothad!!

A rothadást a kizsákmányolás, az élősködés, a világméretű gátlástalan verseny, ami gyakran valóságos háború, a gyarmatosítás, a gazdaság világméretű anarchiája és a felsőbbrendűség embertelen jobboldali erkölcse, az emberi jogok megsértése, a vallás, a tudománytalan világnézet okozza! De enélkül a kapitalizmus nem működőképes.

Változni kell!!
Csak egy út lehetséges az emberiség fennmaradására, a szocializmus.
A kapitalizmus rothad és a pusztulásba viszi az emberiséget!!
Ez a „mosolygó fasizmus" korszaka!!

„ … A világ országai tavaly - 2018 - három évtizedes csúcsra, 1822 milliárd dollárra növelték katonai kiadásaikat, a legmélyebben az Egyesült Államok és Kína nyúlt a zsebébe. S miközben a NATO több tagállama is növelte hadi büdzséjét az orosz fenyegetésre hivatkozva, Moszkva éppen hogy csökkentette védelmi költségvetését — áll a Stockholmi Nemzetközi Békekutató Intézet friss jelentésében. …" magyarnemzet.hu

„… a NASA 2018-ban is közel 20 milliárd dollárral gazdálkodhat. … urvilag.hu „…716 milliárd dolláros költségvetéssel készülhet az amerikai hadsereg 2019-re. …" 444.hu, „… 12,5 milliárd Euró: Közeledik az ESA Miniszteri Tanácsának ülése, az űrügynökség a következő 3 évre ekkora költségvetést kér a 22 tagállamtól. …"(2019) urvilag.hu

A háborús készülődés fontosabb, mint az emberiség jövőjét jelentő kutatások, ami az egész emberiséget fegyverkezésre kényszeríti. A nyomor pedig világméretekben katasztrofális méreteket ölt.

A kapitalizmus fejlődése:

A kapitalista világrendszer általános rothadása mellett nagy gazdasági fejlődést tudott és még ma is tud felmutatni. A kapitalizmus rothadása a működési modelljéből következik. A tőkések valójában és fokozottan a gyarmatokon a proletár dolgozók felett felsőbbrendűként törvényesen kizsákmányolnak, élősködnek. A kapitalista modell az emberi jogok megsértésére a bérrabszolgaságra alapuló társadalmi formát valósít meg világméretekben. De a tőkések egymást sem kímélik, a harc mindenki-mindenki ellen folyik a hatalomért az élősködésért és a megélhetésért is. Azonban a tőkések elsődleges célja a minél nagyobb profit, élősködés a proletárok felett bármi áron. A társadalom szélsőségesen megoszlik kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra, élősködő gazdagokra és dolgozókra, akik közül földméretekben, főleg a gyarmatokon vagy a volt gyarmatokon a többség szegény. A gyarmatosító „civilizált nyugat" áldozatainak száma elérheti a milliárdos nagyságrendet, a gyarmatok kifosztásából gazdagodtak meg, vérben szerzeték a gazdagságukat. A gazdagok a szegény proletárok felett, mint urak, mint gazdák élnek és szinte tetszőlegesen megtehetnek mindent a saját érdekükben a proletárok kárára, a gyarmatokon és volt gyarmatokon pedig a népirtás mindennapos dolog. A gazdasági, politikai totális hatalom birtokában a „mosolygó fasizmus" álcázott önkényuralma valósult meg. Így a szegénység, a nyomor, a háborúk természetes jelenségek a föld népei többségének a kapitalista világrendszerben. A folytonosan meglévő rablóháborúk népirtásai mindennapos események, amit a demokrácia nevében folytatnak. A világ nagy részein, amit a kapitalizmus világrendszere gyarmatosított, kifosztott, tönkretett, elhanyagolt, még kizsákmányolni sem képes, ezért az emberek milliói menekülnek a pusztulás elől. Saját erőből nem tudnak az elmaradott népek fejlődni, de a „mosolygó fasizmus" inkább több mint 1000 milliárd dollárt költ évente a fegyverekre a világuralomért és hagyja szegénységben, nyomorban a milliárdnyi embert, mint hogy segítsen. Ez bizony embertelen és az emberiség elleni bűncselekmény. A kapitalizmus modell csak erre képes és ezért az emberiség elleni bűncselekményt megvalósító társadalmi rendszeré vált.

A jótékonyság csak a lelkiismeret megnyugtatására elegendő, persze csak azoknak, akiknek az elméje eléggé zavaros, hogy ezt elhiggyék, de ez nem javít lényegesen az emberiség problémáján és marad a világméretű nyomor. A probléma a világméretűvé vált kapitalizmus, ami a **mosolygó fasizmus**!

***

adósságcsapda: Valamely adós azon állapota, amikor a felvett hitelek utáni törlesztést és kamatfizetést már csak újabb hitelek felvételéből tudja teljesíteni.

(idézet: A kínai kommunista párt rövid története – című könyvből)

„ …Lenin és a Kommunista Internacionálé megállapította, hogy az imperializmus korában a világ két részre oszlik. Az egyikhez az elnyomó országok — Anglia, az Egyesült Államok, Japán, Franciaország és más imperialista államok tartoznak, a másikhoz az elnyomott országok, s az előbbiekben a föld lakosságának elenyésző kisebbsége, az utóbbiakban, vagyis a gyarmatokon és a félgyarmatokon pedig a túlnyomó többsége él. A gyarmatok és a félgyarmatok kizsákmányolása az imperialista országok burzsoáziája számára a gazdagodás igen fontos forrása lett. …"

(idézet: Mao Ce-tung Válogatott Művei 1. kötetéből)

„… Kik az ellenségeink és kik a barátaink? Ennek a kérdésnek a forradalomban elsőrendű jelentősége van. A múltban a forradalmi harcok Kínában mind csak igen jelentéktelen eredménnyel jártak, s ennek a fő oka az volt, hogy a forradalmárok nem tudták tömöríteni maguk körül az igazi barátokat abból a célból, hogy csapást mérjenek igazi ellenségeikre. A forradalmi párt — a tömegek vezetője, és a történelemben még nem volt példa arra, hogy az olyan forradalom, amelyet a forradalmi párt helytelen úton vezetett, vereséget ne szenvedett volna. Ha biztosak akarunk lenni abban, hogy nem vezetjük a forradalmat helytelen úton, és hogy feltétlenül sikert érünk el, akkor gondoskodnunk kell arról, hogy magunk köré tömörítsük igazi barátainkat abból a célból, hogy csapást mérjünk igazi ellenségeinkre. Hogy az igazi barátokat meg tudjuk különböztetni az igazi ellenségektől, általános vonásokban elemeznünk kell a kínai társadalmat alkotó osztályok gazdasági helyzetét és a forradalomhoz való viszonyukat. … „

A „mosolygó fasiszták” népirtásai:

Koreai háború: 1950. június 25. – 1953. július 27., a népirtás áldozatainak száma 3-4 millió proletár Wikipédia

A vietnámi háború: (1965–1973), a népirtás áldozatainak száma 3 millió proletár Wikipédia

Iraki háború: (2003 – 2011), a népirtás áldozatainak száma 2,4 millió fő worldbeyondwar.org

Afganisztáni és pakisztáni háború, a népirtás áldozatainak száma 1,2 millió fő worldbeyondwar.org

Szíriai háború, a népirtás áldozatainak száma 350.000 fő magyarnemzet.hu 2018; 888.hu 2019-ben már 400.000 áldozat.

A „mosolygó fasiszták” gaztettei:

Chile elnökké választotta, az USA erőszakkal gyilkoltatta meg Salvador Allendét - merce.hu „…Saját vezérkari főnöke, Augusto Pinochet a CIA-val együtt készítette elő az akciót … „

Háborús bűnöket követtek el amerikai katonák Afganisztánban euronews.com 2016 „…Az amerikai katonák feltételezhetően háborús bűnöket követtek el Afganisztánban, erről ír a Hágában található Nemzetközi Büntetőbíróság (ICC) hétfőn közzétett jelentésében. …”

Tudták, hogy az iraki háború oka hazugság origo.hu 2016 „… Új minőséget értek el az amerikaiak 2003-as iraki inváziója körüli csúsztatások. Most kiderült, hogy volt, aki számított arra, hogy egyetlen tömegpusztító fegyvert sem találnak Szaddám Huszein raktáraiban. De nem szólt erről annak, aki a fő döntéseket hozta. … „

Az iraki invázió, mint a 21. századi Amerika főbűne 444.hu „…hiába mondta Bush, Cheney, Rumsfeld és Colin Powell is, hogy Szaddám maga a Sátán, aki terroristákat támogat, és vegyi meg mindenféle tömegpusztító fegyverei vannak, ezek közül semmi nem volt igaz. Cheney már évekkel korábban tárgyalt arról olajvállalatokkal, hogy melyik iraki olajmezőket szeretnék megszerezni, ha esetleg egyszer majd esetleg újraosztanák őket**.** … 2003. március 20-án azonban mégis megkezdődött az invázió. A világ egyetlen szuperhatalma, a bolygó rendőre, a demokrácia és az emberi jogok őrének szerepében tetszelgő Amerikai Egyesült Államok lerohant egy szuverén államot, minden értelmes ok nélkül. Azaz volt értelmes ok, kettő is: az elnökválasztási kampány és az olaj. … ”

„… Az Egyesült Államok által az iszlám állam (IS) ellen indított új, USA által vezetett háború elindításával az Egyesült Államok agresszív katonai akciókat folytatott legalább 13 országokban a Közel-Keleten a 1980 óta. Ebben az időben minden egyes amerikai elnök megtámadta, elfoglalta, bombázta, vagy legalább egy országban háborúba ment. Az inváziók, a foglalkozások, a bombázások, a drone-gyilkossági kampányok és a cruise rakéta-támadások teljes száma könnyedén behatol a több tucatba. …” worldbeyondwar.org

Háború felé mutatnak az incidensek, de miért nem tört még ki? index.hu Látszólag egy amerikai–iráni háború küszöbén tántorog a Közel-Kelet.

Franciaország évi 500 milliárd dollárt kap gyarmataitól orientalista.hu „ … ***Afrika nélkül Franciaországnak nem lenne történelme a 21. században …Őszintén el kellene ismernünk, hogy a bankjainkban lévő pénz nagy része pontosan az afrikai kontinens kizsákmányolásából származik…”***

***

Maglód, 2019.10.27. Salánki László

Miért győzték le ideiglenesen a szocialista világrendszert – 2. rész

A gazdasági verseny veresége
Labancuralom megint
Szolgaság megint
A nyomor politika
A proletárok öntudatlanságának szükségessége a kapitalizmusban
A kapitalista diktatúra
A kapitalista agymosók
Az emberiség fejlődésének cikk-cakkjai
Önkényuralom

Csak egy út lehetséges az emberiség fennmaradására, a szocializmus.

A gazdasági verseny veresége:

A kapitalista világrendszer gazdasági és a katonai versenyét nem bírták elviselni a gyorsan fejlődő, mégis sokkal gyengébb, de emberséges szocialista rendszerek. A fejlett és erős, de diktatórikus kapitalista világ karanténba zárta a dolgozók demokráciáját, atomrakétákkal telepítette körül az emberiség jövőjét jelentő szocializmust, gyarmatosítani akarta a szocialista országokat, ami végül is sikerült nekik, kivéve Oroszországot. Sztálin után fokozatosan a legfelsőbb hatalmi pozíciókat a „mosolygó fasizmus hívei, Gorbacsovval az élen elfoglalták. A kapitalista világrendszer minden gazdasági háborúja ellenére a szocialista világ gazdasága és az életszínvonala egyenletesen és gyorsan fejlődött az összes dolgozó számára, de nem érte utol az ugyancsak fejlődő vezető kapitalista országok színvonalát. A kizsákmányolókat és híveiket kíméletlenül elnyomta a Sztálini rendszer, amiért nagyon féltek tőle és még most is félnek, ezért haragszanak rá az embertelen kapitalista hívők. A proletárdiktatúra éberségének lazulása és a „mosolygó fasizmus" vitathatatlan gazdasági eredménye eltakarta az embertelenségét, rothadását. A kapitalizmus uralma alatt lévő, a föld népességének nagyobbik részét kitevő gyarmati, félgyarmati, fejlődő világ azonban a gazdag kizsákmányoló kapitalista államok háborúitól, fosztogatásaitól és a nyomortól küszködtek és ma is ez a helyzet. A szocializmusban élő dolgozók a fejlett kapitalizmusban élők életszínvonalát szerették volna megvalósítani, de a rendszerváltással csak a félgyarmati státuszt kapták, ebből csak Oroszország menekült meg és még most is harcolnia kell ezért. A gazdaságilag fejlettebb „mosolygó fasiszták" világának termékei nagy hatással voltak a szocialista országok dolgozóira és ezért inkább választották a bérrabszolgaságot, a tőkés diktatúrát, mint a dolgozók demokráciáját, de az életük a dolgozók többségének mégsem lett jobb, kiszolgáltatott félgyarmati helyzetbe kerültek, sokan menekülnek a hazájukból. A kapitalizmus szabadsága és demokráciája a milliárdnyi proletár bérrabszolgák alacsonyabb rendű emberi méltóságát teszi csak lehetővé. Ebből csak a szocializmus lehet a kiút. Az ellenforradalom az egészségügyet és az oktatást, a hazai gazdaságot romokba döntötte, így a létbizonytalanság hatalmasra nőtt a rendszerváltással, mert a valódi célja a gyarmatosítás volt és nem a jobb élet a népnek.

Labancuralom megint:

Régen a magyarok ősi labanc ellenségei mindent megtettek kifosztásunkért. A szocializmus idején az erőfölényükkel visszaéltek és kimutatták valóságos embertelen mivoltukat, mindent megtettek, hogy újból tudjanak fosztogatni, ez sikerült nekik, a világ összes rablóinak gyarmata lettünk. Most labancaink a barátainknak mondják magukat. Kifosztásunkért a magyar rendszerváltó kollaboráns urak ehhez a júdáspénzért, a dolgozó proletárok kizsákmányolásáért asszisztálnak. A dolgozóból proletár bérrabszolga lett, százezrek menekültek el hazánkból, a labancok meg röhögnek ezen a buta népen. Önként vállalták a magyarok a labancuralmat. Kossuth Lajos azt üzente, elfogyott a regimentje …

Az emberiség fejlődésének cikk-cakkjai:

A rabszolgalázadásokat rendszerint leverik a rabszolgatartók és büszkék az embertelenségükre. De mindig előrébb halad mégis a rabszolgalázadásokkal az emberiség. A „mosolygó fasiszták" is büszkék a szocializmus ideiglenes leverésére, és híveik a rabszolgák vérében és verejtékében fürödnek, élősködnek. A győztesek nem azért győztek, mert emberségesebb, demokratikusabb, szabadabb világot uraltak, hanem az embertelenségük és az emberiség ellenességük dacára egyszerűen gazdagabbak voltak. Az angolok, franciák, amerikaiak, stb. végiglopták, lopják a föld népeit és meggazdagodtak. Örvendhetnek a lopáson meggazdagodottak a győzelmükön, az embertelenek győzelmén. De ez az út az emberiség útja az emberré váláshoz? Lopni, rabolni, gyilkolni, ember milliárdokon élősködni, pedig ezek a győztesek érdemei. És ezek után nem értik, hogy miért haragszanak rájuk az igazi demokrácia hívei.

Szolgaság megint:

A kapitalizmusban az agymosás célja, hogy proletár bérrabszolgákat szolga erkölcsűvé nevelje, és ez sikerült, sajnos ilyenné vált a dolgozók többsége. Ezért a proletárok kéjesen és örömmel elfogadják a tőkés

felsőbbrendűséget és a kizsákmányolást. A jól működő agymosás miatt a proletár nem is akarja alárendelt sorsát megérteni, az emberi méltóságának elvesztését, kifosztóik élősködését elutasítani. Az agymosás eredményeként a proletár bérrabszolgák nem akarnak öntudatura ébredni. Elhitették proletárokkal, hogy a szolgák feletti felsőbbrendű uralkodás az ember természete, és az urak demokráciája az igazi demokrácia, a kizsákmányolás, élősködés nélkül nem lehet gazdaság. De ha öntudatra ébred a proletár emberiség, akkor bajban lesznek a kapitalizmus hívei. A kapitalizmus hívei ezért mindent megtesznek az emberiség öntudatlan állapotában tartásáért, ehhez feltétlen szükséges a „mosolygó fasizmus" totális diktatúrája.

A nyomor politika:

A kapitalizmusban a nyomor segíti a hatalomra a kizsákmányolókat az élősködésért, a nyomor további fenntartásáért. Az urak a saját hatalmukért, a kizsákmányolásért és az élősködésért törvényesen feláldoznak egy keveset a közpénzekből. A szegények a dolgozók butaságból a saját érdekeik ellenére az osztályellenségüket választják egy kevés választási fillérért a nyomorgásuk enyhítésére. Ez a nyomor és szegénység segíti hatalomra a rókamosolyú „mosolygó fasisztákat". A nyomorban, szegénységben élők mondhatják, hogy mindegy kit választanak, urak és dolgozók mindig lesznek. Valóban? Volt ez már másképpen is, de ezt már elfelejtették.

A választásokon a nyomort, a félelmet, a hamis diadaljelentéseket használják ki. A népet a gyarmatosítás áldozatainak menekülésből származó népvándorlás borzalmaival rettegésben tartják. A gyarmati uralom alatti „hazai gazdaság" hamis fényével elvakítják a proletár népet, és elhiszik maguk is, amit hazudnak. A proletár népnek pedig napkeltétől napnyugtáig a hét minden napján kell dolgozni a megélhetésért, hogy a gyarmatosítók és a hazai kizsákmányolók minél többet rabolhassanak el tőlük. És ez a normális a kapitalizmusban, különösen a gyarmatokon.

A proletárok öntudatlanságának szükségessége a kapitalizmusban:

A kapitalizmus társadalma nem lehet meg a proletár emberek szolgaságra és a tudománytalan vallásos világnézetre nevelt erkölcsű nézete nélkül, mert ha öntudatra ébrednének, akkor nem lehetne kizsákmányolni és élősködni felettük. Amennyire sikerül megvalósítania a kapitalizmusnak a proletárok öntudatlanságát, úgy változik a kapitalizmus a klasszikus vagy a „mosolygó" fasizmus formájára, mert a totális hatalomról nem mondhat le a kapitalizmusban a tőkésosztály, és a szükséges minőségű diktatúrát alkalmazza. Az agymosó gépezetnek ezt a feladatot kell megoldania és a stabil működéshez minden hatalmat magukhoz kell venniük a „mosolygó fasisztáknak", így a terror, a diktatúra a proletárokkal szemben csökkenthető, elég a média mosolygása és félrevetése, a vallás, a hamis világnézet a hatalom megtartására.

A kapitalista diktatúra az igazi ellenzékét a dolgozó népet, ami egyben osztályellensége is a hatalomtól eredményesen megfosztja. Ehhez a törvényeket és az agymosást az öntudatlanságra nevelést sokáig eredményesen használhatja. A diktatúra azonban mindig elfajul, hibákat, bűnöket követ el. A kapitalizmus működéséből szükségszerűen következő hibák, a felsőbbrendű élősködés, a bérrabszolgaság, a kizsákmányolás, törvényes és erkölcsös, ezért a kapitalista diktatúra feltétlenül az emberiség elleni bűncselekménnyé válik. A kapitalizmus elkerülhetetlen bűnei és a termelőerők fejlődése, a totális diktatúra miatt csak a társadalmi forradalmat teszi lehetővé az emberiség fennmaradására.

A kapitalista agymosók, pedig nem értik, hogy az emberiség léte (az övéké is) függ a valódi demokráciától és a szabadságtól, mert enélkül a kapitalizmus, a „mosolygó fasizmus" ugyanúgy elpusztítja az emberiséget, mint a klasszikus hitleri fasizmus tette volna. A kapitalizmus a „mosolygó fasizmus" totális diktatúrájának erkölcsével az emberiség problémái nem oldhatók meg, nem is ez a célja. A világméretűvé fejlődött kapitalizmus a föld lakosságát totális diktatúrában tartja, bármennyi embert kizsákmányolhat, kiirthat, nyomorba dönthet, de a föld népeinek semmilyen beleszólása nincs ennek megakadályozására. Az agymosás hitleri minőségű lett az egész földön. És nincs a Szovjetunió, nincs Sztálin, ami ennek ellenállhatna. Nem lesz ideje és lehetősége az emberiségnek a pusztulás megakadályozására, mert nincs erős szocialista demokratikus hatalom a földön. (Talán Kína ebben segíthet?)

Pedig az ellentétek megvannak a tőkés kizsákmányolók és a kifosztott proletár bérrabszolgák milliárdjai között és csak idő kérdése a társadalmi forradalom. Mennél nagyobb a kapitalista diktatúra, annál nagyobb lesz a pusztítás, ami sajnos elvezethet az emberiség visszafejlődéséhez. Ha gyengék lesznek a változás, a haladás erői, akkor a „mosolygó fasizmus" belső, külső ellentmondásai és a rothadása világméretű atomháborúhoz vezethet, mert csak diktatúrával és háborúval lehet milliárdnyi proletár ember felett felsőbbrendűként uralkodni, miközben sokan szegénységben nyomorognak és változást akarnak. A „mosolygó fasizmus" a totális hatalmával mindent megtehet és megtesz a változás, a haladás erői ellen a dolgozók demokráciájának elfojtására.

Önkényuralom:

A világ dolgozóinak távoltartása a hatalomtól a kapitalista diktatúrában olyan, mint az a bírósági tárgyalás, ahol a hatalom, a bíró dönt a proletár nép sorsáról, így felesleges a népnek a többi szereplő. Az emberiség

túlnyomó többségének, a proletároknak nincs semmilyen hatalma, csak bambán, bután tűri ezt a „mosolygó fasiszta” diktatúrát. **Ez önkényuralom!** A polgári „demokrácia” keretei nem biztosítanak semmilyen valós hatalmat a dolgozó többségnek, mert csak a „mosolygó fasiszták” képviselői közül választhatnak a hatalmi pozíciókba, ezért ilyen sikeres még mindig a kapitalizmus, pedig a célja nem összeegyeztethető az emberiség céljaival, az emberré válással, a demokráciával, a szabadsággal, az emberi jogokkal, az emberi méltósággal. A polgári „demokrácia” keretében működő kapitalista gazdasági-társadalmi modell hatékony agymosásának eredménye hasonlatos a tériszonyhoz. A proletárok többsége például a kizsákmányolás, a néphatalom szótól iszonyattal megrémül, még gondolni sem mer rá. Ez az „mosolygó fasizmus” önkényuralmának módszere. A kapitalizmus hatékony fegyvere a világ népeinek félrevezetése és tudatlanságban tartása.

Petőfi Sándor: - A XIX. SZÁZAD KÖLTŐI

Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet,
Ha majd a jognak asztalánál
Mind egyaránt foglal helyet,
Ha majd a szellem napvilága
Ragyog minden ház ablakán:
Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk,
Mert itt van már a Kánaán!

Ez a kommunizmus felé vezető út!! A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” és az emberi jogok, az emberi méltóság megvalósulása.

***

Marxista fogalomlexikon - **Szocialista Forradalom:** a társadalom gyökeres, minőségi átalakulása, amely a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakát jelenti. A szocialista forradalom az uralkodás és alárendeltség magántulajdonon alapuló termelési viszonyait az együttműködés és a kölcsönös segítség viszonyaival váltja fel, s ezáltal felszámolja az ember-ember általi kizsákmányolásának minden formáját. A szocialista forradalom elméletének az alapjait Marx és Engels rakták le, akik feltárták a társadalmi fejlődés törvényeit, és bebizonyították, hogy a szocialista forradalom a társadalom fejlődésének a törvényszerű eredménye, bebizonyították a proletariátus világtörténelmi küldetését, a burzsoá államgépezet lerombolásának és a proletárdiktatúra megteremtésének szükségszerűségét a szocializmus felépítésének szempontjából. A szocialista forradalom kezdetén nincsenek meg az új termelési mód kész formái, s ezért a szocialista forradalom alkotó jellegű. Az új társadalom építése meghatározott történelmi időszak, amit Marx a kapitalizmusból a kommunizmusba (annak első fázisába) való sajátos átmeneti szakaszaként határozott meg. Az új társadalom felépítésének eszköze a proletárdiktatúra. A proletárdiktatúra elmélete Marx egész forradalmi tanításának fő alkotórésze. Lenin a marxizmust alkotó módon továbbfejlesztette a forradalom elméletét a kapitalizmus imperialista szakaszának elemzése alapján, számos igen fontos, elvileg új tétellel gazdagította: a proletariátus egy vagy néhány országban való kezdeti győzelmének lehetősége és szükségszerűsége, amiből a különböző társadalmi-gazdasági és politikai rendszerű országok együttélésének szükségszerűsége következik; a forradalom mindenekelőtt a tőkés világgazdaság láncának leggyengébb láncszemeit szakítja ki; a proletariátus hegemóniája és a polgári demokratikus forradalom átnövése szocialista forradalomba; a fejlett tőkés országok munkásai harcának összefüggése a gyarmati népek nemzeti felszabadító mozgalmával; a forradalmi helyzet; az objektív és szubjektív tényezők egysége; a szocialista forradalom sokfélesége és sok más tétel. A szocializmus építésének gyakorlata a Szovjetunióban és más országokban azt mutatta, hogy a szocialista forradalom törvényszerűségei: a munkásosztály vezetése a forradalom véghezvitelében és a proletárdiktatúra megteremtésében, a munkásosztály és a parasztság szövetsége, a tőkés tulajdon felszámolása, a mezőgazdaság szocialista átalakítása, a népgazdaság tervszerű fejlesztése, a kultúrforradalom, a nemzetiségi elnyomás felszámolása, a szocializmus vívmányainak védelme, a proletárinternacionalizmus. E törvényszerűségeknek ilyen vagy olyan megnyilvánulása – a termelőerők fejlettségi színvonalától, a nemzeti sajátosságoktól, a népi kultúrájának általános színvonalától, a történelmi hagyományoktól, az országon belüli és a nemzetközi osztályerőviszonyoktól függően – alkotják a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet specifikus sajátosságait minden adott országban. Így a forradalom formája számos körülménytől függően lehet békés és nem békés. A marxizmus-leninizmus abból indul ki, hogy az osztályharc elkeseredettségének és élességének foka attól függ: milyen erővel állnak ellen a reakciós burzsoá körök a nép akaratának, mennyiben alkalmaznak erőszakot. A jelenlegi korszakban a szocialista forradalom elmélete tovább fejlődött, számos új következtetéssel egészült ki: a forradalom békés úton történő megvalósításának lehetősége, a fejlődés nem tőkés útjának lehetősége az elmaradott országokban és a nemzeti demokrácia államának megalakítása; a proletárdiktatúráért vívott harc átmeneti lehetősége; a fináncoligarchia elnyomása ellen fellépő összes demokratikus mozgalmak egyesítése hatalmas antimonopolista áradatban.

***

Maglód, 2019.10.27. Salánki László

Miért győzték le ideiglenesen a szocialista világrendszert – 3. rész

Az ellenforradalom Sztálin után
Ellenforradalom Magyarországon
Milyen rendszer volt a szocializmus?
Milyen lett a rendszerváltás után?
A szovjet és a kínai típusú szocializmus

Csak egy út lehetséges az emberiség fennmaradására, a szocializmus.
Tanulni a hibákból és újból elindulni a szocializmus útján, ez az emberiség jövője.

Az ellenforradalom Sztálin után:

Sztálin úgy vélekedett: A proletárdiktatúra létrejöttével az osztályharc nem szűnik meg, hanem új formákban és új eszközökkel folytatódik. Az osztályharc a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában elkerülhetetlen, mert vannak még osztályok, mert a régi világ erői nem tűnnek el egy csapásra a proletárdiktatúra létrejöttével, hanem megmaradnak és ellenállnak.

A sztálini kor utáni szocializmus elvetette Sztálinnak **az osztályharc fokozódásáról** vallott elvét, ez szörnyű hibának bizonyult, aminek eredménye Gorbacsov árulásával bebizonyosodott. Gorbacsov saját bevallása szerint antikommunista, ezzé vált a sztálinizmus gátlástalan elvetése, ami a szocializmus ellenségeit jutatta a legmagasabb pozíciókba. A proletárdiktatúra puhulása, az osztályharc feladását jelentette, aminek hatására a „mosolygó fasizmus" erői legyőzték a népi demokráciákat. Sztálin jól látta, és ha túlzásokat is követett el, lényegében Ő harcolt megfelelően a szocializmus győzelméért, a társadalmi haladásért, az emberiség jövőjéért. Az osztályharc az véres háború, a klasszikus és a „mosolygó" fasiszták közül nehéz eldönteni melyik embertelenebb. Külsőségeiben persze a hitleri fasizmus látványosan embertelen, de erkölcsileg, vagyis a kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, gyarmatosítás szempontjából semmi különbség nincs, csak mások a módszerek, nyíltabb vagy mosolygósabb a diktatúra. A népirtás sincs távol semelyik fasizmustól, lásd a koreai, vietnámi, iraki, afganisztáni, stb. háborúinak tízmilliós népirtásait, és erre az úgynevezett polgári „demokráciák" büszkék. Talán valamivel kevesebb háborús bűntettet követtek el a „mosolygó fasiszták", mert a mosolygás közben nehezebb gyilkolni.

Ellenforradalom Magyarországon:

Mi volt a rendszerváltás lényege?
A „mosolygó fasizmus" győzelme a szocializmus felett. Az MSZMP létszáma 1989-ben még a 830 000 fő körül volt, de ebből kommunista lehet, hogy csak néhány ezer fő volt. Ez súlyos hiba lett, az ellenforradalmárok kiszorították a kommunista pártból az igazi kommunistákat. Valószínűleg „könnyebb", eredményesebb lett volna harcolni a szocializmusért, ha a reakció hívei legálisan a saját pártjukban maradnak és úgy vívni meg folyamatosan a csatát, emellett biztosítani, hogy a hatalom, ha kell erőszakkal is a népi demokrácia erői kezében maradjon. Bár a magyarok Horthy emlőjén szívták magukba a fasizmust ezért ez még most is tombol, lappang bennük. Sokan egy kis cigányozásért, zsidózásért, migránsozásért mindenre képesek, de a szomszéd éhen halhat és büszkén tarják magukat magyarnak, azonban az ilyenek talán még embernek sem felelnek meg. A „mosolygó fasizmus" mai híveinek elődei beépültek az MSZMP-be a kommunista pártba, így Ronald Reagen-nek és Margaret Thatcher-nek, mint az aktuális fő „mosolygó fasisztáknak" már könnyű volt az ellenforradalom Magyarországi győzelme. A magyar nép elárulói minden segítséget megadtak ehhez, cserébe a privatizációval szerzett rablásért és a hatalomért a teljes magyar gazdaságot tönkretették. A diadaljelentések a magyar gazdaság szárnyalásáról a gyarmatosítóink gazdaságának eredményei és nem a magyaroké. Az Opel magyarországi telephelye a német gazdaság, a Suzuki magyarországi telephelye, pedig a japán gazdaság eredménye a magyar dolgozók kizsákmányolására. De a magyar ipar, a magyar gazdaság ilyen, gyarmati jellegű. Bizonyára meg is sértődnének a németek (vagy ki tudja ki jelenleg a tulajdonosa), ha azt mondanánk, hogy az Opel autó az magyar autó, hogy az Opel gyár az magyar gyár. Az Ikarus és még több ezer gyár az viszont magyar volt, de elpusztították a többségét a rendszerváltók a gyarmatosítók érdekében, hogy hatalomra kerüljenek elárulták a magyar népet.

„…**Mondhatja bárki, hogy innoválunk, attól még összeszerelő üzem maradt a magyar gazdaság** … …A statisztika megmutatja a valóságot: a magyar exporton belül a hazai hozzáadott érték alapján a lista alján kullogunk az EU tagállamai között. És ez egyre inkább gátját képezi majd Magyarország gazdasági felzárkózásának nemcsak Európa élvonalához, de már a többi közép-európai országhoz is. …„ privatbankar.hu

Milyen rendszer volt a szocializmus?

Alapvetően a célja a dolgozók demokráciája, a dolgozó nép hatalmának totális birtoklása a kommunista párt vezetésével. A kizsákmányolás minden formájának diktatórikus elnyomása a dolgozók demokráciája érdekében a szocializmus gazdasági működési modelljének alapján. A demokráciát adni dolgozó nép számára csak a szocializmus társadalmi-gazdasági modellje képes a kommunista párt vezetésével. A dolgozó nép csak a

kommunista párt vezetésével, a marxizmus-leninizmus és a sztálinizmus elveinek alkalmazásával járhat sikerrel a nép demokráciájának megteremtésében. A tőkések diktatúrájából csak a marxista-kommunista elvekkel szabadulhat meg a dolgozó emberiség.

Milyen lett a rendszerváltás után?

A rendszerváltás alapvető célja a kapitalista diktatúra, a kizsákmányolás megvalósítása a dolgozó proletárok felett a külföldi gyarmatosító hatalmaknak alárendelt kiszolgálásával. Ehhez a gazdasági és politikai hatalomból, a parlamentből kiszorították a dolgozók képviselőit, miáltal totális kapitalista diktatúra jött létre, a „mosolygó fasizmus" magyarországi változatában. A dolgozók proletárok lettek, törvényesen lehet őket kizsákmányolni, élősködni rajtuk, alacsonyabbrendű emberként kezelni őket. Bár csak „mosolygó fasizmus" lett - egyelőre -, de a célja a totális uralom a nép felett a kizsákmányolás érdekében.

Megvalósult a: Ne gondolkodj! Higgy! Élj a mának, légy felületes! Don't Worry Be Happy!

Tanulni a hibákból és újból elindulni a szocializmus útján, ez az emberiség jövője.

A szovjet és a kínai típusú szocializmus a demokrácia és a diktatúra megvalósításában különbözött egymástól, ami a történelmi helyzetből adódó adottságból és lehetőséggel, az ellenséges társadalmi-osztályok viszonyának jobb kezelésével, a forradalmi elmélet fejlődésével, az eltérő világhelyzettel magyarázható. A kínai demokrácia az ellenséges társadalmi-osztályokat nem vonta ki a hatalomból és így nem is épültek be a reakciósok a kommunista pártba olyan krónikusan, mint a szovjet típusnál. A Szovjetunióban a cári kor reakciós kapitalizmus hívei nem voltak hajlandók semmiképpen együttműködni a dolgozók demokráciájában. Így ellenük csak a totális diktatúra valósulhatott meg. A kínai kommunisták az **egy ország – két rendszer** elve előtt Mao Ce-tung vezetésével olyan politikát folytattak, ahol a kommunisták vezetésével a polgári és a dolgozó osztályok is képviselve voltak a hatalomban. Ez erősnek stabilnak bizonyult és ez a szocializmus felé vezető út a kapitalizmus kihasználásával, a kapitalizmus fegyvereivel vívott osztályháború a kapitalizmus felszámolására.

***

(idézet: Világtörténet 9. kötetéből)

„… A szocializmus építését gátolta a társadalmi-gazdasági, műszaki és kulturális elmaradottság — a régi Oroszország e terhes öröksége —, a munkások és parasztok tapasztalatlansága az államigazgatás terén, a belső reakció ellenállása és a külső ellenség tevékenysége; a Szovjetunió akkor még az egyetlen szocialista állam volt az egész világon. Az időszak legelején súlyos veszteség érte a Szovjetunió és az egész világ népeit: meghalt Vlagyimir Iljics Lenin. De a kommunista párt szorosra zárta sorait, s szétzúzva a trockistákat, a jobboldali opportunistákat és a többi pártellenes csoportosulást, magabiztosan vezette a szovjet népet a szocializmus győzelme felé. A párt vezetése alatt a munkásosztály, a parasztság, a Szovjetunió összes dolgozói szembeszálltak a számtalan akadállyal, s önfeláldozóan küzdöttek a szocialista társadalom felépítésére vonatkozó lenini terv valóra váltásáért.

A szovjet nép rövid történelmi időszak alatt, külső segítség nélkül helyreállította az imperialista háború és a polgárháború alatt elpusztult ipart, végrehajtotta az ipar szocialista újjáalakítását. A Szovjetunió ipari nagyhatalommá változott. Ipara a termelés volumene tekintetében Európában az első, világviszonylatban (az Egyesült Államok mögött) a második helyre került.

Megoldást nyert a szocialista forradalom másik, a munkásosztály hatalomra kerülése utáni legnehezebb feladata is: a mezőgazdaság szocialista átalakítása. A kollektivizálás megszabadította a falut a kulákok igájától, az osztálytagozódástól, a tönkrejutás rémétől és a nyomortól, forradalmi módon átalakította az egész paraszti életet, megerősítette és új, magasabb szintre emelte a munkásosztály és a parasztság szövetségét.

A szovjethatalom roppant méretű és óriási jelentőségű kulturális forradalmat hajtott végre. Az emberiség által felhalmozott kulturális javakat a dolgozó tömegek közkincsévé tette, kedvező feltételeket biztosított a tudomány, az irodalom és a művészet virágzása számára. A munkásosztály és a parasztság soraiból egész sereg ragyogó tehetség került ki a tudományos és művészi alkotómunka valamennyi ágában. Az új, szocialista kultúra az új társadalom életét és eszményeit tükrözte vissza, segítette a szovjet népet a kommunizmusért vívott harcában, elősegítette a haladó tendenciák fejlődését más országok kulturális életében.

Hatalmas vívmány volt az egyenjogú népek szoros tömörülése az önkéntesség elve alapján az egységes soknemzetiségű Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségében. A szovjethatalom híven követte a proletár internacionalizmus, a népek barátságának és testvériségének lenini politikáját, erőteljesen harcolt a nagyhatalmi sovinizmus és a helyi burzsoá nacionalizmus ellen, s minden erejével azon volt, hogy a cári Oroszország egykori peremvidékeit fejlett szocialista köztársaságokká emelje. Számos, addig elmaradott nép a kapitalista stádium megkerülésével jutott el a szocializmusba: a szovjet nemzeti köztársaságok fejlett ipart, kolhozokat és szovhozokat hoztak létre, kialakították a nemzeti munkásosztályt és értelmiséget, formájában nemzeti, tartalmában szocialista kultúrát teremtettek.

1936 végére a Szovjetunióban alapjában véve befejeződött a szocializmus építése. Az egész népgazdaságban osztatlanul uralomra jutott a szocialista termelési rendszer. Egyszer s mindenkorra eltűntek azok az okok, amelyek a kizsákmányolást szülték, amelyek a társadalmat kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra osztották.

A kizsákmányoló osztályok felszámolása révén lehetővé vált a proletárdemokrácia továbbfejlesztése. Nagy tömegek kapcsolódtak be az államügyek intézésébe, a gazdasági és kulturális építés irányításába. A Szovjetunió 1936-ban elfogadott új alkotmánya rögzítette a szocializmusnak az országban aratott győzelmét. …"

(idézet: Mao Ce-tung Válogatott Művei 3. kötet)

(A kínai forradalom és a Kínai Kommunista Párt 1939 december): „…Mivel a kínai polgári-demokratikus forradalom jelenlegi szakaszában nem a szokásos, régi típusú polgári-demokratikus forradalom, hanem különleges, újtípusú demokratikus forradalom, új-demokratikus forradalom, s mivel a kínai forradalom a XX. század harmincas-negyvenes éveiben előállt új nemzetközi helyzetben, a

második világháborúnak és a forradalmi mozgalom újabb fellendülésének időszakában, vagyis olyan nemzetközi helyzetben bontakozik ki, amelyet a szocializmus gyors előretörése és a kapitalizmus hanyatlása jellemez, egyáltalán nem kétséges, hogy a kínai forradalom végső perspektívája a szocializmus és a kommunizmus, nempedig a kapitalizmus.

Kétségtelen, hogy mivel a jelenlegi szakaszban a kínai forradalomnak az a feladata, hogy megszüntesse a kínai társadalom mai gyarmati, félgyarmati és félfeudális jellegét, vagyis betetőzze az új-demokratikus forradalmat, könnyen elképzelhetjük — és ebben nincs semmi csodálatos —, hogy a forradalom győzelme után Kínában bizonyos fokú fejlődést ér majd el a kapitalista gazdaság, mivel a forradalom eltávolítja az akadályokat a kapitalizmus fejlődésének útjából. A gazdaságilag elmaradott Kínában a kapitalizmus bizonyos fokú fejlődése elkerülhetetlen következménye lesz a demokratikus forradalom győzelmének. De ez a kínai forradalomnak csak egyik következménye lesz, s a fejlődés nem áll meg ezen a ponton. Egészében véve a kínai forradalomnak egyrészt a kapitalista elemek fejlődése, másrészt a szocialista elemek fejlődése lesz a következménye. Melyek ezek a szocialista elemek? Ilyen elem a proletariátus és a Kommunista Párt jelentőségének növekedése az ország politikai életében. Ilyen elem a proletariátus és a Kommunista Párt vezető szerepének elismerése a parasztság, az értelmiség és a városi kispolgárság által, ami vagy már megtörtént, vagy a jövőben várható. Ilyen elem továbbá a demokratikus köztársaság állami gazdasága és a dolgozó lakosság szövetkezeti gazdasága. Ezek lesznek a szocialista elemek. Ha emellett a kedvező nemzetközi helyzetet is figyelembe vesszük, a legnagyobb mértékben valószínűnek kell tartanunk, hogy végeredményben Kína a polgári-demokratikus forradalom következtében elkerüli a fejlődés kapitalista útját és a szocialista úton indul el. …”

(idézet: Mao Ce-tung Válogatott Művei 4. kötet)

„…Miért van szükség forradalmi pártra? Ha a népnek vannak ellenségei, akik elnyomják, és ha a nép igyekszik lerázni a rárakott jármot, akkor forradalmi pártra van szüksége. A kapitalizmus korszakában, az imperializmus korszakában olyan forradalmi pártra van szükség, amilyen a kommunista párt. Olyan forradalmi párt nélkül, mint a kommunista párt, a nép nem is gondolhat arra, hogy lerázza ellenségeinek jármát. Mi, a kommunista párt, vagyunk hivatva arra, hogy vezessük a népet az ellenség szétzúzásáért vívott harcban; ehhez pedig az kell, hogy soraink rendezettek, lépéseink határozottak, harcosaink válogatottak, fegyvereink élesek legyenek. Enélkül nem tudjuk megsemmisíteni az ellenséget. …”

***

Maglód, 2019.10.27. Salánki László

A jobboldali embertípus

Milyen a világnézete a jobboldali embernek?
Az emberré válás lehetősége
Fel vörösök, proletárok
Milyen emberekkel szeretné benépesíteni a földet a jobboldali ember?
Milyen ember a jobboldal híve?
Milyen ember a fasizmus híve?
Mi a kiút az embertelen jobboldaliság betegségéből?

A jobboldaliság az emberiség állatvilágból örökölt ösztönös tulajdonsága, ami fékezi, és esetleg meggátolja az emberiség emberré válását. Ezt meg kell haladni, tudatos emberséges emberré kell válni, mert kipusztul az emberiség vagy visszasüljed az állatvilágba. A jobboldaliság az emberiséget megosztja kevés „felsőbbrendű" ragadozó élősködőre, akik azt képzelik, hogy csak ők az emberek, és a többségre az őket kiszolgáló rabszolgákra. A jobboldaliság az emberiség kóros betegsége, ami az embertelenséget okozza a földön. Ki kell gyógyítani az emberiséget ebből a betegségből, mert nem válunk soha emberré.

Meg kell valósítani az emberiség számára:

A szabadság, egyenlőség, testvériséget,
az emberi és polgári jogokat,
az emberi méltósához való jogot,
a demokráciát!
Ehhez szükséges a szocializmuson keresztül a kommunizmus!

A kommunizmus az valódi demokrácia a többség számára. A jobboldali világnézet, ami a kapitalizmus modelljében valósul meg, a kisebbség számára demokrácia csupán és a többség számára totális diktatúra, a polgári „demokrácia" álcájában a „mosolygó fasizmus" vagy a klasszikus hitleri fasizmus formában valósul meg.

Ha az emberiség nem érti meg, hogy a másokon való élősködés jobboldali erkölcse embertelen, civilizálatlan akkor megreked a fejlődés alacsonyabb fokán. A jobboldali világnézettel nem lehet emberi módon kezelni milliárdnyi ember érdekeit, ami így a pusztulását fogja okozni az emberiségnek. Ezért a jobboldaliság betegsége, a vele járó totális diktatúra az emberiség végét jelentheti. Véget kell vetni az emberiséget sújtó embertelen jobboldaliságnak a földön! Tovább kell lépni az emberré válás útján az emberségesebb világba, a szocializmusba, majd a kommunizmusba!

Tételezzük fel, hogy vannak valódi felsőbbrendű emberek a földön és ezek a tőkések, akik sokkal okosabbak a milliárdnyi bérrabszolgánál, így joggal uralkodnak az emberiség többségén. Ez olyan, mint az ember és a kutyája közötti kapcsolat, ezért jobboldali „emberek" jogosan kutyába vehetik a föld népeit. A „felsőbbrendű" jobboldali erkölcsű tőkések, akik a föld javainak többségével rendelkeznek, úgy vélik, mivel okosabbak, mint az emberiség többsége, ezért dolgozniuk nem is kell, és ezt jogosan teszik. Így a tőkések jogosan uralkodhatnak a föld népein.

Igaz ez?
Valóban a felsőbbrendűségük miatt okosabbak az emberisénél a kizsákmányoló és élősködő kapitalisták?
Így jogosan uralkodnak és élősködnek az emberiségen?

De ez nem így van, ugyanolyan genetikai szerkezetűek, mint a föld többi embere. Az emberiség nem tűrheti az embertelen felsőbbrendűséget. A tőkés csak jól tud élősködni, de nem igazából felsőbbrendű, valójában haszontalan, mert az értékek létrehozásában, mint kizsákmányolóra nincs szükség. De akkor miért tűrik az emberek? Mert a földön az állati eredetű jobboldali erkölcsű világnézet kóros betegsége fertőzi az emberiséget.

Az olyan emberek, mint Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Mao Ce-tung, Kádár, akik az emberiségért sokat tettek, nem voltak gazdagok és nem zsákmányoltak ki senkit, az emberiségért, az emberré válásért éltek. A kapitalizmusban tőkések az emberiségen diktatórikusan uralkodnak, élősködnek, kizsákmányolással szerzik vagyonukat, nincs rájuk szükség, csak koloncok, haszontalanok. Nem igaz, hogy a gazdaság működéséhez kizsákmányoló tőkés bűnözőkre van szüksége az emberiségnek. A gazdaság működéséhez csak dolgozókra van szükség. Ezért a jobboldali erkölcsöt meg kell haladnia az emberiségnek az emberré váláshoz.

Milyen a világnézete a jobboldali embernek?

Wikipédia „…A **jobboldal** azon politikai eszmék, ideológiák csoportja, melyek fő jellemzője a társadalom hierarchikus felépítésének elfogadása, az emberek közötti társadalmi és anyagi egyenlőtlenség adottságként kezelése és helyeslése.

A jobboldal elnevezés eredetileg a nagy francia forradalomra vezethető vissza, ahol a Nemzeti Konventben az elnöktől jobbra foglaltak helyet a monarchiát és a nemesi előjogokat (a status quo-t) támogató és a radikális változásokat elutasító képviselők, vagyis az ancien régime hívei. …"

A történelmi hagyományok alapján leegyszerűsítve a **jobboldal**: a feudalizmusban a királyok, hercegek, grófok, és a kapitalizmusban a tőkések érdekeit szolgáló, a dolgozó nép feletti uralkodást elfogadó felsőbbrendű világnézet, így a kizsákmányolást, az élősködést, a szolgaságot jelenti. Bár kezdetben a kapitalisták is ellene voltak a felsőbbrendűségnek, de a kapitalizmus modellje ezt nem teszi lehetővé, így a tőkések átvették ezt a szerepet a feudalizmusból. Nem a „felsőbbrendűen" élő jobboldali világnézetű urak képességei, „civilizáltságuk" a lényegesek az ilyen „emberek" megítélésénél, hanem a másokon való élősködésük a meghatározó, mert ez bűn az emberiség ellen. Ugyanis a „felsőbbrendűek" a vagyonukat kizsákmányolással, azaz „civilizáltan", törvényesen, élősködéssel, lopással szerezték. Az urak a viszkis poharat a kis újuk eltartásával fogják, olyan „civilizáltak", de nem több ennél a civilizáltságuk.

A kapitalizmusban az urakat a kizsákmányolással rabolt vagyonuk segíti a tudáshoz és műveltséghez. De a proletár dolgozó bérrabszolgáknak a kapitalizmusban elegendő csak a szerszám kezelésének megtanulása. A többit, a szolgaság elfogadását, a médiák agymosása szolgáltatja a jobboldali embertelen erkölcs bepasszírozásával a proletárok agyába.

A jobboldali világnézetű kapitalizmus nevelése, agymosása sugallja:
Légy felsőbbrendű, élősködj vagy fogadd el, hogy szolga vagy!
Ez a világ rendje.

Így válik ketté az emberiség „felsőbbrendű" urakra és alsóbbrendű szolgákra. Ez a jobboldali érték!?

A haza, a nemzet, a család szeretete egyáltalán nem a jobboldali érték, ez minden civilizált embernek fontos, a jobboldal számára ez csak demagógia lehet, mert mindenkin élősködni akar és a hazáját bármikor elárulja egy kis júdáspénzért, a profitért vagy a hatalomért. Más nemzet, ember, proletár család kizsákmányolása, rabszolgasorban tartása viszont jellemző jobboldali tulajdonság. Az igazán civilizált ember tiszteli az embertársait és nem próbálja kihasználni más ember gyengeségét, de ez nem jellemző a jobboldali ragadozókra. A jobboldali világnézetű „embereknek" nem szabad hátat fordítani, mert visszaélnek ezzel. A jobboldali világnézetűek a ragadozó állati eredetű jelleműk miatt ezt nem is értik meg, és még ők tartják magukat felsőbbrendűnek. A jobboldali rablóbecsület legfeljebb csak a zsákmány megszerzését szolgálja, de az osztozkodásnál már egymást is marják, mint az állatok.

Az emberré válás lehetősége:

A jobb körülmények az embereket is okosabbá, műveltebbekké, képességeik magas színvonalúvá válását teszi lehetővé, mindenki számára. Az emberi faj egységesen, az emberi jogokra, az emberi méltóságra születik, a körülmények teszik mássá, ezen kell változtatni. Az emberiség minden típusa bizonyította, hogy egyformán lehet civilizált és művelt, és fordítva is igaz, lehet embertelen fasiszta is. A jobboldali úgy véli, hogy vannak eredendően uralkodásra való emberek, népek és az őket kiszolgálók, ami egyértelműen fasiszta nézet. Az urak szerint a rabszolgák bármennyit tanulnak, művelődnek akkor is alacsonyabbrendű emberek lesznek, mert a „civilizáltság" nem tanulható számukra, ez a felsőbbrendűek tulajdonsága. De a jobboldali „civilizáltság" csúcsa a fasizmus. A jobboldali világnézet ezért embertelen, az emberiséget meggyalázó világnézet. A jobboldaliság a felsőbbrendűségért, az élősködésért, a pénzért minden emberiség ellenes bűncselekvésre képes, akár a fasizmus. Ez az érdekük, ezt az erkölcsöt vallják, mi urak, ti szolgák vagytok. Mi urak vagyunk az emberek, ti disznó rabszolgák szolgáljatok minket, ez a világ rendje. Ti rabszolgák soha nem lehettek olyan okosak, civilizáltak, mint mi, az urak. Kussoljatok, szolgáljatok. Ettől kinyílik a bicska a demokratikus emberek zsebében.

Fel vörösök, proletárok,
Csillagosok, katonák,
Nagy munka vár ma reátok,
Állnak még a paloták.

Királyok, hercegek, grófok,
Naplopók és burzsoák,
Reszkessetek, mert feltámad
Az elnyomott proletár.

Világot megváltó szabadság,
Zászlaját fújja a szél.
Éljenek a leninisták,
És a nemzetköziség!

Milyen emberekkel szeretné benépesíteni a földet a jobboldali ember?

Kétféle jobboldali embertípus létezik. Az egyik valóban uralkodhat, mert sok embert kizsákmányol, a másik, aki felett uralkodnak és bér-rabszolga, de őt is kizsákmányolják az egyszerűen csak buta embertelen világnézetű, és júdáspénzért elárulja embertársait. De ezekre a buta bér-rabszolgákra nagy szüksége van a valódi jobboldaliaknak, mert nélkülük nem tudnának uralkodni a világ népei felett. Jelenleg a kapitalisták a „felsőbbrendű emberek". Érdekükben áll a föld népeinek szolgaságban tartása, mert ez szükséges a kizsákmányoláshoz, élősködéshez. Tehát a kapitalizmus beszélőszerszámmal, a helyzetét elfogadó bér-rabszolgákkal népesíti be a földet.

Milyen ember a jobboldal híve?

Mivel a jobboldali „ember" felsőbbrendűnek tartja magát, de a világa csak egy élősködő tolvajé, ezért ez csak illúzió lehet részéről, hogy egyáltalán ember. Általában ezt nem is tudja megérteni, ösztönös „ember". Nem egészséges a jobboldali „emberek" világnézete, mert alapvetően embertelen, olyan, mint egy betegség az emberiség testén. A jobboldali erkölcs az emberiségen olyan élősködő betegség, mint a rák, nehéz gyógyítani, meg kell találni a megfelelő gyógymódot. Ez a marxizmus-leninizmus, a gyógyszer az emberré váláshoz, a jobboldaliság betegségének orvoslására. A marxizmus-leninizmus olyan a jobboldali erkölcsűnek, mint a kereszt az ördögnek, de a jobboldali erkölcsű nem is különb, mint az ördög, de általában istenhívő. Sztálin emlékétől is rettegnek a jobboldali „ember" őrdögök.

Milyen ember a fasizmus híve?

A fasizmus a jobboldaliság kertelés nélküli embertelen megnyilvánulása. De a lényege az urak hatalma a szolgák felett, az élősködésért, ami tipikus jobboldali erkölcs. A klasszikus hitleri típusú fasizmus csak külsőségeiben különbözik a „mosolygó fasizmustól". A klasszikus fasizmus nyíltan diktatórikus, ellenben a „mosolygó fasizmussal", amelyik demokrácia álcájában valósítja meg a proletárok, a gyarmatok, félgyarmatok kizsákmányolását. De a cél ugyanaz, kizsákmányolni, élősködni, a „felsőbbrendűeknek" uralkodni a dolgozók felett.

Mi a kiút az embertelen jobboldaliság betegségéből?

Ehhez a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériesség"-et, a polgári és emberi jogokat lehetővé tevő társadalmi-gazdasági rendszernek, a kommunizmusnak a megvalósítása az egyetlen lehetőség. Ehhez az út a szocializmuson keresztűl vezet, megvalósításához a marxizmus-leninizmus a gyógymód, a megoldás.

A kapitalista jobboldali gazdasági-társadalmi rendszer erre nem alkalmas, mivel működéséhez bérrabszolgákra van szükség, ehhez pedig a totális diktatúra, az agymosás elengedhetetlen. Ezért a kapitalista diktatúrában nem lehetséges a szabadság, egyenlőség és testvériség valamint az emberiség többségére kiterjedő polgári és emberi jogok megvalósulása sem. Tehát nem lehetséges a többségre kiterjedő demokrácia sem.

Maglód, 2019.11.13. Salánki László

A baloldali embertípus

Demokrácia (kapitalizmus, népi demokrácia, szocializmus)
A baloldaliság jellemző tulajdonságai
Baloldaliság az emberiség történelmében
A marxizmus-leninizmus a baloldaliság tudományos fegyvere
****
Baloldal, Szocializmus, Társadalmi törvényszerűség
****

Az emberré válás útja az emberiség erkölcsének, világnézetének megváltoztatása az állati eredetű ösztönösség helyett az emberséges tudományos gondolkodással, ami sokkal jobban biztosítja számára a létfeltételeket, mintha csak az agyarát használná. Az emberré válás a társadalom fejlődésével, az emberséges tulajdonságok meghatározóvá válásával lehetséges. Az ember a társadalomban az összefogással, és a gondolkodással jobban tud védekezni a természet káros hatásai ellen, mint a legerősebb állat. A társadalom működési modellje a meghatározó az emberré válás útján, ami a termelőerők fejlődésével törvényszerűen változik a fejlettebb az emberségesebb termelési viszonyokba. Ha a társadalmi tudatosság, az érdekazonosságon történő összefogás, a többség számára a demokrácia megteremtése a vezérfonal, az kedvezően hat az emberiség és a többség létére, ami legjobban a szocializmuson keresztül a kommunizmusban érvényesül. A ösztönös társadalmi formát a tudatosságnak, a kevesek diktatúráját a többség demokráciájának kell felváltania a társadalom legkedvezőbb működése érdekében. A harc az emberré válásért, a baloldali tulajdonságok érvényre jutásáért folyik a jobboldali embertelenség, az állati ösztönök leküzdésére. Ez a harc nagyon kíméletlen, sok áldozattal jár, a jobboldali világnézetű rabló állati ösztönre épülő világ nehezen változtatható. De változni kell az emberré váláshoz!

A kapitalizmus hajnalán a haladó polgárság nagy gondolkodói megalkották az emberi és polgári jogok nyilatkozatát, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" igazi baloldali programját, de sajnos ez nem megvalósítható a kapitalizmus modell keretében. A kapitalizmus csak jobboldali programot valósíthat meg, felsőbbrendűséget, élősködést, szolgaságot.

Demokrácia:

A **kapitalizmusban** a termelőeszközök magántulajdonára épülő gazdasági-politikai társadalmi rendszerben a dolgozó osztályok semmilyen formában nem vesznek részt hatalomban, kivéve a választásokat, amikor a proletárok a kizsákmányolóik, az osztályellenségük képviselőit választják a hatalmi pozíciókba. Marad még a sztrájk és az utcán való hőbörgés, a tüntetés, ami egyáltalán nem demokratikus módszer az érdekérvényesítésre. A prolik hőbörgését a prolikból verbuvált rendőrség, katonaság, ha szükségét látja a kapitalista állam, akkor megtorolja. Ez a „demokrácia" a kapitalizmus totális diktatúrájának, az agymosásának az eredménye, melynek célja a proletárok kizsákmányolásával a minél nagyobb profit biztosítása a tőkések számára. Tehát a kapitalizmus a **jobboldali** világnézettel, a kissebségben lévő tőkések **diktatúrája** a többségben lévő dolgozó proletárok felett, így az **önkényuralom** valósul meg. Ezért a kapitalizmusban az emberiség többsége számára nem valósulhatnak meg a polgári és emberi jogok, mert a jobboldali erkölcs, a kapitalista diktatúra, a felsőbbrendűség, kizsákmányolás, élősködés, szolgaság ezt nem teszi lehetővé. A „szabadság, Egyenlőség, Testvériség" kapitalizmusban nem lehet cél, nem is valósul meg.

A **népi demokráciában** a termelőeszközök közösségi és magántulajdonú működtetésével a nép ellenőrzésével korlátozza a reakciós népellenes tendenciákat. A politikai hatalomban a kommunisták vezetésével a dolgozó nép képviselői mellett a demokráciát elfogadó polgári irányzat is részt vesz és közösen gyakorolják a népi demokráciát. A cél a gazdaság gyors katasztrófamentes tervszerű fejlesztése a szocializmus elérése érdekében, egyfajta átmenet a szocializmusba. A népi-demokrácia állama a dolgozó nép és a demokráciát elfogadó magánvállalkozók számára korlátozott mértékben biztosítja a polgári és emberi jogokat, de diktatúrával korlátozza a reakciós kapitalista és fasiszta diktatúrára törekvést. A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" megvalósítása még várat magára, mert a kapitalista tendenciák ezt nem teszik lehetővé, a szocialista viszonyok még fejletlenek.

(A rendszerváltással Magyarországon ez is megvalósulhatott volna, de a „mosolygó fasizmus" került hatalomra, a totális kapitalista diktatúra félgyarmati formában.)

Filozófiai kislexikon (1980) - **népi demokrácia**: „… A népi demokratikus formát a népi demokratikus forradalom széles osztályalapja (amely nemcsak a munkásosztályt és a parasztságot, hanem a burzsoázia egyes rétegeit is magába foglalja), továbbá a népi demokratikus forradalomból a *szocialista forradalomba*, való békés átnövés hozta létre, ami lehetőséget nyújtott egyes régebbi képviseleti formák (parlament) felhasználására. …"

A **szocializmusban** a termelőeszközök közösségi működtetetésével megszűnik a kizsákmányolás lehetősége és így az élősködés és a felsőbbrendűség is. A dolgozók saját maguk közül választhatják az érdekeiket képviselőket a hatalmi pozíciókba, mert csak dolgozó osztályok lehetnek. A dolgozókat képviselőknek megfelelő tudással, képességgel kell rendelkezniük, de nem uralkodnak, hanem képviselik választóikat. A szocialista állam a dolgozók közül kikerülő kommunisták vezetésével, a dolgozók élcsapatával, a dolgozó nép érdekében működik.

A kommunista vezetésre a dolgozó nép demokráciájának a megteremtése és védelme miatt van szükség. Egyedül a kommunista párt képviseli következetesen, a marxizmus-leninizmus tudományos világnézetével, mint hatékony fegyverrel és szervezettségével a dolgozó nép demokráciáját.

A szocializmus a dolgozó nép társadalma, a dolgozó nép demokráciája, ahol a káros kapitalista tendenciák diktatórikus elnyomása valósul meg. Tehát a szocializmus következetesen baloldali emberséges társadalom, a polgári és emberi jogokat, a szabadság, egyenlőség, testvériséget valósítja meg, ami a polgári demokrácia feladata lett volna. Megvalósul a termelt javakból a „mindenkinek munkája mennyisége és minősége szerint" elosztás elve. Eltűnnek a kizsákmányoló osztályok, ezzel a felsőbbrendűség, az élősködés és a szolgaság.

A baloldaliság jellemző tulajdonságai:

A baloldali emberi értékeknek, a humánusságnak, a polgári és az emberi jogok megvalósítására való törekvésnek a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériesség"-nek a következetes megvalósítását jelenti. A szolgaság, a kiszolgáltatottság, az emberi méltóság megsértése, a társadalmi megosztottság, a faji, nemzeti megkülönböztetés elleni küzdelem jellegzetesen baloldali érték, ami a jobboldali felsőbbrendűség, diktatúra, kizsákmányolás és az élősködés elleni harcban nyilvánul meg. A polgári „demokrácia" keretében működő „mosolygó fasizmus" demagóg módon használja a baloldali jelszavakat, de nem valósíthatja meg következetesen, mert kizsákmányolni, élősködni, szolgát tartani a kapitalizmusban szükséges, a totális diktatúra a proletárokkal szemben elkerülhetetlen. Ettől a demagóg baloldali jelszavaktól olyan „édes" és „mosolygós" a kapitalista diktatúra.

Baloldaliság az emberiség történelmében:

A jobboldali tulajdonságok elleni küzdelem végig kíséri az emberiség történetét, bár ez csak az újkortól vált tudatossá és reális megvalósulása a legújabb korban, a szocializmussal kezdődött meg. A társadalmi haladás, az emberségesebbé válás minden korban meglévő tendencia, a kizsákmányolás, az élősködés, a szolgaság, az embertelenség jobboldali erkölcse végigkíséri az emberiség történelmét. Az ellene valamilyen formában fellépőket a kor szintjének megfelelő emberségesség vezérelte, ami manapság már a baloldaliság fogalmát jelenti. A rabszolgák, a jobbágyok, a proletárok harca a kizsákmányolóik ellen a baloldaliságért, az emberré válásért, az emberiség társadalmi haladásáért folyt, még akkor is, ha ezt az érintettek csak ösztönösen tették.

A marxizmus-leninizmus a baloldaliság tudományos fegyvere:

A tudományok fejlődésével a természet és a társadalom materialista, a valóságra támaszkodó tudományos módszerrel felfedezett törvényeit a marxizmusnak köszönheti az emberiség. Ez lehetőséget teremtett az emberiségnek arra, hogy az emberi társadalom tudatos, emberséges megváltoztatására törekedhet. A természet és a társadalom vak erői így már egyre kevésbé katasztrofálisak, ehhez csak gondolkodni kell, el kell fogadni a marxizmus-leninizmus vezérfonalát. Világ proletárjai egyesüljetek! a „tőke" elleni harcra, a demokráciáért. A baloldali világnézet az egyedüli út az emberré váláshoz. Az ösztönösség helyett a tudatosságot, az emberségességet, mint hatékony módszert kell használni, ettől vagyunk emberek, ez segít leghatékonyabban az emberré váláshoz.

A kapitalizmus ösztönös társadalmi világnézete csak a válságokon, háborúkon keresztül a népirtással, felsőbbrendűséggel, élősködéssel, szolgasággal, nyomorral, az emberi jogok megsértésével, a társadalmi katasztrófákon keresztül tudja kezelni az emberiség életét.

Ez a jobboldali érték!
Bravó, jobboldaliak!
Csak így tovább és jön a forradalom, minden embertelenség, amit a lelkiismeretek, érdeketek, erkölcsötök elfogad a visszájára, ellenetek fordul.

Az ember erősebb, mint az állat!
Ha gondolkodik és összefog, leküzdheti az emberben megbújó jobboldali állati ösztönt.

***

Marxista fogalomlexikon - **Baloldal:** a politikában általában a reakcióval szemben álló erők, pártok, mozgalmak, személyek összességének elnevezése. Onnan ered, hogy a reakcióellen küzdő, többé-kevésbé haladó pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a baloldalra ültették (ellentétben a reakciós erők képviselőivel, akiket a jobboldalra ültettek). A baloldali megjelölés, ill. elnevezés azonban

csak viszonylagos, mert különböző történeti időszakokban különböző tartalma van, más és más erőket képviselhet, különböző elveket és célkitűzéseket, pártokat és személyeket jelölhet; nem fejezi ki, hogy a hozzá tartozó pártok vagy személyek mely osztály vagy osztályok, érdekeinek képviselői és azok mennyire következetesek. A baloldal legnagyobb ereje a munkásmozgalom. De a kapitalista országokban a munkásmozgalom sem egységes, lényegileg három főirányzatra szakad: opportunista, reformista és forradalmi irányzatra. Az egész baloldal legkövetkezetesebb ereje a kommunista mozgalom. A kapitalista országok kommunista pártjai következetesen harcolnak azért, hogy az összes baloldali erőket egységbe forrasszák, mert ez képezi az alapját valamennyi monopoltőkellenes erőegységfrontjának.

***

Filozófiai kislexikon (1980) - **szocializmus** (franciául socialisme, a latin socialis — társadalmi szóból): 1. a *kommunizmusnak* mint társadalmi-gazdasági alakulatnak első (alacsonyabb) foka; 2. a tudományos **szocializmus** a kommunista alakulat létrejöttének történelmi szükségszerűségét és megteremtésének útjait megalapozó marxista—leninista elmélet (*tudományos kommunizmus*), 3. különböző tanok, amelyek a **szocializmus** létrehozását tűzik ki mint célt és eszményt, de a **szocializmus**-ra és megvalósításának módjaira vonatkozó elképzeléseikben eltérnek a tudományos **szocializmus**-tól.

A **szocializmus**-t mint tudományos elméletet *Marx* és *Engels* alkotta meg a XIX. sz. közepén, a filozófia, a politikai gazdaságtan és az *utópikus szocializmus* addigi vívmányaira támaszkodva. A történelem materialista felfogása alapján úgy tekintették a **szocializmus**-t, mint a természettörténeti fejlődés törvényszerű eredményét, a kommunizmus első szakaszát. A marxizmus megalapítói általános formában felvázolták a leendő társadalom körvonalait és elvi sajátosságait. A szocialista társadalmi szervezet részleteinek kidolgozását illetően az volt a véleményük, hogy ezt azoknak kell majd elvégezniük, akik gyakorlati megvalósítói lesznek a szocialista társadalom építésének. Jellemző, hogy Lenin még 1918-ban is ezt mondta „A szocializmust jellemezni nem tudjuk; milyen lesz a szocializmus, amikor eléri kész formáit — ezt nem tudjuk, ezt nem tudjuk megmondani. Ellenben azt meg tudjuk mondani, hogy a szociális forradalom korszaka megkezdődött, hogy ezt meg ezt végrehajtottuk, és ezt meg ezt meg akarjuk tenni — ezt tudjuk, ezt megmondjuk, és ezzel megmutatjuk az európai munkásoknak, hogy mi, hogy úgy mondjuk, egyáltalán nem becsüljük túl erőinket ezt elkezdtük, ezt szándékozzuk tenni. De hogy már most tudnók, milyen lesz a kiforrott szocializmus — azt nem tudjuk.” (Művei. 27. köt. 136—137. old.).

Lenin, miközben az önelégült doktrinerek ellen harcolt, akik az új társadalomra vonatkozó tökéletes „tervrajzok” boldog birtokosainak vélték magukat és a siker titkát az elképzeléseikkel szigorúan egybevágó cselekvésben látták, nem győzte ismételni, hogy a **szocializmus**-hoz vezető út „sohasem lesz egyenes, hihetetlenül bonyolult lesz” (ugyanott, 118. old.), hogy a szocializmus építése milliók alkotása, szakadatlan keresés. „Már a kezdet kezdetén hangsúlyoztuk — hangoztatta Lenin az OK(b)P XI. kongresszusán 1922-ben —, hogy az előttünk álló feladat teljesen új és hogy ha a kapitalista fejlődés magasabb színvonalát elért országokban élő munkás-elvtársaink hamarosan segítségünkre nem jönnek, hihetetlenül nehéz lesz a dolgunk s kétségtelenül egész sor hibát fogunk elkövetni. Az a fő, hogy józanul meg tudjuk ítélni, hol követtünk el ilyen hibákat és tudjunk mindent újra elölről kezdeni. Ha nem kétszer, hanem sokszor kell majd mindent elölről kezdenünk, ez azt fogja mutatni, hogy előítéletek nélkül, józan fővel oldjuk meg a világon példa nélkül álló óriási feladatunkat.” (Művei. 33. köt. 263—264. old.) …

… A **szocializmus** olyan társadalom, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonán alapul, és ahol az egész népgazdaság fejlődését a tervszerűség jellemzi. A **szocializmus**-ban felszámolják a kizsákmányoló osztályokat, megszüntetik az ember kizsákmányolását. A politikai hatalom (a *proletárdiktatúra* a **szocializmus**-ba való átmenet, az *egyetemes népi állam* a felépült **szocializmus** és a kommunizmusba való átmenet idején) a dolgozók kezében van, a munkásosztály vezető szerepe mellett. A **szocializmus** létrejötte és fejlődése elszakíthatatlanul összekapcsolódik a marxista—leninista, kommunista *párt*ok vezető, irányító tevékenységével. Ezek a pártok haladnak a társadalmi fejlődés élén, mozgósítják és szervezik a tömegeket a szocialista építés új győzelmeire.

***

Filozófiai kislexikon (1980) - **társadalmi törvényszerűség:** … A társadalmi törvények objektív jellege abban áll, hogy a törvényeket nem az emberek alkotják és nem is szüntethetik meg őket; érvényesülésük független attól, hogy kívánatosak-e az emberek számára vagy sem, megismerték-e őket az emberek vagy sem. A társadalmi viszonyok rendszerének objektív összefüggéseit, a társadalmi fejlődés objektív logikáját jelentik. A történelemben akarattal és tudattal bíró emberek cselekednek, akik maguk alkotják történelmüket. Minden ember tudatosan cselekszik, meghatározott célokat tűzve maga elé. Az a társadalmi eredmény azonban, amely az összes egyéni cselekvések, célok stb. összetevődése során kialakul, nem esik egybe az egyes egyének szándékával. Ez két körülménnyel magyarázható: először, minden új nemzedék már születésekor készen találja a társadalmi viszonyok kialakult formáit, amelyek legalábbis kiindulópontul szolgálnak tevékenységében. Másodszor, az emberek, amikor tudatos tetteket hajtanak végre, a legjobb esetben is csak a legközelebbi következményeket láthatják, s nem láthatják előre tetteik távoli társadalmi következményeit. Lényeges sajátossága ez azoknak a társadalmaknak, ahol a fejlődés antagonisztikus osztályérdekek ütközése útján valósul meg. A **társadalmi törvényszerűség** ezekben a társadalmakban úgy alakul ki, mint egyfajta eredője a társadalom valamennyi tagja tettei összességének. (Lásd *Marx—Engels* Válogatott levelek. 492—493. old.) …

… Az emberek — mutatott rá Engels — meghatározott körülmények között alkotják történelmüket, s ezért tudatos cselekvésük abban az esetben lehet sikeres, ha ezt az objektív törvényekkel összhangban hajtják végre. Ebben az esetben cselekvésük hatalmas forradalmi erőre tesz szert. Az objektíve létező **társadalmi törvényszerűség**-re támaszkodva az emberek magában a valóságban találják meg a valóság megváltoztatásának forrásait és erőit. …

… A történelmi materializmus a történelemben működő törvények általánosságának több fokozatát különbözteti meg. Ebből a szempontból a törvények három csoportja emelhető ki: 1. Az egész emberi történelem folyamán, minden társadalmi-gazdasági alakulatban egyaránt működő törvények. Ezekhez az ún. „általános szociológiai törvényekhez” tartozik pl. a termelőerők és a termelési viszonyok összhangjának törvénye, a társadalmi lét társadalmi tudattal szembeni meghatározó szerepének törvénye stb. 2. A történelemnek egy hosszú szakaszán át — az osztálytársadalmak egész fennállása alatt — működő törvények, ilyen pl. az *osztályharc*nak mint a társadalmi fejlődés hajtóerejének törvénye, a társadalmi forradalomnak mint az egyik antagonisztikus osztályalakulatból a másikba való átmenet formájának törvénye stb. 3. Az ún. specifikus törvények, amelyek egy-egy társadalmi-gazdasági alakulatban működnek; például a kapitalizmus specifikus törvénye a termelési anarchia és a konkurencia törvénye; a szocializmus specifikus törvénye a termelés tervszerű, arányos fejlődésének törvénye. A specifikus törvényekhez tartoznak egy-egy formáció törvényein kívül az egyik társadalmi-gazdasági alakulatból a másikba való átmenet törvényei is (pl. a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet törvényei, a kommunista alakulat létrejöttének törvényei). E törvények kutatásának óriási gyakorlati jelentősége van. A kommunista alakulat létrejötte éppen abban különbözik minden más alakulat létrejöttétől, hogy itt soha nem látott mértékben megnő a tömegek tudatos cselekvésének szerepe, e cselekvés sikeréhez pedig elengedhetetlen e folyamat alapját képező specifikus törvények ismerete. A specifikus törvények körében emellett különbséget kell tennünk az alakulat egész fennállása idején ható és az alakulat fejlődésének bizonyos szakaszaiban ható törvények között. Így a munka szerinti elosztás törvénye csak a kommunista alakulat fejlődésének első szakaszában, a szocializmus idején és a szocializmusból a kommunizmusba való átmenet időszakában működik. Az alakulatok fejlődésének specifikus törvényei egyébként általános törvények valamennyi országra

nézve, amelyek a történelmi fejlődés azonos fokán állnak. Ebben az értelemben beszélünk a szocializmus építésének általános törvényeiről, a kommunista alakulat létrehozásának általános törvényeiről stb. …

… A természeti törvényekhez hasonlóan a társadalmi fejlődés törvényei is megismerhetők, megismerésüknek azonban számos sajátossága van. Marx rámutatott, hogy általában minden folyamatot fejlődésének legmagasabb pontján vizsgálhat a legkönnyebben a tudomány. A társadalmi fejlődés törvényeinek megismerése a társadalmi viszonyok érettségétől függ. Az osztályviszonyok lényegének és az osztályharc törvényeinek felfedezése csak a kapitalizmusban vált lehetővé, az osztályviszonyok teljes kifejlődésével. …

… A szocialista társadalomban a történelemben először jönnek létre kedvező lehetőségek az objektív törvények tudatos felhasználására. A szocializmus idején megváltozik az *ösztönösség és tudatosság* viszonya a társadalmi fejlődésben, megnő a tudatos tevékenység jelentősege és az emberi cselekvések távoli társadalmi következményei előrelátásának lehetősége (a társadalom egésze számára). A termelési eszközök magántulajdona a társadalom alapjában véve ösztönös fejlődését eredményezi; a termelési eszközök társadalmi tulajdona ezzel szemben megalapozza a társadalom tervszerű fejlődésének objektív lehetőségét és szükségszerűséget. …

… A társadalmi fejlődés törvényeinek kérdése a marxista és a burzsoá világnézet jelenkori harcának egyik legélesebb kérdése. A modern burzsoá filozófia és szociológia jellemző vonása, hogy nem ismeri el a **társadalmi törvényszerűség**-et, az objektív törvények megismerésének és felhasználásának lehetőségét. Ez a burzsoá osztály társadalmi szerepének megváltozásával függ össze. Amikor még haladó történelmi szerepet töltött be, ideológusai elismertek a **társadalmi törvényszerűség** eszméjét. …

… A polgári szociológiában az empirizmus uralkodik, amelynek az a legfőbb ismerve, hogy nem törekszik a társadalmi jelenségek lényegének megismerésére, fejlődésük objektív törvényeinek feltárására. A **társadalmi törvényszerűség** tagadásának mély osztálygyökerei vannak. Az objektív **társadalmi törvényszerűség** elismerése azt jelentené a burzsoá ideológusok számára, hogy el kellene ismerniük a kapitalizmus összeomlásának és szocializmussal való felváltásának szükségszerűségét.

***

Filozófiai kislexikon (1980) - **termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye**: objektív gazdasági törvény, amelyet Marx fedezett fel. Ez a törvény valamennyi *társadalmi-gazdasági alakulatra*, vonatkozólag meghatározza a *termelőerők* és a *termelési viszonyok* kölcsönhatását. A termelőerők alkotják a termelés meghatározó, legforradalmibb és legmozgékonyabb elemét. Szüntelenül fejlődnek, míg a termelési viszonyok a stabilabb elemet alkotják. Ezért a társadalom fejlődésének bizonyos fokán ellentmondás támad az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok között. Bármennyire elmaradnak is azonban a termelési viszonyok a termelőerők fejlődése mögött, előbb-utóbb helyre kell állnia az összhangnak, s mint a társadalom fejlődésének története mutatja, összhangba is kerülnek a termelőerők fejlettségi színvonalával, azok jellegével. Az antagonisztikus osztályokra tagolt társadalomban a megnövekedett termelőerők és a régi termelési viszonyok közötti ellentmondás mindig konfliktushoz vezet, amely *társadalmi forradalom* útján oldódik meg. A szocializmusban a termelési viszonyok a tulajdon társadalmi jellege folytán összhangban vannak a termelőerők állapotával, szabad teret engednek ezek gyors ütemű és válságmentes fejlődésének. A szocializmusban is keletkeznek ellentmondások egyfelől a termelőerők és másfelől a termelési viszonyok egyes oldalai között. Itt azonban ezek az ellentmondások nem érlelődnek konfliktusokká, mivel a társadalmi tulajdon az uralkodó, s nincsenek olyan osztályok, amelyek érdekeltek lennének az elavult termelési viszonyok fenntartásában. E körülmény alapján a kialakuló ellentmondások idejében kiküszöbölhetők a termelési viszonyok tökéletesítését szolgáló megfelelő intézkedésekkel. A **termelőerők és termelési viszonyok összhangjának törvénye** adja meg a kulcsot a társadalmi-gazdasági alakulatok szükségszerű egymásra következtetése törvényszerűségének a megértéséhez.

***

Maglód, 2019.11.13. Salánki László

Osztálybéke vagy osztályharc a kapitalizmusban

Társadalmi osztályok a kapitalizmusban
Társadalmi osztályok érdekellentétei
Osztályharc
Osztálybéke
***** Társadalmi osztályok, osztályharc, kapitalizmus *****

A kapitalizmus működési modellje megteremti az ellenséges társadalmi osztályok kialakulását és ezzel az emberiség megosztását kizsákmányoló és kizsákmányoltakra. A kapitalizmusban a kizsákmányolás a tőkésállam hatalmával és erkölcsének diktatúrájával törvényesen valósul meg. A kizsákmányolók és a kizsákmányoltak között az osztályellentét antagonisztikus, ami az érdekellentéten alapul, és az osztályháború különböző módszereivel folyik. Az érdekellentét a törvényes kizsákmányolás, élősködés alapján keletkezik, amit a tőkésállam a felépítménye, a totális politikai és gazdasági hatalma segítségével diktatórikusan alkalmaz. A polgári „demokrácia" álcája keretében működő kapitalizmusban nem lehetséges osztálybéke, az ellenérdekeltség a tőkés és a proletár között nyilvánvaló, csak az erőszak és az agymosás tartja egyensúlyban a kapitalista, azaz a „mosolygó fasizmus" társadalmát. Nagyon könnyen kibillenhet ebből az egyensúlyból. Volt már rá példa és megint meg fog történni, egészen a szocializmus végleges megvalósulásáig. Az osztályharc könnyen nyílttá válhat, bármilyen kegyetlen módon próbálják elnyomni a kapitalizmusban. Az emberiség érdeke a valódi demokrácia és a szabadság, ami nem biztosítható a „mosolygó fasizmus" keretében, a totális diktatúra módszereivel. Tovább kell lépni az emberré váláshoz a szocializmus útján, az emberiség demokráciájának megvalósítására. Lehetetlen az emberiség számára demokrácia olyan társadalomban, ahol az egyik osztály, a tőkésosztály, diktatúrával élősködik a másik osztály, a proletárok felett.

Társadalmi osztályok a kapitalizmusban:

… „Osztályoknak az emberek olyan nagy csoportjait nevezik, amelyek a társadalmi termelés történelmileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. …" (*Lenin Művei*. 29. köt. 428. old.) …

… Az osztály történelmi képződmények: a társadalmi termelés meghatározott fejlődési periódusaiban léteznek. Az osztályokat a társadalmi *munkamegosztás* fejlődése és *a termelési eszközök* magántulajdonának kialakulása hívta életre. …

Társadalmi osztályok érdekellentétei:

… A tőkés termelés alaptörvénye az értéktöbbletszerzés. Alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. …

… Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük. …

Osztályharc:

… **osztályharc** az összeegyeztethetetlen, ill. egymásnak ellentmondó érdekű osztályok között folyó harc. …

… Az **osztályharc**-ban fejeződik ki az antagonisztikus termelési módok alapvető ellentmondása. …

… Az osztályérdekek objektívek, az osztályok társadalmi helyzetéből, életkörülményeik összességéből erednek. Az **osztályharc** az antagonisztikus osztályok között akkor is folyik, ha az elnyomott osztály nem ismeri fel alapvető érdekeit, ilyenkor az **osztályharc** spontán jellegű és nem mindig jelentkezik nyíltan. Ha az elnyomott osztály felismeri alapvető érdekeit, az **osztályharc** tudatos lesz és az osztályok nyílt összeütközésévé terebélyesedik. …

… minden történelmi harc, akár politikai, akár vallási, filozófiai vagy más ideológiai téren játszódik le, valójában csak a társadalmi osztályok harcának többé-kevésbé világos kifejezése …

… A marxizmus—leninizmus levonta az **osztályharc** felismeréséből folyó összes elméleti és gyakorlati következtetéseket, kimutatta, hogy a proletár **osztályharc** szükségszerűen a proletárhatalom megteremtéséhez, a proletariátus diktatúrájához vezet. …

… A proletariátus az első olyan elnyomott osztály, amelynek **osztályharc**-a valóban nemzetközi jelleget ölt és világméretűvé válik. A proletariátus csak úgy szabadíthatja fel magát, ha megszüntet mindennemű kizsákmányolást. A proletariátus osztályérdekei alapvetően egybeesnek valamennyi dolgozó érdekeivel. …

… Az **osztályharc** jelentősége az osztálytársadalom történetében abban áll, hogy a *társadalmi haladás* legfontosabb hajtóereje. …

… Az **osztályharc** a társadalom gazdasági, politikai, ideológiai területére egyaránt kiterjed. …

… A *proletárdiktatúra* létrejöttével az **osztályharc** nem szűnik meg, hanem új formákban és új eszközökkel folytatódik. …

… Az **osztályharc** alapkérdése az átmeneti időszakban a „ki kit győz le", vagyis az, hogy a szocializmusé vagy a kapitalizmusé lesz-e a győzelem. ..

Osztálybéke:

… Az „osztályegyüttműködés" burzsoá és reformista elméletei tagadjak az **osztályharc** kibékíthetetlenségét. …

… A *reformizmus*ra mindig jellemző volt, hogy az **osztályharc** marxista fogalmat liberális fogalommal cserélte fel, hogy a proletár **osztályharc**-ot a munkások gazdasági helyzetének javításáért vívott harcra akarta redukálni, hogy elvonja a proletárokat a proletariátus diktatúrájáért vívott harctól. …

***

Filozófiai kislexikon (1980) - **osztályok** (a társadalomban): „Osztályoknak az emberek olyan nagy csoportjait nevezik, amelyek a társadalmi termelés történelmileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük." (Lenin *Művei*. 29. köt. 428. old.)

Az osztály történelmi képződmények: a társadalmi termelés meghatározott fejlődési periódusaiban léteznek. Az osztályokat a társadalmi *munkamegosztás* fejlődése és *a termelési eszközök* magántulajdonának kialakulása hívta életre. Minden társadalomban az alapvető osztályon kívül — ezek a rabszolgatársadalomban a rabszolgatartó és a rabszolgák, a feudalizmusban a földesurak és a jobbágyparasztok, a burzsoá társadalomban a tőkések és a proletariátus — vannak nem alapvető osztályok is; ez utóbbiak léte vagy a régi termelési mód maradványaival, vagy az új termelési mód megszületésével függ össze. A társadalom antagonisztikus osztályokra tagozódása csak a *szocialista forradalom* eredményeként szűnhet meg, az uralkodó, kizsákmányoló osztály felszámolása, a termelési eszközök magántulajdonának megszüntetése és társadalmi tulajdonnal való felváltása útján. A szocializmus győzelme gyökeresen megváltoztatja a dolgozó osztály arculatát, közel hozza egymáshoz a munkásságot és a parasztságot. A *munkásosztály* a szocializmusban már nem nevezhető proletariátusnak: megszabadult a kizsákmányolástól, az egész néppel együtt a termelési eszközök birtokosa, munkaerejét nem bocsátja áruba. A *parasztság* is teljesen átalakul a szocializmusban, egyszer s mindenkorra szakít a magántulajdonon alapuló gazdálkodással, a kapitalizmustól örökölt szétforgácsoltsággal, a kezdetleges és elmaradott technikával; a kollektív szocialista tulajdon alapján gazdálkodik. Az osztályokkal együtt lényegesen megváltoznak a társadalmi rétegek — köztük az értelmiség — is. A kommunizmusba való átmenet folyamán elmosódnak a határok a munkások, a parasztok és az értelmiség között. E folyamat alapja a város és falu, a szellemi és a fizikai munka közötti lényeges különbségek fokozatos megszüntetése. A nép társadalmi-politikai és eszmei egysége — amely már a szocialista társadalomban létrejött — egyre jobban megszilárdul, s fokozódik a társadalom homogenitása. A munkásosztály és a szövetkezeti parasztság szövetségének további erősödése — a munkásosztály vezető szerepe mellett — döntő politikai és társadalmi-gazdasági jelentőségű tényező a kommunizmus felépítése szempontjából. A társadalomnak osztályokra és társadalmi rétegekre tagoltsága a kommunizmus győzelmével végleg megszűnik.

***

Filozófiai kislexikon (1980) **osztályharc**: az összeegyeztethetetlen, ill. egymásnak ellentmondó érdekű osztályok között folyó harc. Az **osztályharc** valamennyi antagonisztikus osztálytársadalom történelmének alapvető tartalma és hajtóereje, kezdve az őstársadalom felbomlásától egészen a kizsákmányolás teljes felszámolásáig és a szocializmus győzelméig. Az **osztályharc**-ban fejeződik ki az antagonisztikus termelési módok alapvető ellentmondása. Az **osztályharc** megismerése nyitott utat az osztálytársadalom fejlődési törvényszerűségének megértéséhez. Az **osztályharc** elméletének megalkotása tette lehetővé a történettudomány számára, hogy általánosítsa az egyes személyek végtelenül változatos és látszólag nem is rendszerezhető cselekvéseit, és visszavezesse őket az osztályok cselekvéseire. Ez adott objektív kritériumot az ismétlődés felfedezéséhez a történelemben, olyan kritériumot, amellyel „az egyénit visszavezethetjük a társadalmira" (*Lenin* Művei. I. köt. 398. old.) Az **osztályharc** marxi—engelsi elméletének döntő jelentősege volt a szocializmus és a hozzá vezető út szükségszerűségének tudományos megalapozásában. Az **osztályharc** elmélete egyszersmind megalapozza a proletariátus forradalmi taktikáját is.

Az **osztályharc** tényleges lefolyásának leírását már egyes ókori és olasz reneszánsz kori történészek munkaiban megtaláljuk. N Machiavelli az „anyagi érdeket" tekintette a történelem hajtóerejének. Az **osztályharc** gondolatának további fejlődése a XVII. századi angol és különösen a XVIII. századi francia polgári forradalom, majd az azt követő XIX sz. eleji történelmi események tapasztalatának általánosításával függ össze. Engels az **osztályharc** megismerésének történelmi előfeltételeit jellemezve a következőket írta: „A nagyipar meghonosodása óta, tehát legalábbis az 1815-ös európai béke óta senki előtt Angliában nem volt többé titok, hogy az egész politikai harc ott két osztály, a földbirtokos arisztokrácia és a burzsoázia uralmi igényei körül forog. Franciaországban a Bourbonok visszatérésével ugyanennek a ténynek ébrednek tudatára; a restauráció korának történetírói — Thierrytől Guizot-ig, Mignet-ig és L.-A. Thiers-ig — mindenütt kimondják, hogy a francia történelem megértésének a középkor óta ez a kulcsa. És 1830 óta elismerik, hogy a hatalomért harcoló harmadik fél mindkét országban a munkásosztály, a proletariátus. A viszonyok annyira leegyszerűsödtek, hogy csak aki szándékosan behunyja a szemét, az nem látja, hogy e három nagy osztály harca és érdekeik összeütközése a modern történelem hajtóereje" (*Marx—Engels* Válogatott művek. II. köt. 356. old.) A francia történészek — különösen Thierry — kifejtették azt az előzőleg már Saint-Simon által megfogalmazott tételt, hogy Európa története a XV. sz.-tól a XVIII. sz.-ig az **osztályharc,** az ipari tőkések és a hűbérurak közötti harc megnyilvánulása. A restauráció korabeli francia történészek azonban nem tudták feltárni a társadalom osztálytagozódásának valódi alapját. Az osztályok keletkezését az erőszakkal, egyik fajnak másik által történt leigázásával magyarázták.

Az **osztályharc** egyedi megnyilvánulásait csak Marx és Engels tudta az osztálytársadalom egész történetére érvényes általános törvényként megfogalmazni s tudományosan megmagyarázni az **osztályharc** okait, összekapcsolva a termelési módok fejlődésével. Ők fedeztek fel az osztálytársadalmak mozgásának alapvető törvényeként, hogy „minden történelmi harc, akár politikai, akár vallási, filozófiai vagy más ideológiai téren játszódik le, valójában csak a társadalmi osztályok harcának többé-kevésbé világos kifejezése, s hogy ezeknek az osztályoknak a létezését és ezzel összeütközéseiket is viszont gazdasági helyzetük fejlődési foka, termelésük módja és az ezáltal megszabott csere módja szabja meg". (*Marx—Engels* Művei. 8. köt, 550. old.) Az **osztályharc** elméletének alapvető módszertani jelentősege van a társadalomtudomány számára, mert segít megérteni az ideológiai harc valódi osztálytartalmát annak változatos formáiban. Mint Lenin hangsúlyozta, az emberek a politikában a csalásnak és az öncsalásnak áldozatai voltak és lesznek is mindaddig, amíg még nem tanulják felfedni a szociális frázisok, nyilatkozatok, ígérgetések mögött ennek vagy annak az osztálynak az *érdekeit*.

A marxizmus—leninizmus levonta az **osztályharc** felismeréséből folyó összes elméleti és gyakorlati következtetéseket, kimutatta, hogy a proletár **osztályharc** szükségszerűen a proletárhatalom megteremtéséhez, a proletariátus diktatúrájához vezet. „Az osztályharcról szóló tanítást ugyanis *nem* Marx, *hanem* már Marx *előtt* a burzsoázia alkotta meg, és az a burzsoázia számára általában *elfogadható*. Aki *csak* az osztályharcot ismeri el, az még nem marxista, az még megmaradhat a burzsoá gondolkodás és a burzsoá politika keretein belül. Csak az marxista, aki az osztályharc elismerését *kiterjeszti a proletárdiktatúra elismerésére*." (*Lenin* Összes művei. 33. köt. 31. old.)

Az osztályérdekek objektívek, az osztályok társadalmi helyzetéből, életkörülményeik összességéből erednek. Az **osztályharc** az antagonisztikus osztályok között akkor is folyik, ha az elnyomott osztály nem ismeri fel alapvető érdekeit, ilyenkor az **osztályharc** spontán jellegű és nem mindig jelentkezik nyíltan. Ha az elnyomott osztály felismeri alapvető érdekeit, az **osztályharc** tudatos lesz és az osztályok

nyílt összeütközésévé terebélyesedik. Az **osztályharc** mindegyik társadalmi-gazdasági alakulatban bizonyos sajátosságokat mutat, amelyek a termelési mód jellegéből, a társadalom osztályszerkezetének sajátszerűségéből fakadnak. A kapitalizmus leegyszerűsítette és lemeztelenítette az osztályellentéteket azzal, hogy két nagy osztályt állított szembe egymással, a burzsoáziát és a proletariátust. A proletariátus a régebbi elnyomott osztályokhoz viszonyítva sokkal szervezettebb, sokkal nagyobb mértékben képes a tömörülésre. A proletariátus az első olyan elnyomott osztály, amelynek **osztályharc**-a valóban nemzetközi jelleget ölt és világméretűvé válik. A proletariátus csak úgy szabadíthatja fel magát, ha megszüntet mindennemű kizsákmányolást. A proletariátus osztályérdekei alapvetően egybeesnek valamennyi dolgozó érdekeivel. Ez teszi lehetővé számára, hogy megszerezze a forradalmi harcban a hegemóniát, tartós szövetségre lépjen a dolgozó és kizsákmányolt tömegekkel.

Az **osztályharc** jelentősége az osztálytársadalom történetében abban áll, hogy a *társadalmi haladás* legfontosabb hajtóereje. Elsősorban azért, mert általa valósul meg az idejétmúlt társadalmi rendszerről az új, magasabb rendű társadalmi rendszerre való átmenet. Az osztályok antagonizmusában jut kifejezésre az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok konfliktusa, amit a *társadalmi forradalom*, az **osztályharc** legmagasabb rendű megnyilvánulása old meg.

Az **osztályharc** a társadalom gazdasági, politikai, ideológiai területére egyaránt kiterjed. Kiterjedése és intenzitása elsősorban az adott osztály fejlettségi fokától függ. E tekintetben a proletariátus **osztályharc**-a sokkal magasabban áll, mint a többi elnyomott osztályé. A proletariátus **osztályharc**-ának történetileg első formája a gazdasági harc volt, vagyis a munkásoknak szakmai érdekeikért (béremelésért, munkaidő-csökkentésért, a munkafeltételek javításáért stb.) folytatott harca. Ez egyúttal előkészíti a munkásokat az átfogóbb célokért vívott harcra, előmozdítja forradalmi nevelésüket és megszerveződésüket. A gazdasági harc magában véve nem hozhatja meg a proletariátus felszabadulását. Ez csak a politikai harc útján érhető el, amely a proletár **osztályharc** legmagasabb formája. Az **osztályharc** e formájának sajátossága 1. hogy a proletariátus alapvető érdekeiért folyik, 2. hogy már nem csupán egy-egy vállalat munkásainak harca munkáltatójuk ellen, hanem az egész proletárosztály harca a tőkések osztálya ellen. Marx a tőkés termelési folyamat vizsgálata során kimutatta, hogy valamely vállalat munkásait nemcsak saját munkáltatójuk zsákmányolja ki, hanem az egész tőkésosztály. A kapitalizmus gazdasági viszonyai az egész tőkésosztályt állítják szembe a munkások osztályával. A gazdasági harcból kisarjadnak a proletariátus osztályszervezetének első formai, a szakszervezetek, a politikai harcban pedig kikovácsolódik a párt, a proletariátus osztályszervezetének legmagasabb formája. A proletariátus politikai harcában a legfontosabb a saját hatalom megteremtéséért és megszilárdításáért folytatott küzdelem. Ezt a harcot a proletariátus csak akkor folytathatja eredményesen, ha van tapasztalt és harcedzett forradalmi marxista pártja.

A *párt* egyben a proletariátus ideológiai harcának is hordozója. Az **osztályharc** e formájának feladata elsősorban az, hogy a proletariátus tömegeit kiszabadítsa a burzsoázia ideológiai befolyása alól es felvértezze a szocialista ideológiával, segítségükre legyen életbevágó érdekeik felismerésében. E feladat megvalósítása a feltétele annak, hogy a spontán **osztályharc** tudatos harccá változzék. Az **osztályharc** formái a sztrájkok, tüntetések, a választások bojkottja, a parlamenti harc, a fegyveres felkelés stb. Ezek a formák rendkívül változatosak, alkalmazásuk a konkrét feltételektől függ. Lenin azt tanította, hogy a proletariátus pártjának jártasnak kell lennie az **osztályharc** valamennyi formájában, hol ezt, hol azt a formát kell alkalmaznia — a történelmi helyzettől függően; gyorsan meg kell tudnia változtatni a formát, ha gyökeres fordulat következik be az eseményekben.

A *proletárdiktatúra* létrejöttével az **osztályharc** nem szűnik meg, hanem új formákban és új eszközökkel folytatódik. Az **osztályharc** a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakában elkerülhetetlen, mert vannak még osztályok, mert a régi világ erői nem tűnnek el egy csapásra a proletárdiktatúra létrejöttével, hanem megmaradnak és ellenállnak. A proletárdiktatúra létrejöttével azonban gyökeresen megváltoznak a proletár **osztályharc** feltételei. A proletariátus uralkodó osztállyá vált és az **osztályharc** eszközeként rendelkezésre áll az új államhatalom. Egyben eltűnik az **osztályharc** számos olyan formája, amelyeket a proletariátus elnyomott osztályként használt (sztrájk, bojkott, felkelés stb.) és új formák jelennek meg, amelyeket államiaknak nevezhetünk. Lenin a fiatal szovjet köztársaság tapasztalatai alapján a proletár **osztályharc** alábbi új formáit jelölte meg: 1. a kizsákmányolók ellenállásának elfojtása; 2. a polgárháború; 3. a kispolgárság semlegesítése; 4. a burzsoázia és a burzsoá szakemberek „felhasználása"; 5. az új fegyelem kinevelése. A Szovjetunió és több más ország tapasztalata azt mutatja, hogy a győztes vagy már-már győztes proletariátus ellen a polgárháborút mindig a megdöntött kizsákmányoló osztályok kezdeményezik a nemzetközi burzsoázia támogatásával. A proletariátusnak egyáltalán nem érdeke polgárháború kirobbantása, de a forradalom ellenségeinek fegyveres akciói rákényszeríthetik. Az **osztályharc** felsorolt formái közül az első egyetemes, szükségszerű minden olyan országra nézve, amely átmenőben van a kapitalizmusból a szocializmusba, mert a kizsákmányoló osztályok sehol sem vonulnak le ellenállás nélkül a történelem színpadáról. A második formát illetően az európai népi demokratikus országok tapasztalata azt mutatja, hogy a munkásosztály számára kedvező feltételek mellett (a szocialista országok kölcsönös segítsége és a világkapitalizmus meggyengülése) elkerülhető a polgárháború. Az új hatalomnak makacsul ellenszegülő burzsoá rétegek kíméletlen elnyomásának eszközeit egyesíteni kell az új hatalommal kiegyező burzsoá rétegekhez való kompromisszumos viszonnyal; e rétegek tapasztalata az adott történelmi feltételektől függő mértékben és formákban felhasználható a szocialista termelés megszervezésében (lásd *Lenin* Művei. 27. köt. 346. old.). A proletárdiktatúra létrehozásának és megszilárdításának elengedhetetlen feltétele, hogy a proletariátus, mint vezető osztály szövetséget kössön a széles nem proletár dolgozó tömegekkel (elsősorban a *parasztság*gal). Ez az osztályszövetség, amelynek a keretei a történelmi körülményektől függően lehetnek szűkebbek és szélesebbek, gazdaságilag, társadalmilag, szellemileg heterogén osztályok szövetsége. Minthogy a burzsoázia igyekszik kihasználni ezeket a különbségeket arra, hogy befolyásolja a dolgozókat, leszakítsa legalább egy részüket a munkásosztállyal való szövetségről, elkerülhetetlen a harc. Ezért veszi fel Lenin a proletár **osztályharc** új formái közé a proletariátus irányító befolyását a nem proletár dolgozó rétegekre, olyan rétegekre, mint a parasztság, a polgári értelmiség, sőt még magának a munkásosztálynak bizonyos elmaradott rétegei is, amelyekben még élnek a kapitalizmus maradványai és amelyek még nem fogadták el az új társadalmi fegyelmet. Az **osztályharc** e formája konkrétan különbözőképpen nyilvánulhat meg.

Az **osztályharc** alapkérdése az átmeneti időszakban a „ki kit győz le", vagyis az, hogy a szocializmusé vagy a kapitalizmusé lesz-e a győzelem. Ez a kérdés előbb a politika területen dől el (mert a hatalom kérdése minden forradalom alapkérdése), majd a gazdasági élet különböző területein és a kultúra területen. Ennek a kérdésnek a megoldódásával függ össze az is, hogy az **osztályharc** a szocialista építés korszakában a belső és külső helyzet bizonyos változásai következtében egyes időszakokban ki is éleződhet és egészen éles formákat ölthet a szocializmus ellenségei még fegyveresen is felléphetnek a munkásosztály hatalma ellen (pl. Magyarországon 1956-ban)

Mint a Szovjetunió tapasztalata megmutatta, a szocializmus győzelmével és az országon belüli osztályantagonizmus felszámolásával végképpen eltűnik az osztályösszecsapások talaja. A szocialista társadalom valamennyi csoportja (a munkásság, a szövetkezeti parasztság, az értelmiség) a baráti együttműködés, nem pedig a harc viszonyában áll egymással. Alapvető érdekeik azonosak. Ilyen körülmények között a társadalom fejlődésének hajtóereje már nem az **osztályharc.** Az **osztályharc** éle kifele irányul, a tőkés világ ellenséges erői ellen, amelyek nem hagynak fel a szocializmus elleni próbálkozásaikkal. Emellett az országon belül továbbra is le kell küzdeni a tőkés világ eszmei befolyását. A dolgozok tudatában levő tőkés maradványok elleni harcot a nép erkölcsi és politikai egységének körülményei között már nem lehet az osztályok harcával azonosítani; mindamellett van bizonyos osztálytartalma, hiszen a régi kizsákmányoló társadalom hagyományai ellen folyik.

A szocializmusban tehát gyökeresen megváltoznak a társadalmi fejlődés feltételei az átmeneti időszakhoz képest. Ezt a változást hagyta figyelmen kívül Sztálin ismert formulája, amely szerint az **osztályharc** a szocializmus erőinek gyarapodásával elkerülhetetlenül éleződik. Ez a tétel a személyi kultusz körülményei között sajátos elméleti igazolásul szolgált a törvényesség súlyos megsértéseire, a becsületes és néphez hű káderekkel szemben alkalmazott tömegméretű megtorlásokra. Ezek a megtorlások súlyos gyakorlati kárt okoztak a pártnak és a szocialista államnak. Sztálin formuláját a párt mélyrehatóan megbírálta, erélyesen elítélte a személyi kultuszt és intézkedéseket tett következményeinek felszámolására.

Az **osztályharc** az osztályok antagonizmusának megszűnésével nem lehet többé a történelem hajtóereje. Ez azonban egyáltalán nem jelenti sem azt, hogy eltűnik mindennemű ellentmondás, sem azt, hogy megáll a fejlődés. Az osztálytársadalom megszűnésével csak az emberiség előtörténete zárul le és csupán kezdetét veszi a valóban emberi történelem, amikor is az osztályellentétektől megszabadult társadalom fejlődése mérhetetlenül meggyorsul.

Ami viszont a külső viszonyokat illeti, amíg a szocializmus világa mellett a kapitalizmus világa is fennáll, közöttük elkerülhetetlen az **osztályharc**. A történeti feltételektől függően az **osztályharc** különböző, békés és nem békés formákban egyaránt megnyilvánulhat. A mai történelmi helyzetben, amikor a szocializmus az emberiség fejlődését egyre nagyobb mértékben befolyásoló hatalmas erővé változott, reális lehetőség van a világháború elhárítására. A *békés egymás mellett élés* nem a kapitalizmussal való **osztályharc** revizionista tagadását jelenti, hanem az **osztályharc** sajátos formáját, amikor a szocializmus gazdasági versenyben bizonyítja be fölényét a kapitalizmus felett.

A szocializmus világrendszerré válása arra készteti a tőkés világot, hogy az eddigieken kívül az **osztályharc** új formait is alkalmazza vele szemben. A kapitalizmus részéről az **osztályharc** egyik legfontosabb megnyilvánulása az a törekvés, hogy éket verjen a szocialista országok köze, viszályokat idézzen elő közöttük. A kommunista és munkáspártok eltökélten harcolnak a nacionalizmus ellen, amely a nemzetközi reakció kezében a legveszélyesebb politikai és ideológiai fegyver a szocialista országok egysége ellen. A szocialista világrendszer egységének a proletár internacionalizmus alapján való erősítése elengedhetetlen feltétele annak, hogy az e rendszerhez tartózó államok további sikereket érjenek el.

A tőkésországokban a kapitalizmus általános válságának kiéleződése elszakíthatatlanul összefügg a munka és a tőke harcának megerősödésével. Az **osztályharc** a különböző tőkésországokban egyenlőtlenül fejlődik.

Az imperializmus gyarmati rendszerének széthullása elkerülhetetlenül kiélezi az anyaországokban a társadalmi ellentmondásokat. A proletariátus gazdasági harcát ma nemcsak különleges kitartás jellemzi (némelyik sztrájk két évig, sőt meg annál is tovább tartott), hanem az is, hogy minden eddiginél szorosabban kapcsolódik össze a politikai harccal. Korunkban a nemzetközi osztály-erőviszonyok lényegesen eltolódtak a dolgozók javára. Ez elsősorban a szocialista világrendszer létrejöttének, a nemzetközi munkásosztály legnagyobb vívmányának köszönhető. A szocialista világrendszer mind nagyobb mértékben befolyásolja az emberiség fejlődésének menetet, a társadalmi fejlődés döntő tényezőjévé válik. Ez az eddigieknél nagyobb lehetőségeket teremt ahhoz, hogy a társadalmi fejlődés életbevágó kérdései a béke, a demokrácia és a szocializmus javára oldódjanak meg. Több országban belsőleg is kedvezőbb feltételek jöttek létre a szocializmusba való átmenet számára. A kapitalizmus általános meggyengülése, a munkásosztály megnövekedése és társadalmi befolyásának erősödése, az imperializmus elleni harcban érdekelt és a munkásosztállyal szövetségre lepő erők gyarapodása, a kommunista pártok megerősödése — mindez a szocializmusért vívott harc formáinak nagyobb változatosságát teszi lehetővé. A mai történelmi szakaszban a proletár **osztályharc** egyik igen fontos sajátossága, hogy a demokráciáért vívott harc szervesen összekapcsolódik a szocializmuson vívott harccal. A monopolkapitalizmus átnövése állammonopolista kapitalizmusba azzal jár, hogy a nagy monopóliumok minden vonalon támadást indítanak a munkásosztály és a dolgozó tömegek érdekei ellen. A nagy monopóliumok nyomása egyre súlyosabban nehezedik a nemzet valamennyi rétegére. Ily módon a polgári társadalom alapvető osztály-ellentmondásának, a munka és a tőke közötti ellentmondásnak az éleződésével egyidejűleg elmélyül a nemzet többsége és a monopóliumok közötti ellentmondás is. A békéért, az új világháború elhárításáért, a demokráciáért, a nemzeti szuverenitásért vívott harc általános demokratikus feladatokért vívott harcot jelent. E feladatok megoldása során a proletariátus a legszelesebb néptömegeket egyesítheti, s ez megkönnyíti számára a szocializmusért való harcot. A munkásosztálynak több országban lehetősége van arra, hogy maga köré tömörítve a széles néptömegeket, még a burzsoázia megdöntése előtt kikényszerítsen olyan intézkedéseket, amelyek túlmennek a szokásos reformok keretein és megkönnyítik a további harcot a forradalom győzelméért. A tőkésországokban folyó proletár **osztályharc** sikere szempontjából napjainkban különösképpen fontos egyrészt a monopóliumok uralmának megdöntésében érdekelt összes demokratikus erő egységfrontja, másrészt magának a munkásosztálynak az egysége. A munkásosztálynak le kell küzdenie a hasadást soraiban, mert változatlanul ez a fő akadálya annak, hogy elérje céljait.

A fejletlen országokban az **osztályharc** összekapcsolódik a nemzeti felszabadulásért vívott harccal. Az imperializmus elleni nemzeti felszabadító küzdelemben, amely társadalmi tartalmát tekintve demokratikus, a különböző osztályok egységfrontra léphetnek. A nemzeti felszabadító, imperialistaellenes, demokratikus forradalom feladatainak megoldásáért vívott küzdelem legkövetkezetesebb harcosa a munkásosztály. Szövetségese a parasztság — amelynek létérdeke a földreform és a feudalizmus maradványainak felszámolása — és a többi demokratikus erő. A nemzeti burzsoázia több országban a nemzeti felszabadító mozgalom élén haladt és az ország felszabadulása után is hatalmon maradt. Az **osztályharc** általános fejlődési tendenciája a nemzeti függetlenségért harcoló vagy azt kivívott országokban az, hogy a lényegileg össznemzeti feladatok megoldása után különös élességgel jelentkeznek azok a társadalmi feladatok, amelyek megoldása során már határozottan kiütköznek az osztályérdekek közötti különbségek. Ezen a talajon elkerülhetetlen az **osztályharc.** Ahogyan az **osztályharc** az országon belül éleződik, a nemzeti burzsoázia mindinkább hajlamos a belső reakcióval és az imperializmussal való kiegyezésre. Az osztály-erőviszonyoktól és az **osztályharc** menetétől függően a gyarmati függőségtől megszabadult országok haladhatnak vagy a kapitalizmus útján, vagy nem kapitalista úton. A második út van összhangban a nemzet abszolút többségének érdekeivel, s a jelenlegi nemzetközi erőviszonyok mellett a munkásosztály és a néptömegek harca biztosítja is ezt az utat.

Az „osztályegyüttműködés" burzsoá és reformista elméletei tagadjak az **osztályharc** kibékíthetetlenségét. A burzsoá szociológusok gyakran folyamodnak a szociális *mobilitás* elméletéhez. Széles körben terjedt el a tőkésországokban az osztályok érdekközösségének elmélete is. Eszerint a burzsoák és a proletárok érdekei azonosak közös érdekük a munka termelékenységének emelése, a termelés racionalizálása, a gazdaság virágzása stb. A tőkés és a munkás több burzsoá szociológus beállításában nem osztályellenségek, hanem szociális partnerek (*emberi viszonylatok elmélete*). A *reformizmus*ra mindig jellemző volt, hogy az **osztályharc** marxista fogalmat liberális fogalommal cserélte fel, hogy a proletár **osztályharc**-ot a munkások gazdasági helyzetének javításáért vívott harcra akarta redukálni, hogy elvonja a proletárokat a proletariátus diktatúrájáért vívott harctól. Ma a reformisták meg tovább mennek. Némelyik jobboldali szocialista párt (pl. az osztrák szocialista párt, a német szociáldemokrata part stb.) teljesen elhagyta programjából, anakronizmusnak nyilvánította az **osztályharc** fogalmát. A reformisták szerint a szocializmushoz már nem az **osztályharc** vezet el, hanem az egyenek „erkölcsi öntökéletesedése", a társadalom „kulturális szublimációja" stb. A jobboldali szocialisták fenntartás nélkül elfogadjak a „szociális partnerség" elméletét.

***

Filozófiai kislexikon (1980) - **kapitalizmus:** a *feudalizmust* felváltó *társadalmi gazdasági alakulat*, amely a termelési eszközök tőkés magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye az értéktöbbletszerzés. Alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletariátusnak a **kapitalizmus** egész történetén végig húzódó osztályharcát a *szocialista forradalom* tetőzi be. A **kapitalizmus** ideológusai által proklamált formális politikai egyenlőség értékét nagymértékben lerontja a gazdasági egyenlőtlenség, s emellett a tőkés alap egész felépítménye, az államgépezet és az ideológia igyekszik a dolgozókat a politikai élettől még távol is tartani. A XVI. sz.-ban kialakult **kapitalizmus** haladó szerepet töltött be a társadalom fejlődésében, mivel jóval nagyobb munkatermelékenységet biztosított, mint a feudalizmus és felgyorsította a termelőerők fejlődését. A XIX. és XX sz. fordulóján legfelső, végső szakaszába lepett, az *imperializmus* szakaszába, amelyet a monopóliumok és a fináncoligarchia uralma, valamint a reakciós tendenciák általános (a politika, az ideológia stb. síkját átfogó) felerősödése jellemez. Ebben a stádiumban széles körben elterjedt az állammonopolista **kapitalizmus** (lásd *államkapitalizmus és állammonopolista kapitalizmus*), amely okozza a militarizmust, s egyesíti a monopóliumok hatalmát az állam erejével. Az első világháborúval és a Nagy Októberi Szocialista Forradalommal kezdetet veszi a **kapitalizmus** általános válsága, amit a tőkés rend ellentmondásainak további kiéleződése jellemez, továbbá, hogy újabb és újabb országok válnak le a **kapitalizmus** világrendszeréről, s hogy a nemzeti felszabadító mozgalmak eredményeként széthull a gyarmati rendszer, és a nemzetközi küzdőtérén az erőviszonyok a szocializmus javára változnak meg.

***

Maglód, 2019.11.23. Salánki László

A szociáldemokrácia a „mosolygó fasizmus” egyik változata lett

A termelőerők
Az emberi civilizáció fejlődése
Társadalmi katasztrófák
Népi demokrácia
A marxizmus-leninizmus
A szociáldemokrácia és a kommunista irány szétválása

A szociáldemokrácia a XX. század elejétől kezdve fokozatosan a polgári „demokrácia” keretében a kapitalizmus egyik irányzatává változott. Nem a szocializmus, hanem a kapitalizmus világnézetét és működési modelljét fogadta el, ami a termelőeszközök magántulajdonára épülő gazdasági-társadalmi rendszert valósítja meg. Vagyis a kizsákmányolást és az ezzel járó felsőbbrendűséget, élősködést, bérrabszolgaságot, ami így jobboldali embertelen világnézet. A proletárok számára a polgári demokratikus és szabadságjogokat a kapitalizmus keretében, a polgári parlamentben, reformokkal akarták megvalósítani, ami lehetetlen. Mert kapitalizmus nem működik kizsákmányolás nélkül, ami a tőkésállamban a tőkésosztály vezetésével csak diktatórikusan valósítható meg. Ezért a polgári parlamentben a szociáldemokrácia nem a proletárok érdekeit képviseli, hanem a tőkésekét, ez a dolgozó nép elárulása lett, ezért kerülhettek csak be a parlamentbe. A kibékíthetetlen osztályellentéteket csak egy következetesen dolgozópárti irányvonal vezetésével lehet kordában tartani. Erre csak a kommunista párt a marxizmus-leninizmus tudományával felvértezve alkalmas, amit Sztálin és Mao Ce-Tung fejlesztett tovább. A szociáldemokrácia agymosógépezte az osztálybéke hirdetésével a hitleri minőséget veri. A tőkés és a proletár között nem lehet osztálybéke csak legfeljebb együttműködés a népi demokrácia keretében a kommunista párt vezetésével, a reakciós, antidemokratikus tendenciák elnyomásával, a kapitalista totális diktatúra, a fasizmus megakadályozása érdekében.

A termelőerők fejlődésével a feudalizmusból a kapitalizmusba változott a társadalmi-gazdasági rendszer, mert így a leghatékonyabb és legemberségesebb az adott fejletség mellett. A termelőerők fejlődésével és a feudalizmus társadalmi-gazdasági rendszerében felgyülemlett kezelhetetlené vált ellentmondás a robbanásig feszült, ami így társadalmi forradalmakhoz vezetett. A kapitalizmusból pedig a szocializmuson át a kommunizmus következik, mert csak ilyen módon lehetséges az emberré válás útján haladni. A kapitalizmusban felgyülemlő és kezelhetetlen, milliárdnyi embert érintő nemzeti és osztályellentét, csak totális világméretű diktatúrával tartható fenn. Így a világméretűvé vált társadalmi, nemzeti feszültség a kapitalizmus keretében csak társadalmi forradalommal oldható fel. A kapitalizmus a tudománytalan, embertelen világnézetével és a totális diktatúrájával csak a társadalmi forradalmat teszi lehetővé. A termelőerők elért fejlettségi színvonalán a világméretűvé vált totális kapitalista diktatúrával és a rendelkezésére álló pusztító erővel, a tudománytalan, embertelen világnézettel így az **önkényuralom** valósult meg. Ezáltal az emberi társadalom vakon botorkál a szakadék felé.

Az emberi civilizáció történetelmének, fejlődésének tudományos materialista megismerése lehetővé tette, hogy a társadalom törvényeinek ismeretében az emberré válás útját, a társadalmi haladást következetesen alkalmazza az emberiség emberibb létéért. Így már nem kellene vakon botorkálni a társadalmi fejlődés útján, hanem következetesen alkalmazva a marxizmus-leninizmus tudományát elkerülhetővé lehetne tenni a társadalmi katasztrófákat. A kommunisták ezen az úton járnak, a szociáldemokrácia, a dolgozó osztályok, a marxizmus-leninizmus elárulásával, a tőkések kiszolgálásával pedig az ösztönösséget választotta, akármilyen módon is akarja bizonyítani az ellenkezőjét, reakciós, emberiségellenes lett. A kapitalizmus bármelyik változata diktatúra a dolgozó osztályok felett és ez a szociáldemokrácia útja is.

A jelenkorban a **társadalmi katasztrófák** az emberiség kipusztulásával járhatnak. A rabló tőkés világhatalom azt képzeli, hogy uralni, fosztogatni tudja a végtelenségig a sokmilliárdnyi emberiséget, és ez az emberiség érdeke. De csak az erőszakot és az agymosását képes alkalmazni a világ proletárjai érdekének megfékezésére. Az emberiségnek, a világ népeinek nem érdeke, hogy kevés tőkés rabló fosztogassa és diktatúrában tartsa a dolgozó proletárok milliárdjait. A világkapitalizmus a diktatúrával a társadalmi változás forradalmi útját készítik elő és ez nagy pusztítással fog járni. Csak a világ dolgozó népeinek valódi demokráciájával lehetne ezt elkerülni, de erre sajnos kevés az esély. A dolgozók, az emberiség érdekeit a kommunisták képviselik, de őket kizárják a demokrácia gyakorlásából a kapitalista érdekek, pedig ez az egyetlen járható út az emberiség fennmaradására. A szociáldemokrácia elárulta a dolgozók érdekeit, így a földön a kommunisták kis csapata képviseli csak a többség, az emberiség érdekeit.

A szociáldemokrácia a kapitalizmus embertelenségét a polgári „demokrácia” keretében akarja demokratizálni a reformokkal, de a proletárok kizsákmányolásával, a tőkésosztály uralma alatt, ami így totális diktatúra lett. A kommunista irányvonal következetesen a dolgozók érdekit képviselve a kapitalizmus működési modellje helyett a szocializmussal a tőkések hatalmának megtörésével, vagy korlátozásával és együttműködésével a nép demokráciáját valósította meg. A szocializmus bukása az emberiség végét jelentheti, a tőkésekét is.

Népi demokrácia keretében a nem reakciós polgári és a dolgozó osztályok összefoghatnak, de csak a kommunisták vezetésével, mert csak a kommunista irányvonal az egyedüli következetesen demokratikus út. A kínai modellnél ez elég jól sikerült eddig, de ez nem a szociáldemokrata módszer.

***

(idézet: A Kínai Népköztársaság – cikkgyűjtemény című könyvből 1950)

„…kezdettől fogva felvilágosítottuk a magánkézben lévő gyárak dolgozó tömegeit a termelés fejlesztésének és a munka és tőke kölcsönös hasznának politikájáról, hogy kiküszöböljük ezeket a „baloldali" kilengéseket, amelyek károsak a munkásosztály messzebbmenő érdekei szempontjából. A munka és a tőke kölcsönös hasznán alapuló politikánk alapvetően különbözik a nyugateurópai reformisták politikájától, akik a munka és a tőke együttműködését hirdetik. A szociáldemokrata pártok munka-tőke együttműködése reformista politika, amelyet a burzsoá kormányok alkalmaznak a munkások megtévesztése és uralmuk fenntartása céljából.

A mi jelenlegi politikánkat, amely biztosítja a munka és a tőke kölcsönös hasznát, az **új demokratikus** kormány alkalmazza abból a célból, hogy talpraállítsa és fejlessze a termelést, megerősítse a munkásosztály-vezette rendszert. E politika megvalósításának fő módszere kollektív szerződések kötése különböző iparágakban a munka és a tőke között, amelyek előírják a munkafeltételeket, valamint a munka és a tőke jogait és kötelezettségeit. Ez a korábbi viszonyt, amelyben a munka szolgamódra alá volt rendelve a tőke elnyomásának, olyan viszonnyá változtatja, amelyben a szerződéseket az egyenlőség elve alapján kötik meg. …"

***

A szociáldemokráciának vissza kell térnie a dolgozók érdekeit képviselő világnézetre, a dolgozók érdekeinek képviselésére tőke elleni harcra, legalábbis a kínai demokratikus modell megvalósítására kellene törekednie. Fel kell hagynia a „mosolygó fasizmus" modell gyakorlásával.

A marxizmus-leninizmus ismeretében és a Szovjetunió tapasztalatai alapján a szociáldemokrácia nem lehetett a dolgozók érdekében működő irányzat, egyértelműen kapitalista párttá vált, a dolgozók ellenségévé. Az osztályharcot elvetették, helyette az osztálybékét hirdették, így a dolgozó emberiséget a totális kapitalista diktatúrának a jármába vezették. A totális kapitalista diktatúra az a fasizmus valamelyik változatának felel meg, így a „szociáldemokrácia" sem a dolgozók demokráciáját, sem a dolgozók hatalmát nem támogatja, tehát a „mosolygó fasizmus" útját járja. Kizsákmányoló és kizsákmányolt között nem lehet osztálybéke, aki ezt mondja, az tudatosan félrevezeti a dolgozókat, az emberiséget. Igenis a tőkések és a proletárok osztályellenségek, köztük osztályháború van. Néha alig észrevehető, de van, amikor valóságos háború folyik. Ez az osztályháború a termelőerők és a termelési viszonyok ellentmondását jelenti, és a kapitalizmus alapvető ellentmondását takarja, úgymint: a termelés társadalmi, az elosztás pedig magánjellegű, ami párosul a totális tőkés diktatúra valamelyik változatával.

A szociáldemokrácia és a kommunista irány szétválása:

A XX. század elején megkezdődött a szociáldemokrácia revizionista és a forradalmi irányzat szétválása és szembefordulása, amit az első világháború meggyorsított. A fasizmus előretörésében és megerősödésében jelentős a szerepe a „szociáldemokráciának", mint a munkásmozgalom és a kommunisták ellenségének. A fasizmus ellen csak a kommunista Szovjetunió küzdött megfelelően. A klasszikus hitleri fasizmus a „szociáldemokráciát" is üldözte, de ez csak a „mosolygó fasizmus" térhódításának megakadályozását jelenti, mint ahogyan az angol, francia, amerikai úgynevezett polgári „demokrácia" kapitalista államaival vívott tőkések testvérháborúja a második világháborúban.

***

(idézet: Világtörténet 7. kötetéből)

A századfordulón a revizionisták „… a marxizmus ellenségei kezdtek színt változtatni. Marx „szabad kritikájának" jelszavával léptek fel, tanításának felülvizsgálását (revízióját) követelték. A revizionisták tagadták, hogy tudományosan meg lehet indokolni a szocializmus szükségszerűségét, és tarthatatlannak nyilvánították a munkásmozgalom „végső céljának", vagyis a kommunizmusnak még a fogalmát is. Tagadták a tömegek növekvő nyomorát és a kapitalizmus ellentmondásainak éleződését. Követelték a marxizmus alaptételeinek - az osztályharc, a szocialista forradalom, a proletárdiktatúra elméletének - elvetését. A revizionizmus vezére, Bernstein német szociáldemokrata, több ízben kijelentette: „A végső cél - semmi, a mozgalom – minden", vagyis az opportunistáknak az volt a legfontosabb, hogy az uralkodó kizsákmányoló osztályoktól reformokat csikarjanak ki, jelentéktelen könnyítéseket a munkások számára, nem érintve a kapitalizmus alapjait. Az opportunisták a szociáldemokráciát a szociális forradalom pártjából a szociális reformok pártjává akarták változtatni. …

… 1900 decemberében megjelent az „Iszkra" első száma. Jelmondata a dekabristáknak Puskinhoz írott válaszából vett idézet volt: „Szikrából lobban ki a láng!" Az orosz marxisták szilárdan a Marx által meghirdetett nagy jelentőségű jelszó, a „Világ proletárjai, egyesüljetek!" jelszó talaján álltak, s a nemzetközi munkásmozgalom egyik csapatának tekintették magukat. Egyben kifejezték azt a szilárd meggyőződésüket, hogy éppen a proletariátus fogja megoldani azt a feladatot, amelyet az oroszországi forradalmi harc története hagyott rájuk örökül.

Az „Iszkra" első számában Lenin „Mozgalmunk legfontosabb feladatai" című vezércikkében a lap fő feladatául az oroszországi marxista párt megteremtését tűzte ki. Ilyen párt nélkül a proletariátus képtelen felemelkedni az öntudatos osztályharcig és teljesíteni történelmi misszióját: kiszabadítani saját magát és Oroszország minden dolgozóját a politikai és gazdasági rabságból. …"

***

A szocialista forradalmak idején a szociáldemokrácia megtagadta a szocializmust és a kapitalizmus, a kizsákmányolás elsőszámú támogatója lett. Elfogadta a polgári „demokrácia” keretében működő kapitalista társadalmi-gazdasági modell működési szabályait, ami a felsőbbrendű kizsákmányolást és élősködést jelent a dolgozók felett. Úgy állítja be magát demagógan, mint az osztálybéke híve és a fasizmus ellensége. De az osztályharc elárulásával a „mosolygó fasiszta” tendenciát erősítette meg, végül is az egyik válfaja lett. Így a két fasiszta irányzat egyik képviselőjévé a „mosolygó fasizmussá” vált a „szociáldemokrácia”.

***

Wikipédia – A **szociáldemokrácia** baloldali politikai és gazdasági ideológia, a szocialista mozgalom egyik irányzata. Támogatja az állam gazdasági és szociális beavatkozását, elősegíti a társadalmi igazságosságot a piacgazdaság keretein belül. Sürgeti a valódi béralku megkötését, mely által a bérek folyamatos emelését kívánja megvalósítani. Alapvetőnek tartja a képviseleti demokráciát, de nem zárkózik el a részvételi- vagy közvetlen demokráciától. A mai szociáldemokraták elfogadják a kapitalista rendszert és a demokratikus államstruktúrákat.

***

(Idézet: Világtörténet 10. kötetéből)

A nemzetközi munkás- és kommunista mozgalom
a második világháború időszakában

A második világháború súlyos próba elé állította a munkásosztályt, annak politikai pártjait és szervezeteit. A történelemben példa nélkül álló világmészárlás roppant terheket rakott a dolgozók vállaira. Nehezebb lett és bonyolultabbá vált a munkásosztály osztályharca. Ugyanakkor a munkásságnak — mindenekelőtt a kommunistáknak — mérhetetlen felelősséggel járó feladatokat kellett vállalniuk. E feladatok helyes megoldásától nemcsak a munkásosztály jövendő sorsa függött, hanem az összes dolgozó népeké is. A legfőbb feladat a fasizmus szétzúzása volt. A kommunista pártoknak és a velük együtt dolgozó forradalmi szervezeteknek mindenekelőtt gondosan számításba kellett venniük a különböző országokban kialakult erőviszonyokat és sajátos feltételeket; új taktikát kellett kidolgozniuk és olyan politikát vinniük, amely biztosíthatta a fasizmus szétzúzását, a reakció vereségét, és kedvező feltételeket teremthetett a béke, a demokrácia és a szocializmus győzelméhez.

A munkásosztály és szervezetei a háború kezdeti szakaszában

A kapitalista országok uralkodó osztályai arra igyekeztek kihasználni a háborús viszonyokat, hogy még inkább elnyomják a munkásosztály szervezeteit, elsősorban a kommunista mozgalmat. A fasiszta államokban és a fasiszták által megszállt országokban véres terror tombolt, amely egyre nagyobb méreteket, egyre kegyetlenebb formákat öltött. Németország, Ausztria és Olaszország kommunistái már évekkel a háború kitörése előtt illegalitásba szorultak, és rendkívül nehéz, életveszélyes körülmények között folytatták munkájukat. Tömegkapcsolataik a terror és a sovinizmus tobzódása miatt meggyengültek. Franciaországban a kormány 1939-ben megtorló intézkedésekkel sújtotta és illegalitásba kényszerítette a Kommunista Pártot. A Németország és szövetségesei ellen háborút viselő európai kapitalista országok mindegyikében korlátozták vagy betiltották a kommunista pártok működését.

A kommunista pártok azonban a nehézségek és üldöztetések ellenére, a Kommunista Internacionálé VII. kongresszusának határozataira és saját országuk konkrét viszonyainak elemzésére támaszkodva kimunkálták azt a politikai vonalat, amely lehetővé tette, hogy rendezzék soraikat és kiemelkedő szerepet vigyenek a tömegek antifasiszta harcának megszervezésében.

Mindenekelőtt a munkásosztály különböző csoportjainak akcióegységét kellett megteremteni és megszilárdítani; ennek a feladatnak a megoldásától függött a világproletariátus harcának hatékonysága. A Kommunista Internacionálé VII. kongresszusa után ezen a téren születtek is bizonyos sikerek. A háború elején azonban a jobboldali szocialista vezetők egységbontó politikája mindent semmivé tett, amit e téren korábban sikerült elérni.

A jobboldali szociáldemokrata vezetők — különösen a háború első időszakában — kommunistaellenes hangulatot szítottak pártjaikban. Céljuk az volt, hogy diszkreditálják a kommunista pártokat, és a kedvezőnek vélt helyzetet a kommunisták teljes kiszorítására és saját hegemóniájuk megteremtésére használják fel a munkásmozgalmon belül.

Hosszú szünet után 1940 februárjában Brüsszelben összeült a Szocialista Internacionálé Végrehajtó Bizottsága. A szovjet—finn konfliktus ideje volt ez. Az ülés egész menete világosan mutatta, hogy a jobboldali szociáldemokrácia vezérei nem azzal törődtek, miképp tömöríthetnék az erőket a német fasizmus fenyegető veszedelme ellen, hanem elsősorban a kommunizmus elleni harc kérdéseivel foglalkoztak. Blum és Citrine szemrehányásokkal illették a skandináv országok szociáldemokratáit, hogy még mindig nem mozgósítottak Finnország megsegítésére. Hasonlóképp foglalt állást Hilferding, hangoztatva, hogy az Egyesült Államoknak fel kell lépnie a Szovjetunió ellen. Néhány szociáldemokrata vezető — így a finn Tanner és a magyar Peyer — nyíltan támogatta a reakciós finn köröket. A jobboldali vezetés politikája ellen azonban már ebben az időszakban felléptek a baloldali szocialisták, akik a fasizmus elleni harc fokozását és a szovjetellenes akciók beszüntetését követelték.

Szélsőségesen reakciós álláspontra helyezkedett a Szocialista Ifjúsági Internacionálé vezetősége. 1939 októberében Lille-ben összeült a szervezet soron levő kongresszusa. Ezt megelőzően több forradalmi beállítottságú ifjúsági szervezetet kizártak a nemzetközi szervezetből: így az Egyesült Spanyol Szocialista Ifjúságot, a Brüsszeli Egyesült Ifjú Gárdát, az Angol Ifjúság Munkáspárti Ligáját és másokat. A lille-i kongresszus három kérdéssel foglalkozott: a háborúhoz való viszony kérdésével, a Szovjetunióhoz való viszony kérdésével és a munkásifjúság egységfrontjának problémájával. A felhívásban, amelyet ez a kongresszus a Szocialista Ifjúsági Internacionáléhoz csatlakozott fiatalokhoz intézett, s amelyet a nemzetközi szervezet elnöke és titkára, Torsten Nilsson és Erich Ollenhauer írt alá, egyetlen szóval sem említették a háborúba lépett imperialista hatalmak valódi céljait, ugyanakkor erélyesen elítélték a Szovjetuniót. A Szocialista Ifjúsági Internacionálé vezetői nyilatkozatok és felhívások egész sorozatában követelték a Szovjetunió elleni határozott fellépést. Felszólították Chamberlain és Daladier kormányát: szereljenek fel és indítsanak Finnországba expedíciós hadtesteket, vegyék angol és francia uralom alá a Fekete-tengert, és haladéktalanul indítsanak támadást a Kaukázusban a Szovjetunió ellen. Nilsson és társai a legközvetlenebb módon részt is vettek egy „önkéntes hadtest” megszervezésében.

Az események menetét akkor még bizonyos mértékig befolyásolhatták volna az amsterdami Internacionáléhoz csatlakozott szakszervezetek, amelyek a háború kitörésekor 17,5 millió embert tömörítettek. Vezetőségük taktikája azonban megakadályozta fellépésüket.

Közvetlenül a háború kitörése után állandó jellegű angol—francia szakszervezeti bizottságot szerveztek. Titkára Citrine lett, a vezetőség tagjai közé beválasztották Jouhaux-t, Belint, Schevenelst. 1939. december 14-én a bizottság határozatot hozott az úgynevezett Finn Ügyek

Bizottsága és a Finn Segélyalap megszervezéséről. Elhatározta, hogy szovjetellenes röplapokat és brosúrákat fog kiadni. Ezeket a határozatokat — eltérően az amsterdami Internacionálé sok korábbi, soha végre nem hajtott határozatától — azonnal foganatosították. 629 szakszervezetet kizártak az amsterdami Internacionáléból, azon a címen, hogy „összejátszanak a kommunistákkal". Ezzel a második világháború elején megbontották a munkásosztály egységét. A munkásegységben rejlő nagy lehetőségek nem valósulhattak meg. Anglia, Franciaország, Belgium és néhány más állam uralkodó körei — a szociáldemokrata pártok jobboldali vezéreinek és a szakszervezetek reformista vezetőinek közvetlen segítségével — nem arra törekedtek, hogy minden erőt a fasizmus elleni harcra mozgósítsanak, hanem hajtóvadászatot indítottak országaik haladó elemei ellen, s ezzel hatalmas kárt okoztak az antifasiszta mozgalomnak. A hitleri Németország és a vele szövetséges hatalmak vezető körei pedig értettek ahhoz, hogy a maguk javára aknázzák ki a munkásosztály megosztottságát. Mindez nem kis szerepet játszott abban, hogy a háború elején a fasiszták oly könnyen aratták egyik győzelmüket a másik után. …"

***

(Idézet: A kínai kommunista párt harminc éve című könyvből)

„… Mao Ce-tung elvtárs „A népi demokrácia diktatúrájáról" című cikkében a következőkép határozza meg a Kínai Népköztársaságot: „A népi demokrácia diktatúrája a munkások és a parasztok szövetségén alapszik, amelyet (a kommunista párton keresztül) a munkásosztály vezet"[8].

[8] A kínai forradalom diadalmas útja. Mao Ce-tung válogatott beszédei és írásai. (1939—1949.) 234. old.

E megfogalmazás jelentőségének kifejtése során Mao Ce-tung elvtárs ezt írja:

„Ki a «nép»? Kína jelenlegi fejlődési fokán a munkásosztály, a parasztság, a kispolgárság és a nemzeti burzsoázia. Ezek az osztályok a munkásosztály és a kommunista párt vezetésével összefognak, hogy megalakítsák saját államukat és megválasszák saját kormányukat, hogy diktatúrát gyakoroljon az imperializmus bérencei — a földbirtokososztály, a bürokratikus kapitalista osztály, a Kuomintang-reakció és az ezeket az osztályokat képviselő lakájaik — felett, hogy elnyomják őket, rendes viselkedésre kényszerítsék őket, és megtiltsák nekik, hogy szavaikban és cselekedeteikben túllépjék a megengedett határt. Ha szavaikban és cselekedeteikben túllépnék ezt a határt, haladéktalanul elnyerik büntetésüket. A nép számára meg kell valósítani a demokratikus rendszert, biztosítani kell számára a szólás, a gyülekezés és a szervezkedés Szabadságát. A szavazati jog egyedül a népet illeti meg, a reakciósokat ki kell zárni belőle. E kettős szempont, nevezetesen: demokrácia a népnek és diktatúra a reakciósok felett — alkotja együttesen a népi demokrácia diktatúráját"[9].

[9] Ugyanott, 229. old.

Mao Ce-tung elvtárs újra meg újra hangsúlyozta, hogy a Kínai Népköztársaságnak a szocializmus és a kommunizmus felé vivő útján a Szovjetunió példáját kell követnie, következésképp szilárdan a Szovjetunió, a szocializmus oldalán kell állania. A jelenlegi szakaszban a Kínai Népköztársaság még lehetővé teszi a nemzeti burzsoázia létét. Ebben rejlik a különbség a kínai népi demokrácia és a délkeleteurópai országok népi demokráciája közt. Ez a különbség a különböző történelmi feltételekből következik.

***

(idézet: Kína forradalma című könyvből)

„…Mao Ce-tung 1947 december 25-én kijelentette: „Az új demokratikus forradalom célkitűzése, hogy eltörölje a feudalizmust és a monopolkapitalizmust — nem pedig az, hogy eltörölje a kapitalizmust általában, vagy a kis- és középburzsoáziát". A társadalmi szempontból hasznos termelés rendkívüli fejlődését szervezték meg és támogatták. … Az új demokrácia gazdasága felkészül a szocialista formákra való átmenetre. Azonnali hatállyal államosítja a bányákat, erőtelepeket, a nehézipart és mindazokat az ipartelepeket, amelyek ezelőtt a Kuomintang-kormány, vagy „a négy család" monopóliumai voltak. Ezek összevéve — mint Mao Ce-tung mondotta — „Az egész ország gazdasági érverését ellenőrzik" és meghatározzák a termelés fejlesztésének iramát és kiterjedését. Ezekre támaszkodva, át lehet formálni a mezőgazdaságot is, amely új felszereléssel és új társadalmi viszonylatok segítségével „lépésről lépésre halad a kollektív földművelés felé"."

***

(idézet: Kína győz című könyvből)

„…Sun-Yat-Sen «három alapelvet» és «három nagy politikai irányvonalat» hagyott a nemzetre.

A három alapelv: nemzeti önállóság, demokrácia és a nép életszínvonalának emelése.

A három nagy politikai irányvonal: szövetségi politika a Szovjetunióval, együttműködés a Kommunista Párttal, szoros kapcsolat a munkássággal és a parasztsággal. …"

***

Filozófiai kislexikon (1980) – **szocializmus:** „… A szociáldemokrata típusú elméletek többségét jelenleg az jellemzi, hogy teljesen vagy majdnem teljesen elvetik a **szocializmus** marxista felfogását és a társadalom szocialista átalakításáért folytatott harc marxista módszereit. A kapitalizmus fokozatos „megjavításának", fokozatos „transzformálásának" problémáját tekintik kulcsproblémának, véleményük szerint ennek kell elvezetnie a társadalmi élet humanizálásához és demokratizálódásához minden szinten és minden szférában. …"

***

Maglód, 2019.12.06. Salánki László

Demokrácia és diktatúra az osztálytársadalmakban

Demokrácia a kapitalizmusban
A népi demokrácia
A szocialista demokrácia

Az emberré váláshoz a földméretekben megvalósuló demokrácia szükséges!

Mit is nevezhetünk demokráciának és diktatúrának?

Demokrácia: Az uralkodó osztály minden tagjának az érdekinek az érvényesítési lehetősége a megfelelő szervezeti formában. Az uralkodó osztály nem feltétlenül azonos a néppel, hanem csak a hatalom birtokosa, ami lehet elenyésző kisebbség is.

Diktatúra: Az uralkodó osztály érdekeit veszélyeztetőkkel szembeni erőszak, elnyomás. Ez lehet a nép érdekében és lehet egy elenyésző kissebség érdekében is

Marxista fogalomlexikon - **Demokrácia:** legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály **diktatúrája** érvényesül.

Wikipédia: „… Népszerű meghatározása a **demokráciának** a *népuralom*, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a népé a hatalom. …"

Wikipédia: **„**…A diktatúra vagy parancsuralom, önkényuralom olyan kormányzási forma, ahol az állami főhatalom (a kormányzati hatalom) forrása nem a népakarat. …"

Demokrácia a kapitalizmusban:

A demokrácia és a diktatúra az osztálytársadalmakban egymás mellett létezik, az uralkodó és az elnyomott osztályok viszonyát, érdekeit szabályozza, az uralkodó osztály uralmát biztosítja az államhatalom segítségével. A kapitalizmusban a hatalmi ágak szétválasztása elsősorban az uralkodó osztály, a kapitalisták számára biztosítja a demokráciát az önkényuralom ellen, hasonlóan a jogállamisághoz, ami korszerű szervezett formát jelent a társadalom működéséhez. A kapitalizmusban a dolgozó proletár osztály számára, mivel semmilyen hatalommal nem rendelkezik, mindenképpen a diktatúra valamilyen formája valósul meg. A kapitalizmusban a proletárok a hatalmi ágakban és a jogállam szerveiben csak dolgozók, akik elsősorban az uralkodó osztály érdekében tevékenykednek, számukra a demokrácia és a diktatúra az osztályhelyzetükből következik.

A demokrácia meghatározása szempontjából a polgári demokratikus elveket célszerű megvizsgálni először. A polgárság haladó gondolkodói a feudalizmus önkényuralmának megtörésére az emberi és polgári jogok nyilatkozata-át a Nagy Francia Forradalom alkotta meg, amely a kapitalizmus körülményeinek korlátjával volt terhes. A modern korban szintén a kapitalizmus árnyékában született meg az ENSZ által elfogadott nyilatkozat az emberi jogok egyetemes nyilatkozata. Ezek a jogok mind a kapitalista osztálytársadalmi viszonyokban keletkeztek. A kapitalizmusban alapvetően két társadalmi osztály van, úgymint a kapitalisták és a proletárok. A demokrácia köre csak az uralkodó osztályra terjed ki, ami a kapitalizmusban a kisebbségben levő kapitalistáknak jelent beleszólást a gazdasági és politikai hatalomba. A demokrácia és a diktatúra összefüggő fogalmak. A hatalom birtokosainak demokrácia, ellenben a hatalomban részt nem vevőknek diktatúra, ami érdekviszonyokat jelent. A kapitalizmus működése feltételezi a gazdaság működéséhez szükséges minden tényező pénzért való megvásárlását. Ez kiterjed a dolgok, gépek, emberek és a politikai hatalom pénzért való megvásárlására is. A megvásárolt minden tényező nem tartozik bele a demokrácia körébe, a kapitalizmusban ez az érdekviszony a proletárok számára, mint megvásárolt termelési tényező csak diktatúrát jelent. Ez a diktatúra az idők folyamán totális diktatúrává, önkényuralommá változott és eljutott a fasizmus valamelyik formájává. Visszaalakult a feudalizmus önkényuralma modern formában, mert a cél a korlátlan kizsákmányolás, ehhez pedig korlátlan hatalom szükséges.

A népi demokrácia: a dolgozó nép és a demokráciát elfogadó kapitalizmus számára demokrácia, a gazdaság gyors fejlődésére, de diktatúra a totális hatalomra törekvő, így a fasiszta kapitalizmusra.

„…A népi demokrácia Kelet Európa és Ázsia több országában a népi demokratikus forradalom során alakult ki. E forradalmak fejlődésében nagy jelentősége volt a földreformnak, amely felszámolta a feudális maradványokat és megerősítette a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét. A forradalom előrehaladásával a munkásosztály és pártja egyre jobban beavatkozott a tőkés gazdaságba (államosítás) és egyidejűleg korlátozta a burzsoázia politikai befolyását is. A mélyreható demokratikus átalakulás megvalósítása tette lehetővé a forradalmak átnövését a szocialista forradalomba. Ennek megfelelően a népi demokrácia, amely eredetileg a nép demokratikus diktatúrájaként jött létre, a proletárdiktatúra funkcióit kezdte betölteni.

… A népi demokratikus formát a népi demokratikus forradalom széles osztályalapja (amely nemcsak a munkásosztályt és a parasztságot, hanem a burzsoázia egyes rétegeit is magába foglalja), továbbá a népi demokratikus forradalomból a *szocialista forradalomba*, való békés átnövés hozta létre, ami lehetőséget nyújtott egyes régebbi képviseleti formák (parlament) felhasználására. …"

A szocialista demokrácia:

A szocialista demokrácia a dolgozó nép számára demokrácia, de proletárdiktatúra a fasizmusra törekvő kapitalista világnézet, tendenciák számára.

„… A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája. …”

A polgári „demokrácia” a kapitalizmus működési módjával nem valósíthatja meg következetesen az általa eredetileg elképzelt emberi és polgári jogokat és a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” jelszavát, mert embervásárra, bérrabszolgaságra, kizsákmányolásra épül. Ezek megvalósítására csak a szocialista demokratikus forradalom képes.

***

(idézet: Kína győz című könyvből)

„…Mao-Ce-Tung olyan gazdaságról beszél, amely három részből áll: magán-, szövetkezeti és állami gazdaságból. A bányákat, erdőket, mintafarmokat az újonnan megművelt területeken, a nehézipart és a bankokat államosítják. A parasztok, kézművesek és iparosok tömörüljenek szövetkezetekbe. Magánvállalkozóknak garantálják a hasznukat; feltétel csak kettő van: a termelés emelése és az emberhez méltó munkaviszonyok. Az új demokrácia gazdasági célja az ország iparosítása. E terv megvalósításához szükség van mind a munkásságra, mind a magántőkére. …

… Az egységfronton nyugszik a nép demokratikus diktatúrája, amely — mint Mao-Ce-Tung mondta: «demokrácia a munkások, parasztok, kispolgárok és a nemzeti burzsoázia számára és diktatúra a nagybirtokosok, a bürokratikus tőke és a reakciós Kuomintang felett. A demokratikus rendszer a népért van, annak ad szólás-, gyülekezési és szervezkedési szabadságot.»

Csak a népnek van választójoga — és nem a reakciónak. A demokrácia a nép számára és diktatúra a reakció felett együttesen adják a nép demokratikus diktatúráját... Ha egy állam a népé és nem a burzsoázia magántulajdona és ha egy ilyen államot a munkásosztály vezet, akkor ez a nép demokratikus diktatúrája. …

… A köztársaság a nép demokratikus diktatúráját gyakorolja, amely a munkásosztály vezetésével, a munkások és parasztok szövetségére támaszkodva, a demokratikus osztályokat és Kína összes nemzetiségeit egyesíti. A köztársaság harcol az imperializmus, a feudalizmus és a bürokratikus kapitalizmus ellen; célja Kína függetlensége, demokráciája, békéje, egysége, jóléte és erőssége …”

(idézet: Kína Kommunista Pártja a munkastílus megjavításáért: (1957))

„… A szocialista társadalom alapja, amely az ország népének közös erőfeszítése nyomán jött létre, a szocialista gazdasági élet és a szocialista kultúra és oktatás, amelyet az egész ország népének közös fáradozása …

… Baloldali jelenséggel van dolgunk akkor, ha az a dolgokat fejlődésük törvényeinek megfelelően - a már megérett előfeltételükből kiindulva -, aktívan viszi előre. Jobboldali jelenségnek nevezzük mindazt, ami a fejlődési törvényeket megsértve, gátolja a dolgok előrehaladását, vagy éppen visszaszorítja őket. …

… baloldali minden olyan beszéd és tett, amely aktívan tömöríti az egész ország különböző nemzetiségű népeit, aktívan előmozdítja a szocialista átalakulást és a szocialista építést, aktívan megszilárdítja a népi demokratikus diktatúrát és a demokratikus centralizmust, és amely aktívan megerősíti a nemzetközi szocializmus erőinek és a világbéke erőinek egységét. Viszont jobboldali az olyan beszéd és az olyan tett, amely mindezekkel aktívan szembehelyezkedik. …

… tudományos magyarázat szerint a »burzsoá jobboldal« kifejezés a kommunistaellenes, népellenes, szocializmusellenes burzsoá reakciósokat jelenti.” Miért nevezzük őket „reakciósoknak”?

Mi a reakció? Reakció és forradalom az ellentmondások harcának két különböző irányát jelenti. A reakció a forradalmi hullám gátja. A történelem előre halad. A forradalom: a történelmi haladás irányát követi, a régi rendszert elszántan rombolja, az új rendszert építi és fejleszti, a társadalmat előreviszi. A reakció: a történelmi fejlődéssel ellenkező irányban hat, az új rendszer kialakulása előtt makacsul védi a régit, az új rendszer kialakulása után rombolja azt, és helyreállítani igyekszik a régit, a társadalmat visszafelé húzza. Ezért különböző történelmi időszakokban a forradalomnak a reakciótól való megkülönböztetése különböző konkrét ismérvek alapján történik. A feudalizmus hanyatlásának és a kapitalizmus kialakulásának időszakában a feudalizmus megszüntetéséért, a kapitalizmus fejlődéséért küzdő burzsoázia haladó osztály volt. A kapitalizmus rothadásának és a szocializmus születésének időszakában a burzsoázia reakciós osztállyá vált, mert védelmezi a kapitalizmust és ellenzi a szocializmust. Kína új-demokratikus forradalmának időszakában Kínának meg kellett szabadulnia a félfeudális, félgyarmati régi rendszertől, és egy új-demokratikus új rendszert kellett kialakítania. Ez akkor objektív történelmi követelmény volt. Ebben az időben a proletariátus elszántan szembefordult a félfeudális-félgyarmati rendszerrel, és az egész népet az új-demokratikus Kína felépítéséért vívott harcra vezette. Ezért a proletárosztály volt a legforradalmibb osztály. A komprádor és földesúri osztály viszont a külföldi imperializmus támogatásával makacsul védte a félfeudális-félgyarmati régi rendet, és minden erejével akadályozni igyekezett a történelem haladását. Ezért tehát ez volt a legreakciósabb osztály. A nemzeti burzsoázia kétarcú osztály: bizonyos időben és bizonyos fokig képes részt venni vagy szimpatizálni az imperializmusellenes, feudalizmusellenes és bürokrata-kapitalizmusellenes forradalommal - ez a forradalmi arculata; másrészt fél a forradalom legfőbb erejétől: a munkás- és parasztttömegektől, nincs bátorsága következetesen harcolni a forradalom ellenségei ellen - ez a megalkuvó arca. …

… Kína történelmi fejlődésének tényleges útján nemcsak most nincsen semmiféle középső út: a múltban sem volt soha. Út csak kettő van: az egyik a kommunista párt vezetésével, az új-demokrácián keresztül, a szocializmus felé való fejlődés útja; a másik a félgyarmati-félfeudális út. Az úgynevezett „polgári demokrácia” (vagyis a burzsoázia diktatúrája) útja, ami úgy tűnik, mintha középút lenne, valójában nem más, mint a félgyarmati-félfeudális út álcázott formája. …

… Köztudomású tény, hogy mindaddig, amíg az állam létezik, minden osztály katonaságra, rendőrségre, bíróságra, börtönökre és hasonló eszközökre kénytelen támaszkodni az államhatalom gyakorlásában. A kérdés csak az, hogy ezek az eszközök kinek a szolgálatában állnak. …”

Filozófiai kislexikon (1980) – **szocializmus:** „… A **szocializmus** olyan társadalom, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonán alapul, és ahol az egész népgazdaság fejlődését a tervszerűség jellemzi. A **szocializmus**-ban felszámolják a kizsákmányoló osztályokat, megszüntetik az ember kizsákmányolását. A politikai hatalom (a *proletárdiktatúra* a **szocializmus**-ba való átmenet, az *egyetemes népi állam* a felépült **szocializmus** és a kommunizmusba való átmenet idején) a dolgozók kezében van, a munkásosztály vezető szerepe mellett. A

szocializmus létrejötte és fejlődése elszakíthatatlanul összekapcsolódik a marxista—leninista, kommunista *párt*ok vezető, irányító tevékenységével.

Marxista fogalomlexikon - **Demokrácia:** legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.

Filozófiai kislexikon (1980) - **népi demokrácia**: a *proletárdiktatúra* egyik formája, amely kifejezi „a szocialista forradalom fejlődésének sajátszerűségét az imperializmus gyengülésének viszonyai között és az erőviszonyoknak a szocializmus javára történt megváltozását. Ebben a formában kifejeződtek az egyes országok történelmi és nemzeti sajátosságai is" (Az SZKP XXII kongresszusa) A népi demokrácia Kelet Európa és Ázsia több országában a népi demokratikus forradalom során alakult ki. E forradalmak fejlődésében nagy jelentősége volt a földreformnak, amely felszámolta a feudális maradványokat és megerősítette a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét. A forradalom előrehaladásával a munkásosztály és pártja egyre jobban beavatkozott a tőkés gazdaságba (államosítás) és egyidejűleg korlátozta a burzsoázia politikai befolyását is. A mélyreható demokratikus átalakulás megvalósítása tette lehetővé a forradalmak átnövését a szocialista forradalomba. Ennek megfelelően a népi demokrácia, amely eredetileg a nép demokratikus diktatúrájaként jött létre, a proletárdiktatúra funkcióit kezdte betölteni. A forradalom ezen általános menetének az egyes országokban megvannak a maga konkrét sajátosságai. A népi demokratikus formát a népi demokratikus forradalom széles osztályalapja (amely nemcsak a munkásosztályt és a parasztságot, hanem a burzsoázia egyes rétegeit is magába foglalja), továbbá a népi demokratikus forradalomból a *szocialista forradalomba,* való békés átnövés hozta létre, ami lehetőséget nyújtott egyes régebbi képviseleti formák (parlament) felhasználására. A népi demokráciák jellemző vonásai a többpártrendszer (néhány európai ország kivételével), amikor a kommunista párt mellett más demokratikus pártok is vannak, amelyek a szocializmus álláspontján állnak és elismerik a munkásosztály vezető szerepét, a politikai pártokat és tömeg szervezeteket egyesítő népfront, mint sajátos szervezeti forma. A népi demokrácia kialakulási időszakának sajátossága még, hogy a meglevő politikai jogokat nem korlátozzák, a régi államgépezet szétzúzása hosszabb ideig tart stb. A történelem tapasztalatai bebizonyítottak, hogy a népi demokrácia a szocializmus építésének rendkívül eredményes eszköze.

Filozófiai kislexikon (1980) - **proletárdiktatúra**: a proletariátus államhatalma, amely a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A **proletárdiktatúra** alkotja a s*zocialista forradalom* fő tartalmat, ez győzelemének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a **proletárdiktatúrá**ról szóló tanítás a marxi—lenini elmélet egyik legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel hatalmat, hogy megtörje a kizsákmányolok ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzék a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen (lásd *osztályharc*). Ám a **proletárdiktatúra** nemcsak és nem elsősorban erőszakot jelent. Fő funkciója — konstruktív, építő funkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozok nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A **proletárdiktatúra** a szocializmus felépítésének fő eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele. Alapja és legfőbb elve a munkásosztály és a parasztság szövetsége, a munkásosztály vezető szerepének biztosításával. A szocialista építés során bővül és megszilárdul a **proletárdiktatúra** társadalmi bázisa, kialakul a társadalom társadalmi-politikai és ideológiai egysége. A **proletárdiktatúra** rendszerében a fő vezető és irányító erő a munkásosztály élcsapata a kommunisták pártja. A **proletárdiktatúra** rendszerébe beletartoznak a dolgozok különféle tömegszervezetei a népképviseleti szervek, a szakszervezetek, a szövetkezetek, az ifjúsági szövetségek és más egyesületek, amelyek a szocialista állam és a dolgozó tömegek fő összekötő láncszemei. A történelemben a **proletárdiktatúra** első formája a Párizsi Kommün volt, amely értékes tapasztalatokkal gazdagította a marxizmust, s lehetővé tette, hogy Marx következtetéseket vonhasson le az eljövendő szocialista társadalom államformájára vonatkozóan. A szovjet forma (az oroszországi forradalmi munkásmozgalomban spontánul kialakult szovjetekből, tanácsokból keletkezett, azokra épülő államforma) a **proletárdiktatúra** új formáját alkotja. Jelentőségét Lenin tárta fel a két orosz forradalom tapasztalatainak tanulmányozása alapján. A legújabb forradalmi tapasztalatok alapján a **proletárdiktatúra** egy másik új formája alakult ki a *népi demokrácia*. A **proletárdiktatúra** nem öncél, hanem a diktatúra és osztály nélküli társadalomba való átmenet történelmileg szükségszerű és egyetlen lehetséges eszköze. A szocialista építés során változásokon megy át. A társadalom szociális struktúrájának fejlődésfolyamatával egyidejűleg — melynek iránya az egyre növekvő homogenitás — a **proletárdiktatúra** állama fokozatosan *egyetemes népi állam*má alakul át. Az egyetemes népi állam szükségszerű szakasz azon az úton, amely a jövőbeli *kommunista társadalmi önigazgatás* megteremtéséhez vezet.

***

Maglód, 2019.12.10. Salánki László

A „mosolygó fasizmus” harca a földön

A kapitalizmus „mosolygó fasizmus” formályában
A demokrácia és az osztályharc
Mi a fasizmus?
A „mosolygó fasizmus” háborúi a második világháború után

A kapitalizmus a földön világméretűvé vált és eljutott a XX. században a fasizmusig, a totális diktatúráig. Az emberiség fennmaradása a fasizmus elleni harccal a demokrácia megvalósításával lehetséges. Az emberiség nem válik emberséges emberré, ha nem haladja meg a kapitalizmust, a fasizmust.

Antifasiszta összefogás szükséges a demokrácia megteremtésére.

A föld számára a demokráciát a **kommunisták** hozzák meg vagy senki.

Olyan demokráciát, amelyben a dolgozók milliárdjai, a föld teljes lakossága a hatalom gyakorlásában ténylegesen részt vesz.

Olyan demokráciát, ahol nincs megosztva az emberiség gazdagra és szegényre, mert a megosztott világban nem lehet demokrácia csak önkényuralom.

Olyan demokráciát, ahol a polgári és emberi jogok megvalósíthatók, a föld népei a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” elvei szerint élhetnek.

Olyan demokráciát, ahol aki becsületesen dolgozik a maga, a családja, a társadalom, az emberiség érdekében az a megbecsült ember.

Olyan demokráciát, ahol az élősködés, a felsőbbrendűség megvetendő bűn.

A szocializmusban olyan demokrácia van, ahol nincs kizsákmányolás, nincs élősködés, nincs felsőbbrendűség, nincs megosztott emberiség, - ez a **baloldaliság** - a politikai és a gazdasági hatalom gyakorlását a közösség tagjainak egyenlőségen alapuló együttműködésével, a nép érdekében valósítja meg, a kommunisták vezetésével. Csak így valósulhatnak meg az emberiség számára az emberi és polgári jogok, csak így élhetnek a föld népei a szabadság, egyenlőség, testvériség elvei szerint.

A kapitalizmus „mosolygó fasizmus” formályában a proletároknak bégetni és ugatni korlátozottan még lehet, de csak addig, amíg a tőkések profitját és hatalmát ez nem veszélyezteti. Azonban ha a tőkések veszélyben érzik hatalmukat, profitjukat, akkor a totális diktatúra nyílt leplezetlen fasizmussá válik. A polgári „demokráciában” működő kapitalizmus - a dolgozó népnek a hatalomból való kizárásával - feltétlenül a fasizmus valamelyik formájába alakul. A kapitalizmusban a dolgozó nép számára a demokrácia korlátozása vagy megszüntetése az osztályharc miatt csak diktatúrával érhető el. A kiút ebből a népi demokrácia és a szocializmus, amikor a demokrácia kiteljesedik az egész népre és lehetővé teszi az emberséges, demokratikus kommunista társadalom létrehozását. A kapitalizmusban a polgári „demokrácia, a „mosolygó fasizmus” sokkal kedvezőbb, mint a klasszikus hitleri fasiszta forma, mert ha korlátozottan is, de mégis van lehetőség a proletárok számára az osztályharcra, a klasszikus hitleri fasizmusban erre semmilyen lehetőség nincs, az **totális önkényuralom**.

A demokrácia és az osztályharc:

Az osztálytársadalmakban, így a kapitalizmusban is, a demokrácia és diktatúra megvalósulását az uralkodóosztály, a tőkések érdekei határozzák meg. A polgári „demokrácia” keretében működő kapitalizmusban és a „demokráciát” nyíltan elvető kapitalizmusban is az osztályharc a tőkések diktatúráját valósítja meg, mert a kapitalizmus másként nem működhet. A kapitalizmus minden formályában szükséges és elkerülhetetlen a proletár dolgozó osztály elnyomása, vagyis a hatalom minden formájából kizárni igyekszik a proletár többséget, ami így **önkényuralommá** válik a nép számára és így a nép nem érvényesítheti az érdekeit. A kapitalizmus polgári „demokratikus” formája azonban bizonyos lehetőséget mégis ad a proletárok képviselőinek a szervezkedésre, de szigorúan a kapitalizmus játékszabályai szerint, ami az uralkodó tőkésosztály érdekeit nem sérthetik meg, de akár szelep is lehet a társadalmi feszültségek levezetésére.

A társadalmi feszültséget levezető ilyen szelep a szociáldemokrácia, amelyik a polgári „demokrácia” keretében működő kapitalizmust reformokkal, az osztálybéke demagóg hirdetésével a diktatúrát erősíti a dolgozók ellen, és ez egyenes út a „mosolygó fasizmus”-hoz.

Mi a fasizmus?

Marxista-leninista fogalomlexikon: **Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez.

A fasizmus legjellemzőbb tulajdonsága a **totális kapitalista diktatúra** a proletárok osztályharcának elnyomására a kizsákmányolás érdekében. Ez párosulhat a szélsőséges embertelenséggel, a népirtással, a felsőbbrendűséggel, a nacionalizmussal, a gyarmatosítással, a nemzeti, faji és bármilyen elnyomással, ami érdeke a kizsákmányoló kapitalista világnak, valamint a hamis tudománytalan világnézettel. Megjelenési formája lehet álcázott és nyílt is, de mindenképpen a tőkésosztály érdekében valamilyen formájú totális diktatúra. A kapitalizmusban a proletárok érdekeit nem képviselheti senki a hatalomban, amit a tőkésállam törvényei és felépítménye tesz lehetővé. Így a kapitalizmus **önkényuralommá** válik, hasonlóan, mint a feudalizmus, de korszerűbb formában. A lényeg a zavartalan kizsákmányolás érdekében a gazdasági és politikai hatalomtól a nép megfosztása vagy korlátozása.

***

Filozófiai kislexikon (1980) „… A **felépítmény**t a társadalom ideológiai viszonyait kifejező eszmék, szervezetek és intézmények alkotják. … Minden *társadalmi-gazdasági alakulatnak* megvan a maga meghatározott alapja és annak megfelelő felépítménye. … A tőkés társadalomban a burzsoá politikai felépítmény a kapitalizmus gazdasági alapjának aktív szolgálatára hivatott, a proletár ideológia és a proletár szervezetek a kapitalizmus forradalmi megdöntésére és gazdasági alapjának megszüntetésére irányulnak. … az **állam** a gazdaságilag uralkodó osztály politikai szervezete, amelynek célja a fennálló rend védelme és más osztályok ellenállásának elfojtása. … **demokrácia** legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. … A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal.”

***

A fasizmus első megjelenése talán az olasz és a magyar (Mussolini és Horthy) szélsőségesen nacionalista, embertelen totális kapitalista diktatúrája volt a XX. század elején. De igazi klasszikusa a hitleri fasizmus volt, ami a japánokéval vetekedett. Kísérőjelensége volt a szélsőséges nacionalizmus, népirtó embertelenség, a világ gyarmatainak újrafelosztásáért vívott kegyetlen háborúk, kommunistaellenesség, demokráciaellenesség. Az úgynevezett polgári „demokráciák” nem sokkal maradtak el ezen tulajdonságokban, mondhatni „jó”, követendő példát mutattak a hitleri fasizmus számára.

Európa és Amerika tőkései eleinte szimpatizáltak a hitleri fasizmussal, mert erősen antikommunista volt és a Szovjetunió ellen irányult elsősorban, ami közös osztályérdekük volt. Azonban a gyarmatok kizsákmányolásában ellenérdekeltek voltak és így a Szovjetunió Sztálin vezetésével, a sikeres politikájának eredményeként először egymásnak esett a kapitalista diktatúra két különböző változata. Mert alapjában véve a német, olasz, japán és az angol, francia, amerikai kapitalizmus is totális diktatúrát gyakorolt a proletárokkal szemben, ami tehát a fasizmus változata csupán ezekben az országokban.

Az első áldozata a fasizmusnak Etiópia, Spanyolország, Ausztria, Csehszlovákia, Lengyelország, Jugoszlávia, Kína, stb. voltak, mikoris a kapitalista diktatúra két változata még együttműködött, mert céljuk a szovjetrendszer elpusztítása, gyarmatosítása volt, amit a hitleri és a japán fasizmussal akartak megvalósítani. A japán fasizmus szintén a gyarmatok kérdésében szembekerült a nyugati kapitalizmussal, itt is a Szovjetunió ellen terelték a háborút, az úgynevezett polgári „demokráciák”, de ez nem jött be.

A második világháború előtt az úgynevezett polgári „demokráciákkal”, a „mosolygó fasizmussal” szembenálló, a világ gyarmatainak újrafelosztásában érdekelt gyorsan fejlődő kapitalista hatalmak a fasizmus útjára léptek, de totális nyílt diktatúra formájában. Mindkét tömb, a fasiszta és a „demokrata” egyetértett a kommunistaellenességben, a néppel szembeni diktatúrában, a Szovjetunió elleni háborúban. De a „demokraták”, a „mosolygó fasiszták” terve nem vált be, mert a Tengelyhatalmaknak - Hitler, Mussolini, Japán - előbb a másik ragadózóval, Európa, Amerika polgári „demokráciájának” álcájában működő „mosolygó fasizmussal” kellett megküzdeniük. A hitleri fasizmus a Szovjetuniótól félt és Európa erőforrásait meg kellett szerezniük a háborúhoz, de ehhez kevés volt a „Müncheni” politika. A „mosolygó fasiszták” terve nem jött be, így a Szovjetunióval kellett összefogniuk a klasszikus fasizmus legyőzésére. De ennek – az úgynevezett „demokráciák”, a „mosolygó fasiszták” és a Szovjetunió összefogásának - semmi köze a demokráciához, az emberiességhez, ez a gyarmatok és a világuralom kérdése volt csupán a „mosolygó fasiszták” részéről. Nem szívesen fogtak össze a „demokráciák” a Szovjetunióval, de kénytelenek voltak. Inkább a hitleri fasizmussal fogtak volna össze, de a hitleri és a Japán fenevad beleharapott a „mosolygó fasiszta” vadakba is.

A második világháború után a klasszikus fasizmus vereségével megerősödött a „mosolygó fasizmus”, de a kommunistaellenessége, a népellenessége, a demokráciaellenessége megmaradt, sőt fokozódott. A kommunista világnézet térnyerésével újabb háborúkra készült, de most már saját maga indított népirtó háborúkat és csak gyenge nyílt fasiszta rendszereket támogatott vagy hozott létre pl.: Pinochet fasiszta diktatúrája Chilében, vagy legújabban Ukrajnában, de ezt már csak gyarmatosítási szándékkal.

orientalista.hu: **Franciaország 45 000 algériai lakost mészárolt le 1945-ben** „…A francia ideiglenes kormány akkori feje, De Gaulle tábornok elrendelte, a bekerített területeken élő algériai földművesek kivégzését. Ennek következtében további több ezer embert gyilkolt le a

francia hadsereg. A mészárlás egészen május 22-ig folytatódott, melynek során 45 000 algériai férfival, nővel és gyerekkel végeztek a francia megszálló erők. …”

A mosolygó fasizmus háborúi a második világháború után:

Először **Kína** ellen folyt a „civilizált” nyugat háborúja 1945-1949-ig, ahol vereséget szenvedett. Kínában Csang Kai-sek hol a japán fasisztáktól, hol az amerikai gyarmatosítóktól remélte az uralmat a nép felett, de Mao Ce-tung vezette demokratikus erők a népre támaszkodva kiűzték a fasisztákat Kínából. Csang Kai-sek Kína gyarmatosítását is vállalta a hatalomért, vagy a japán vagy az angol, amerikai gyarmatosítókkal való összefogással a saját népe ellen. Ez a háborús népirtás legalább tízmillió proletár áldozatot hozott, ami egyértelműen a „mosolygó fasiszták”, „demokraták” bűne. 1949. október 1-én a pekingi Tienanmeng téren ünnepélyes külsőségek között kikiáltották a Kínai Népköztársaságot. Az amerikai népirtó „demokraták” nagy bánatára.

***

A kínai kommunista párt harminc éve: „… Mikor a kínai nép hozzáfogott hazája újjáépítéséhez, nem feledkezett meg az újabb imperialista agresszió veszélyéről. Az amerikai imperialisták nem törődtek bele Kínában elszenvedett vereségükbe. 1950 júniusában, koreai fegyveres intervenciójuk megindításával egyidőben, elfoglalták a Kínához tartozó Tajvant. Tajvan elfoglalása csak folytatása volt az amerikai kormány fegyveres beavatkozási politikájának és kezdete a Kínai Népköztársaság elleni fegyveres agressziónak. Tajvan elfoglalása azt bizonyította, hogy baráti szomszédunk, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság ellen indított esztelen, fegyveres amerikai támadás az Amerikai Egyesült Államok országunk ellen irányuló agresszív tervének egy része. Li Szin Man, a „koreai Csang Kaj-sek” zsoldoshadseregét azért támogatták minden erővel az amerikai beavatkozók a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság ellen indított támadás során, mert követni akarták a japán agresszorok nyomdokait: először elfoglalni Koreát és Tajvant, aztán Északkelet-Kínát. 1950 októberében az amerikai inváziós hadsereg elfoglalta Phenjant, majd elvakultságában jelentős erőket küldött észak felé, a kínai-koreai határra, a Jalu és Tumen folyókhoz. Ezzel komolyan veszélyeztette Északkelet-Kína biztonságát.

Az Egyesült Államok légiereje állandóan bombázta és golyózáporral árasztotta el Kínának az északkeleti határ mentén elterülő körzeteit és városait, gyilkolta honfitársainkat és pusztította tulajdonukat. Az ország népe ezt nem tűrhette tovább. Elhatározta, hogy segíteni fogja Koreát és megvédi hazáját. A kommunista párt és Kína más demokratikus pártjai nyilatkozatot adtak ki, melyben támogatták a nép hazafias követelését. A kínai nép soha nem látott lelkesedéssel igazságos, gigászi harcba kezdett, hogy megsegítse Koreát a rabló amerikai imperializmus ellen.

A kínai népi önkéntesek 1950 októberének második felében a Koreai Néphadsereggel vállvetve megkezdték harcukat a koreai fronton, és hamarosan megváltoztatták azt a veszélyes helyzetet, amelybe a koreai nép az agresszió ellen vívott háborúja során került. Az amerikai inváziós hadsereg támadását Észak-Koreában visszaverték, súlyos veszteségeket okozva az amerikai agresszoroknak és Li Szin Man zsoldoshadseregének. 1951 júniusának második feléig a kínai népi önkéntesek a Koreai Néphadsereggel együtt öt hadjáratot vezettek, és az ellenség harcoló egységeinek több mint 250 000 főnyi veszteséget okoztak (nem számítva a nem harcoló alakulatok veszteségeit). A súlyosan megvert támadó hadsereget a 38. szélességi fok térségéig, Korea közepéig verték vissza. …”

***

A második áldozat **Korea** volt 1950-1953-ig. A koreai háborúban Korea infrastruktúrájának nagy része elpusztult, s mintegy 2,5 millió koreai meghalt. Kína kb. 1 millió embert veszített. A koreai háború volt a hidegháború első fegyveres konfliktusa. Az amerikaiak vezette „mosolygó fasiszták” nem tudtak győzelmet elérni.

***

Kína győz: „… Az Amerika előidézte európai és ázsiai problémák hasonlósága nem merül ki azonban MacArthur japáni politikájában. A koreai helyzet is pontos hasonmása volt a németországinak, egészen a szovjet csapatok elvonulásáig.

Ott is bevezették a zónákra való felosztást. A nemzet legsilányabbjai Hodge generális, az amerikai megszálló sereg főparancsnoka köré csoportosultak. Választásokat hajtottak végre, terror alatt és az amerika megszállási zónában, Dél-Koreában jobboldali kormány alakult. A Szovjetúnió és Korea népe tiltakoztak Korea e tervezett szétszakítása ellen.

Amikor nyilvánvaló lett, hogy Hodge elutasítja a Szovjetunióval való megegyezést, P. F. Koktomov, az északkoreai szovjet megszálló csapatok főparancsnoka kijelentette, hogy megtett minden előkészületet a szovjet csapatoknak Korea területéről való visszavonására, hogy Amerika is visszavonhassa saját csapatait. Hodge tábornok visszautasította ezt, mert szerinte Koktomov készsége a csapatok visszavonására nem más, mint «arra irányuló kísérlet, hogy az amerikaiakat visszavonulásra bírják és Észak-Korea kommunistái megtámadhassák az egész országot.»

Az «United Press» amerikai hírügynökség egyik jelentéséből kiderül, milyen erőket vet be Amerika Dél-Koreában:

Syngman Rhee, Amerika ügynöke, akit megtettek Dél-Korea államfőjének, ezt mondta:

«A délkoreai rendőrség (az amerikai zóna legnagyobb fegyveres csapata) tenyere már viszket, hogy beverhessen néhány baloldali koponyát!»

Hugh Deane amerikai újságíró következő élményét beszéli el:

«Hogy a megszálló csapatok politikája miképpen hat, azt az amerikai hadseregnek Chonyuban, Észak-Cholia tartományban, Korea déli részében állomásozó egyik őrnagyától tudtam meg. Az őrnagy ivott egyet és így szólt:

«Ó igen, a hajórakodó munkásoknak erős szakszervezetük volt Kunszanban. Egészen baloldalon állt. Nagyon erős volt; egészen szép összeget kellett fizetnünk, hogy csak egyetlen tonna olajat is partra szállíthassunk. Elhívtuk Kim, fiatal jobboldali politikust és azt ajánlottuk neki, hogy alapítson egy konkurens szakszervezetet. Kimnek pénze volt a rakodási üzletben és ezenfelül voltak politikai ambíciói is. Munkához látott. Előbb összeütközésekre került sor, azután pedig, 1946 szeptemberében a mi legényeink nekilendültek és úgy szétverték a szakszervezetet, hogy még darabok sem maradtak belőle. Ezzel vége lett az egész ügynek.»

A nagy «szétverés» egyik közvetlen áldozata, egy kunszani újság volt, amely nagy merészen vállalta, hogy tárgyilagoson tájékoztatja olvasóit a történtekről. Jobboldali bandák 1947 márciusában kifosztották a szerkesztőséget. Amikor a lap júniusban újra megjelent, a sajtószolgálat igazgatója betiltotta.

Ami a kunszani hajórakodó munkásokkal történt, ugyanaz történt ilyen vagy amolyan formában Dél-Korea valamennyi szakszervezetével ...

Ez csak pillanatfelvétel Dél-Korea viszonyairól, de jellemzi Amerika egész ázsiai szerepét.

Hugh Deane azzal a megállapítással zárja le jelentését, hogy az amerikai hadsereg őrnagya túlságosan optimista volt, amikor kijelentette, hogy «ezzel vége lett az egész ügynek.» Dél-Korea szakszervezetei élnek —, ha illegalitásban is.

Észak-Korea a népi demokráciák közé tartozik — és kormányának hangja az egész nemzet hangja.

Ott, akárcsak Kína felszabadított területein, a kisbérlők lettek földjük tulajdonosai, az ipart pedig a néptömegek lelkes részvételével építették fel. A szovjet csapatok kivonultak Észak-Koreából és a kormányzást a nép kezébe adták.

Dél-Korea még mindig az amerikai csapatok uralma alatt vonaglik. A csapatok és amerikai-koreai bábjaik számtalan terrorcselekményt követnek el. De a lakosság ellenállása is fokozódik és sürgeti az újabb egyesülést északkal — nemzeti és demokratikus koreai kormány alatt.

Amerika, húzódik meg a feudális és gyarmati erők küzdelme mögött Indokínában, Indonéziában, Sziámban és a Fülöp-szigeteken Burmában, Malajában és Indiában még mindig Anglia játssza a vezető szerepet, bár Amerika ott is készen áll a beavatkozásra. E népek küzdelme a politikai fejlődés különböző fokain áll, de valamennyi egy irányban halad: az a fáklya világítja be útjukat, amelyet Kína Új Demokráciája gyújtott meg. …”

Épül az új Kína: „… Amikor a koreai háború megkezdődött és az Egyesült Államok harcba vetette csapatait, nem akadt olyan kínai, száz közül egy sem, aki ne lett volna meggyőződve arról, hogy az amerikai imperializmus támadásának ugyanaz az útiránya, mint annakidején a japán imperializmusnak, amikor 1931-ben Koreából kiindulva megrohanta Mandzsúriát. Az Egyesült Államok, amely az Egyesült Nemzetek Szervezetében jól megszervezett többséggel rendelkezik, egyes kapitalista államok kormányaival talán el tudta hitetni ennek az ellenkezőjét, a kínai nép azonban, amelynek több mint egy évszázados keserű tapasztalatai vannak az idegen hódítókkal kapcsolatban, világosan látta az amerikaiak célját. Az Egyesült Államok — mint azt a kínaiak helyesen látták — fegyveres erővel próbálta visszaszerezni azt, amit akkor veszített el, amikor a Népi Felszabadító Hadsereg tengerbe kergette bábjukat, Csang Kaj-seket és még attól sem riadt vissza, hogy a japán csapatokat is felhasználja céljai elérésére. Az amerikai hetedik flotta útját állta Tajvan felszabadításának. Amerikai tankok dübörögtek Kína nehéziparának Mandzsúriában lévő központja felé. Amerikai repülőgépek kínai városokat és falvakat bombáztak és árasztottak el gépfegyvertűzzel. Az amerikai propaganda ügynökei azt írták, hogy a Jalu-folyó, amely felé az amerikai csapatok közeledtek, mint természetes határ Korea és Kína között, egyszerűen semmibevehető — éppúgy, mint ahogy az amerikaiak vezette délkoreai csapatok is semmibe vették a 38. szélességi fokot Koreában, amikor azt jónak látták. Az amerikai képeshetilapok térképeket közöltek, amelyek az ábrázolták, hogyan válik majd Kína nehézipara a Koreában épülő USA-légitámaszpontok célpontjává. Amerikai kongresszusi képviselők pedig már előre dörzsölték a kezüket, hogy milyen jól fel tudják majd használni a koreai haditámaszpontot egy Kína és a Szovjetunió ellen indítandó támadásra. Mindez soha nem látott mértékben felháborította a kínai közvéleményt. Amikor Truman nyíltan szorgalmazni kezdte Japán újrafelfegyverzését, Amerika elveszítette még azok szimpátiájának utolsó maradványait is, akik korábban támogatták Kínában.

Az egész országban egymást érték a tiltakozógyűlések, s a nép hangosan követelte: tegyék lehetővé, hogy megsegíthesse Koreát, mint ahogy annakidején a koreaiak is ezerszámra segítették Kínát a Japán ellen vívott háborúban. Amikor a Kína koalíciós kormányában részvevő 18 párt nyilvánosságra hozta a Korea megsegítésére jelentkező önkéntesek támogatását bejelentő nyilatkozatát, ezzel a lelkes szabadságharcosok roppant áradata előtt nyitotta meg a zsilipeket. Ez az önkéntességi mozgalom akkora méreteket öltött, hogy Kína történelmében nem akad ehhez fogható. Országszerte a társadalom minden rétegéből férfiak és nők kérték, hogy Koreába mehessenek és előzhessek a támadót Kína kapuja elől. …

… A tíz (különleges kiképzőiskolán kívül, ahol Kína legjobb hazafiait kínozták halálra, hét nagy koncentrációs és megsemmisítő tábor is állt még a Kínai-Amerikai Együttműködési Szervezet ellenőrzése alatt. Mindezideig még nem sikerült megállapítani, hány kínai hazafit (gyilkoltak meg ezekben a táborokban, amelyeket náci mintára állítottak fel, villamosárammal töltött szögesdrótsövénnyel kerítettek körül, őrtornyairól pedig éjszaka gépfegyveres katonák reflektorfénnyel árasztottak el minden talpalatnyi földet a tábor falai és a szögesdrótsövény között. A legkedveltebb kivégzési módszer az volt, hogy elevenen eltemették áldozataikat, vagy savfürdőbe dobták őket, vagypedig zsúfolt földalatti cellákban gázbombát robbantottak fel. A különleges kínzó- és kivégzőeszközök közül sokat Miles és alakulata hozott magával az Egyesült Államokból. …

… Koreában a kínai önkéntesek derekasan védelmezik Kína kapuját, és kellőképpen értésükre adták az imperialista haderőknek, hogy a mai Kína nem a mandzsu urak Kínája többé. Az amerikaiak megleckéztetése — azok a csapások, amelyeket egy legmodernebb fegyverekkel és technikai vívmányokkal felszerelt, tengeri és légi túlerővel, korlátlan tank és tüzérségi utánpótlással rendelkező hadseregre olyan csapatok mértek, amelyek hátukon hordozták fegyverüket és utánpótlásukat, és minden látható utánpótlási vonal nélkül, példátlan hősiességgel harcoltak — komoly figyelmeztető volt mindazoknak az imperialista hatalmaknak, amelyek abba a tévhitbe ringatják magukat, hogy könnyűszerrel rést üthetnek Kína határain.

Az amerikaiak a koreai harcok első évében nagyobb veszteségeket szenvedtek, mint 1942-ben a csendesóceáni háború első esztendeje során. Saját adataik szerint Koreában 80 000 ember veszteségük volt, azzal az 53 000 főnyi veszteséggel szemben, amely a csendesóceáni harcok első évében érte őket. Itt 11 000 katonájuk esett el, a Csendes-óceánon annakidején pedig mindössze 7 000. Súlyban kétszerannyi hadianyagot szállítottak Koreába, mint akkoriban az egész csendesóceáni hadszíntérre. Ennek ellenére, a koreai harcok — Amerika történelmében a negyedik legköltségesebb háború — egy év után ugyanott folytak, ahonnan kiindultak: a 38. szélességi fok körül. Az amerikai imperialisták kénytelenek voltak belemenni a fegyverszüneti tárgyalásokba, de támadó terveikről nem mondtak le.

Az Egyesült Államok pilótái, akik megkíséreltek behatolni Kína légiterébe, hamarosan azt tapasztalták, hogy a kínai önkéntesek a levegőben is éppoly jól harcolnak, mint a földön. Ezek az önkéntesek vállvetve a koreai néphadsereggel, megfékezték az Egyesült Államok Kína elleni agressziójának kibontakozását. …”

***

Az amerikaiaknak Kínában és Koreában ugyanaz volt a szándékuk, mint japán fasisztáknak, gyarmatosítani, lopni, fosztogatni, felsőbbrendűként megalázni a kínai és a koreai népet. Ezért Amerika „demokráciája” és Japán

fasizmusa a kapitalista testvérek civakodása volt a gyarmatokért. A „mosolygó fasiszták” most is gyarmatosítani akarnak. Dél-Koreát az amerikai tőke az élvonalba repítette, Észak-Koreát pedig a fölbe döngölte. Az USA célja Ázsia gyarmatosítása, kifosztása, ami évszázadokon keresztűl megvalósult a többi „civilizált” nép, Anglia, Franciaország, stb. „demokráciái” által. Ennek állt és áll ellen Kína, Oroszország és Észak-Korea.

Kuba is a „mosolygó fasiszták” csapásait szenvedte és még mai is ez a helyzet. A Batista-diktatúrával szemben 1959. jan. 1-én, Fidel Castro vezetésével győzedelmeskedett a kubai nép forradalma.

1961. jan. 3-án az USA megszakította a diplomáciai kapcsolatot a szigetországgal. Az akció első lépéseként ápr. 15-én bombatámadást hajtottak végre Kuba több katonai támaszpontja ellen. Két nappal később amerikai hajókról partra tették az emigránsok fegyveres csoportjait a Bahía de Cochinos-ban (a Disznó-öbölben). A kubai forradalmi fegyveres erők Fidel Castro vezetésével 3 nap alatt megsemmisítették a zsoldos sereget.

Karib-tengeri válság (1962): a II. világháború utáni időszak legsúlyosabb nemzetközi válsága, Kuba helyzetével és biztonságával kapcsolatban következett be. Az amerikai „mosolygó fasiszták” Európába telepítettek atomrakétákat a Szovjetunió ellen, és Kuba ellen is fegyveres támadást készítettek. Kuba segítséget kért a Szovjetuniótól, aki atomfegyvereket telepített Kubába. De végül az amerikai „mosolygó fasiszták” és a Szovjetunió megegyeztek és kivonták az atomrakétákat.

***

Wikipédia: „… A hidegháborús fegyverkezési verseny keretében az Egyesült Államok a szovjeteket fenyegető rakétákat telepített Nagy-Britannia, Olaszország és Törökország területére. … A szovjetek rövid és közepes hatótávolságú ballisztikus rakétákra szerelt atomfegyvereket telepítettek a Fidel Castro vezetése alatt álló Kubába, mindössze kétszáz kilométerre a floridai partoktól. Castro a szovjetek támogatását kereste, miután kapcsolata jelentősen megromlott az Egyesült Államokkal azután, hogy államosította a kubai amerikai magántulajdonokat és hogy a CIA támogatásával disszidens kubaiak a Disznó-öbölben 1961-ben megpróbáltak partra szállni. A szovjeteknek két okuk is volt a rakéták Kubába telepítésére: egyrészt meg kívánták védeni az új kommunista országot egy amerikai vagy amerikaiak által támogatott újabb inváziótól, másrészt a hatalmi egyensúlyon kívántak változtatni azzal, hogy amerikai városokat a szovjet rakéták hatótávolságán belülre hozzák. …”

Vietnámi háború „… A vietnámi háború tekinthető az emberiség történetében **a harmadik legpusztítóbb katonai konfliktus**nak (a két világháború után) hiszen teljes időtartama alatt, 1955 és 1975 között összesen 5 millió áldozatot követelt. … A háború áldozatainak számára a vietnami oldalon csak becslések léteznek. A Vietnam által 1995. április 3-án közzétett statisztikák szerint közel egymillió vietnami katona esett el a háború során. Ebből a dél-vietnami oldalon – amerikai becslések szerint – közel 250 000, északi oldalon pedig 650 000. További **4 millió vietnami civil** halálos áldozat volt. A vietnami sebesültek számáról nincsenek pontos adatok. A mai napig halnak meg emberek a fel nem robbant bombák miatt Vietnam területén.”

***

A „mosolygó fasizmust” Vietnámban a Szovjetunió segítségével sikerült feltartóztatni.

Gorbacsov az emberiség Júdása, vagy maga az ördög, a 3. Antikrisztus! Árulása az emberiséggel szembeni legnagyobb bűn! Nem biztos, hogy túléli ezt az árulást az emberiség. Vajon isten ezt akarja?

Az afganisztáni, az iraki, a szíriai és az „Arab tavasz” már a Szovjetunió megdöntése utáni „**mosolygó fasiszta”** háborúk, ami többmillió áldozatot követelt és még most is szedi áldozatait.

Ukrajna fasizálása a NATO részéről már egy új háború kezdete, de az oroszok a Krímet már visszafoglalták, és egész Ukrajnát is fel kell szabadítaniuk, különben gyarmattá válnak, de a kommunisták nélkül nincs erre esélyük. A gazdag urakért a nép nem fog kellő áldozatot hozni. A szovjet nép Sztálint követte és ezért győzhetett csupán a fasizmus felett. Ma nincs ilyen vezető.

Végre ki kellene mondani: Amerika vezette kapitalista világrendszer maga a **fasizmus** mosolygós formában, csak így lehet továbblépni a **demokrácia** megteremtéséért az összefogásra. De ez a kommunisták nélkül lehetetlen. **Antifasiszta** összefogásra van újra szüksége az emberiségnek a **demokrácia** megteremtése érdekében. Ehhez világosan kell látni, hogy mi a fasizmus, mi a célja és kik tartoznak hozzájuk, valamint kik hajlandók a fasizmus elleni összefogásra. Talán a kínai modell ebben segíthet, úgy tűnik, hogy ők jól csinálják.

***

oroszhirek.hu: (2019. december) „… Minden alapot nélkülöző és szégyentelen hazugságnak nevezte Vlagyimir Putyin orosz elnök egy keddi moszkvai emlékezetpolitikai tanácskozáson az Európai Parlamentnek azt a határozatát, amely egyformán a háború kirobbantójaként kezelte a náci Németországot és a Szovjetuniót. …”

index.hu: (2019. december) **Százmilliónál is több szegény él az EU-ban** „… 109,2 millió ember él még mindig szegénységben vagy fenyegeti társadalmi kirekesztettség az Európai Unió tagállamaiban – derült ki az EU statisztikai hivatalának, az Eurostatnak a felméréséből …”

hirmondo.ro: (2019. október) **Minden ötödik ember küzd a szegénységgel az EU-ban**

***

A „**mosolygó fasiszták”** az Európai Parlamentben is vannak, és háborúra készülnek Amerika vezetésével a föld teljes gyarmatosítására. A háborúkra, fegyverkezésre több ezermilliárd dollárt költenek évente, miközben az

Unió 25%-a szegény, ez 100 000 000 (százmillió) embert érint. De nem a demokrácia, hanem a kapitalizmus totális diktatúrájának a megvalósítása a céljuk. A dúsgazdag élősködő kapitalisták ide juttatták a földet.

Maglód, 2019.12.16. Salánki László

A totális kapitalista diktatúra az emberiség végét jelentheti

Diktatúra a dolgozó nép számára
Hogyan tartható fenn a totális diktatúra?
A baloldal harca a jobboldal ellen az emberré válásért

A kapitalizmus jelenlegi szakaszában a földön, a totális politikai és gazdasági hatalom lényegében csak nagyon kevés „ember" kezében, érdekében koncentrálódik, ez tény. Mi ez, ha nem **fasizmus és önkényuralom?** Az biztos, hogy nem demokrácia a proletár dolgozó emberiség számára! A emberré válás csak a valódi, a minden ember, az emberiség érdekét képviselő demokrácia földméretekben való megvalósítása útján lehetséges. A polgári „demokrácia" a kapitalizmusban csak a demokrácia álcája, mivel a föld proletár dolgozó népeinek sem gazdasági, politikai hatalma, sem érdekképviselete nincs. A törvényhozásba a föld proletár dolgozó népeinek nincs beleszólása, a proletár dolgozó nép képviselője, az emberiség többsége nem vesz részt a polgári parlamentben. Így a polgári „demokráciában" a proletárok osztályellenségei a hatalom totális birtokosai. A totális hatalom a dolgozók felett az osztályelnyomásra, az maga a **fasizmus**.

A fasizmus ellen az **antifasiszta** összefogás szükséges a **demokrácia** megteremtésére, de ez a kommunisták nélkül nem lehetséges. Mert a kommunisták az egész dolgozó emberiség igazi érdekeinek a képviselői. A kommunisták következetesen törekszenek a polgári és emberi jogok, a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség", a demokrácia megvalósítására a dolgozó emberiség érdekében. A marxizmus-leninizmusnak ez az igazi értelme.

Oxfam: „ …Tavaly (2018) a 26 leggazdagabb ember vagyona egyenlő volt az emberiség legszegényebb felének összvagyonával. …"
Oxfam: „… A milliárdosok vagyona évi 13 százalékkal növekedett 2010 óta, ami hatszor olyan gyors tempó, mint az átlagos dolgozók jövedelmének évi 2 százalékos növekedése. …"
Oxfam: „… Az Oxfam megállapítása szerint (2016) a világ leggazdagabb 1 százalékának vagyona összességében nagyobb, mint a világon élő többi ember teljes vagyona. …"
Alfahír: „… A leggazdagabb 62 ember vagyona 2010 óta 44 százalékkal gyarapodott, míg a világ szegényebbik felének jövedelme 41 százalékkal csökkent. … A növekvő egyenlőtlenség mögött meghúzódó legfőbb tendenciák egyike az Oxfam szerint az, hogy a nemzeti jövedelemnek szinte az összes fejlett és fejlődő országban egyre kisebb része kerül a dolgozókhoz, s egyre nő a szakadék a legnagyobb és a legalacsonyabb fizetések között. Forrás MTI nyomán …"

Ez bizony totális diktatúra és nemcsak a gazdaság, a vagyon, hanem a politika terén is, ami kísértetiesen hasonlít a hitleri **fasizmusra**, a proletár dolgozó emberiség osztályharcának elnyomására a zavartalan kizsákmányolásra, még akkor is, ha ezt a demokráciára hivatkozva teszik. Az emberiségen élősködő kapitalisták minden vagyonát annak a 7 milliárd proletár dolgozó embernek köszönhetik, aki ezt munkával hozták létre, de amit ezek a gazdag „emberek" egyszerűen a kapitalizmus működéséből következően törvényesen elvettek, és most is ezt teszik. Vajon minek lehet nevezni ezt az eltulajdonítását? **Kizsákmányolásnak**! De mivel ez törvényes a kapitalizmusban, ezért nem büntethető **törvényes „lopás"**. Ez a kapitalizmusban erkölcsös, hasonlóan az emberevő társadalomban, ahol nem bűn az embertársunk megfőzése és elfogyasztása, ott ez az erkölcs a természetes. Így a kapitalizmusban ennek a 7 milliárd proletár dolgozó ember munkájának a jelképes elfogyasztása, „**ellopása**" **kizsákmányolás** útján törvényes és erkölcsös. A kizsákmányolás alapja a polgári „demokrácia" alaptörvénye szerint a magántulajdon szentsége, a termelőeszközök magántulajdonán alapuló kapitalista gazdasági-társadalmi modell. De ezen az alapon nem lehet megvalósítani következetesen a polgári és emberi jogokat. A polgári és az emberi jogokat hiába garantálja a törvény, mert a kapitalizmus nem működőképes, ha következetesen betartja ezeket a jogokat, és ezért nem is tarja be. Az egész emberisére, a proletár dolgozó népre a szólás és lelkiismereti szabadság nem érdeke, sőt ellenérdeke a kapitalizmusnak, ezért a gazdasági és politikai hatalmával korlátozza vagy eltörli ezt a tőkésállam, így ezzel a dolgozó proletárokat kizárja a demokrácia gyakorlásából.

Diktatúra a dolgozó nép számára:

A föld lakosságának túlnyomó többsége dolgozó proletár, de képviselőik a szakszervezetek, a kommunista pártok kevés kivételtől eltekintve nincsenek bent polgári parlamentekben. A polgári parlamentbe szinte kizárólagosan csak a proletár dolgozók osztályellenségei kerülhetnek be, amit általában nem törvény, hanem a totális kapitalista politikai-gazdasági hatalom tesz lehetővé és szükségszerűvé. A kapitalizmus a polgári „demokráciában" csak a totális politikai és gazdasági hatalommal képes működni, így a demokrácia, az érdekképviselet a többségben lévő proletár dolgozók számára elérhetetlen. A proletár dolgozók és az érdekit képviselők az osztályellenségeik szabályai szerinti törvénnyel és a gazdasági hatalommal szabályozottan csak az utcán hőbörghetnek a saját érdekeikben. De a kutyaugatás nem hallatszik az égig! Nincs semmilyen fórum, hatalmi szerv ahol érdemben beleszólatnának a proletár dolgozók a politikába és a gazdaság ügyeibe. A polgári „demokráciában" minden törvény végeredményben a kapitalizmus, a kapitalisták érdekeit szolgálja.

Kapitalizmus egy tőkés kissebség érdekében totális diktatúrát valósít meg a földön. A proletár dolgozó emberiség csak árucikk ebben a totális kapitalista diktatúrában.

Hogyan tartható fenn a totális diktatúra?

Mivel a kapitalizmusban a termelőeszközök magántulajdonban vannak, de csak társadalmilag üzemeltethetők, így az üzemeltetéséhez a bérrabszolga proletár dolgozók szükségesek. A bérrabszolgák csak munkaerejükkel rendelkeznek, a megélhetésükhöz el kell adniuk munkaerejüket bér ellenében a tőkéseknek. A föld lakosságának 99%-a ilyen helyzetben van. A kapitalizmusban a proletár bére a rabszolgaszíj, ami a polgári és emberi jogairól való lemondásra kényszeríti, ha lázad és ember akar lenni a polgári „demokráciában" azzal a létét veszélyezteti. Így a proletár tűr, szenved és maga is elhiszi, hogy ez a demokrácia, miközben csak egy szolga, egy alacsonyabb rendben tartott kizsákmányolt ember. A szolga - proletár - kötelessége a tőkés érdekében az engedelmeskedés, ne firtassa emberi mivoltát, örüljön, hogy szolgálhatja kifosztóit. Ez a polgári „demokrácia" a kapitalizmus keretében totális diktatúra a proletárokkal szemben. A szolgáknak, akik a proletárok a kapitalizmusban imádniuk és tisztelniük kell tőkés uraikat, az agymosó médiák a tőkések birtokában és érdekében ezt a tudatmódosítást kiválóan megvalósítják. A tv-ében a példakép „urak" zabálása, mulatozása elég a prolinak, miközben ő napkeltétől napnyugtáig dolgozik, de a számláit alig tudja kifizetni. Ilyen jó működik az agymosó gépezet, a reklámokban és a tv-ben a bemondok derűsek, mosolygósak, jó ember benyomását keltik, de csak kiszolgálóik, katonáik az elnyomó diktatúrának a kizsákmányolás érdekében. A médiák bérrabszolgái bérért egy jó állásért támogatják a diktatúrát, ami nagyon hatékony fegyver. Így válik a média a leghatékonyabb fegyverré az agymosás megvalósítására, amivel a nyílt hitleri típusú fasiszta totális diktatúra általában elkerülhető. De nem ez az egyetlen agymosási lehetősége a kapitalista diktatúrának. Az oktatásban dolgozó bérrabszolgák a saját agyukat is kimossák a megélhetést jelentő bérért, kénytelenek elhinni, amit hazudniuk kell. Természetesen, ha nem ezt teszik, akkor nincs rájuk szüksége a tőkésállamnak, elveszíthetik rabszolgaszíjukat és nyomoroghatnak. A médiának és az oktatásnak a proletár bérrabszolgák számára a demokráciát kell bebizonyítania a tőkés diktatúrában. Be kell bizonyítaniuk, hogy a tőkés kizsákmányoló az jó ember és a proletár kizsákmányolása az emberiség érdeke, ami így nem is kizsákmányolás, hanem hűségpénz a kifosztóik számára. Ez a kapitalizmus a polgári „demokrácia" keretében működik és valójában mégis totális diktatúra. Mi ez, ha nem a fasizmus? De totálisan el van ködösítve, így a bérrabszolgák ezen a ködön nem is látnak át, boldogan bégetnek a csordában, és ha kilőnek közülük valakit nem is bánják.

A médiák – tv, rádió, újságok, filmgyártás – mind, de legalább is a túlnyomóan a kapitalisták érdekében és tulajdonában az ott dolgozó proletár bérrabszolgák segítségével, a tőkésállam totális diktatúrájával, a tőkésállam által üzemeltetet oktatás, mind az **agymosásos diktatúrát** szolgálja. A médiák és az oktatás nem az emberiséget jelentő sokmilliárdnyi proletár érdekeit szolgálják, mert a fő feladatuk az agymosás, a kapitalista kizsákmányolás elfogadására nevelés. Így tulajdonképpen a médiák és az oktatás szélhámosságot követ el az emberiség ellen, mindezt a fizetett bérrabszolgákkal a bérrabszolgák ellen a kizsákmányolók érdekében. A „mosolygó fasizmus" számára a mosolygós reklámok, a tv és rádió derűs hangú bemondóinak diadaljelentései mind hatásos fegyverei az agymosásnak. Médiák katonái mosolyogva szolgálják a totális diktatúrát az osztályharc letörésére, a zavartalan kizsákmányolásra.

A dolgozóknak csak hinniük kell az agymosóknak és boldogan tűrniük, szenvedniük, és áhítattal imádniuk kifosztóikat. Megérdemlik sorsukat?! Szenvedjenek, adják oda mindenüket kifosztóik katonáinak egy mosolyáért?!

Az egyházak a diktatúra kiszolgálói a hitre és nem a valóságra a tudományra építenek, ezért felelősek az emberiség rothadásáért. A testvéri szeretetet a megalázkodással, a szolgasággal váltják fel. Vajon az isten a mindentudó és mindenható, ha létezne, ezt akarná? Vajon az isten szereti a demokráciát? Az istennek vajon tetszik a polgári és emberi jogok valamint a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" megvalósítása? Mert ha tetszik, akkor az isten baloldali, és az egyházak nagyot vétkeznek eredeti hitük, világnézetük, istenük ellen! De úgy tűnik (?) az isten az emberiség ellenségit, ördögeit, a kapitalista kizsákmányolókat segíti a halomba, az egyház ezt támogatja. (?) Hogy fér össze a kizsákmányolás, a szolgaság, a megosztott emberiség az isteni szeretettel?

A baloldal harca a jobboldal ellen az emberré válásért:

Az emberiség haladó szellemű gondolkodói az emberré, az emberségesebbé válást akarták a kor szintjén megvalósítani. Ez baloldali jellemvonás és mindig az embertelenséggel, a jobboldali erkölccsel kellett élethalál harcot vívniuk. A baloldal fegyvere a tudomány a világ megismerésére, az emberiesség az emberré válásra, a demokrácia megvalósítása az emberiség számára. Sokmilliónyi embert pusztítottak el az embertelen erkölcsű jobboldali világnézetű „emberek", és ez örömmel tölti el sötét lelküket.

Egyedül a Szovjetunió létének idején valósult meg az emberséges világ. Egyedül a Szovjetunió harcolt mindennemű fasizmus, a jobboldaliság ellen az emberré válásért. Mert a kapitalizmus minden formája totális

diktatúra a dolgozó emberiség felett. Ez a harc a jobboldal ellen sajnos kegyetlen háború, sok áldozattal. A jobboldal hívei nem adják fel önként az emberiség felett a felsőbbrendűséget, a kizsákmányolást, az élősködést, embertelenséget, az emberi és polgári jogok megsértését. A jobboldal, a kapitalista hívők érdeke a kizsákmányolás és élősködés, ehhez viszont embervásár szükséges, amit a bérrabszolgaság testesít meg, és ehhez felsőbbrendű hit, erkölcs tartozik.

A hitleri, az olasz, a japán klasszikus fasizmus és az amerikai, az angol, a francia „mosolygó fasizmus" egyaránt a jobboldali totális diktatúrát jelenti, de más ábrázattal. A fasizmus célja a dolgozók kizsákmányolása osztályharcuk elnyomása, vagy a polgári „demokrácia" álcájában, vagy nyílt formában.

A jobboldaliság ellen csak a kommunisták harcolnak következetesen a baloldali emberséges erkölcsükkel és világnézetükkel az emberré válásért. A jobboldaliság a fasizmus erkölcsével embertelen felsőbbrendű világnézetével felfegyverezve a föld dolgozó embereinek zavartalan kizsákmányolását akarja megvalósítania és az általa birtokolt fegyverarzenált 7 milliárd ember sakkban tartására használja fel. De ha megindul az emberiség a demokráciáért, ez szörnyű pusztítást fog okozni. És sajnos a baloldal, a demokrácia, az emberségesség hívei most gyengék, védtelenek. Így akár néhány milliárd embert is kiirthatnak a jobboldali fasiszták. Mert a jobboldal és a fasizmus egyvérből való testvérek. Néha veszekednek, marakodnak, de ha össze kell fogniuk a rablásért, ez nem lehet probléma.

***

Munkspart.hu: (2019. december) „… **A kapitalizmus nem örök** Harminc európai ország harminchárom kommunista és munkáspártja tartott találkozót Brüsszelben a Görög Kommunista Párt meghívására. A tanácskozás elítélte az Európai Parlament határozatát, amely egyenlőségjelet tesz a kommunizmus és fasizmus közé, és a szocializmus elítélésére szólítja fel a tagállamokat. A részvevők hangsúlyozták, hogy a tőkés rendszer és annak intézményei, az EU és a NATO válságban vannak. A nagyhatalmak élet-halál harcot folytatnak a piacok, az erőforrások megszerzéséért, az emberek tudata feletti uralomért. Az emberek, a népek félnek a klímaváltozástól, tartanak a háborútól. Tiltakoznak az ellen, hogy a tőke életük szinte minden területét ellenőrzése alá vonja. A kommunista és munkáspártok közös feladata, hogy felvilágosítsák a dolgozó embereket: más modellre van szükség, az embereket szolgáló társadalomra. Európa kommunista és munkáspártjai együttműködnek a tőke uralma elleni harcban. A kapitalizmus nem örök. …"

munkaspart.hu: (2019.december) „… **Vegyél amerikai fegyvereket!** Az Egyesült Államok 2020-ban várhatóan 738 milliárd dollárt költ katonai célokra. Többek között 9 darab új Virgina-osztályú tengeralattjárót vásárolnak. Sok pénz megy Trump kedvencére, az űrhadviselésre. Jönnek az ötödik generációs többfunkciós F-35C repülők, és egy csomó más. A NATO londoni csúcsértekezletén Trump biztatta a szövetségeseket, köztük Magyarországot is, hogy vegyenek minél több amerikai fegyvert. Persze, nem a legkorszerűbbeket. Az USA a régebbit adja el, hogy helyet csináljon az újnak, a hadiiparának meg óriási pénzeket. …"

***

Mi időnk: „… **20 ezer amerikai és 17 ezer más nemzetiségű NATO katona fogja Oroszországot provokálni** 2019. december 10. Korábban hadgyakorlatnak becézték a hasonló provokációkat, most nyíltan kimondják, hogy Oroszország elleni „*katonai erő demonstrálásáról"* van szó. …"

***

infostart.hu (2018) „…Az emberek közötti **testvéri szeretet** fontosságát hangsúlyozta Ferenc pápa a világhoz intézett karácsonyi üzenetében. A katolikus egyházfő a Szent Péter-téren összegyűlt tömeg előtt kiemelte: minden ember **testvér**, bármilyen legyen a nemzeti, kulturális, vallási hovatartozása, a különbségek pedig nem veszélyt, hanem gazdagságot jelentenek. Üzenete után Ferenc pápa Urbi et Orbi áldását adta Róma városára és a világra. …" – Ez jól hangzik, be kellene tartani! A „**Szabadság**, **Egyenlőség**, **Testvériség**", megvalósítására nem alkalmat a totális diktatúrává vált kapitalizmus, amit az egyház támogat a gyakorlatban, viszont a kapitalizmusnak az agymosás miatt van szüksége az egyházra, a hamis világnézetre. –

Épül az új Kína: „…A Kínában működő missziók és misszionáriusok története a nyugati imperializmus egész ázsiai múltjának legszennyesebb fejezete. A keresztényi békesség és felebaráti szeretet nevében a misszionáriusok háborúkat, vérfürdőket és nyomorúságot hoztak magukkal: testvériséget hirdettek, és faji megkülönböztetést honosítottak meg, keresztényi jótékonyságot prédikáltak és ugyanakkor könyörtelenül igénybevették a gyermekmunkát. A bibliákat ágyúk követték, az ágyúkat politikai kalandorok. Kínában, éppúgy, mint másutt is világszerte, a misszionáriusok attól a pillanattól kezdve, hogy először Kína földjére léptek a fegyveres imperializmus úttörői, sok esetben pedig az imperializmus aktív ügynökei voltak. …

… Világszerte millió és millió keresztény adakozott keresetéből ezeknek a missziónak a támogatására, abban a jámbor hiszemben, hogy helyénvaló a személyes áldozathozatal, amikor arról van szó, hogy a keresztény szeretet és a nyugati gyógyszerek jótéteményében részesítsék a sötétségben tévelygőket. Időnként hazatértek a misszionáriusok és az elbűvölt hívőknek a Kínában uralkodó szörnyűséges társadalmi viszonyokról beszéltek. Derék embereknek állították be magukat, akik azonosítják magukat a kisemberekkel, nagy nélkülözések közt élnek, harcolnak a parasztok kizsákmányolása ellen, olyanok, akik a társadalmi igazságot és a kultúrát hozzák el, akik elszántan küzdenek a betegségek és a zsarnokok ellen egyaránt. Ámde mennyire másképpen festett a valóság, mint az a kép, amelyet odahaza a templomban festettek róla (ahol gyermekkoromban jómagam is épp elégszer ültem és csillogó szemmel hallgattam ezeknek a papi talárba öltözött hős lovagoknak az elbeszéléseit, utolsó filléremet is odaadtam nekik, hogy meggyorsítsam munkájukat). A valóság azonban egészen más volt: a misszionáriusok a zsarnokokkal és a földesurakkal pendültek egy húron és maguk is zsarnokok és földesurak voltak, bibliájuk tanítása ellenére alsóbbrendű fajnak tekintették a kínaiakat. Ezek a misszionáriusok a legmohóbb fajta imperialisták ügynökei voltak! …"

***

Maglód, 2019.12.21. Salánki László